د پيدايښت کتاب

دنيا څنګه پيدا شوه

١ ۱ په ابتدا کښې خُدای پاک اسمان او ځمکه پيدا کړل. ۲ ځمکه خالي او بې شکله وه او د ژورو درياب‌ونو په سطح باندې تياره وه او د خُدای
پاک روح د اوبو په مخ باندې ګرځېده. ۳ خُدای پاک وفرمايل: <رڼايي دې شي> او رڼايي شوه. ۴ خُدای پاک رڼايي وليدله چې ښه ده او هغه
رڼايي د تيارې څخه جدا کړه. ۵ خُدای پاک رڼايي د ورځې په نوم ياده کړه او تياره يې د شپې په نوم ياده کړه، ماښام ؤ او سهار شو. دا اوله ورځ وه.

۶ خُدای پاک وفرمايل: <د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسنۍ اوبه د لاندې اوبو څخه جدا کړي.> ۷ خُدای پاک فضا جوړه کړه او د فضا
لاندې اوبه يې د پاسنيو اوبو څخه جدا کړې او هماغه شان وشول. ۸ خُدای پاک فضا د اسمان په نوم ياده کړه، ماښام ؤ او سهار شو. دا دوهمه ورځ
وه.

۹ خُدای پاک وفرمايل: <د اسمان لاندې اوبه دې په يو ځای کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي> او هماغه شان وشول. ۱۰ خُدای پاک وچه
د ځمکې په نوم ياده کړه او اوبه يې د درياب په نوم يادې کړې او خُدای پاک وليدل چې دا ښه دي. ۱۱ خُدای پاک وفرمايل: <ځمکه دې نباتات
راشنه کړي. هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکې ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې پرمخ ونيسي.> او هماغه شان وشول.
۱۲ ځمکې هغه بوټي راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نيسي او هغه مېوه دارې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خُدای
پاک وليدل چې دا ښه دي. ۱۳ ماښام ؤ او سهار شو. دا دريمه ورځ وه.

۱۴ خُدای پاک وفرمايل چې <د اسمان په فضا کې دې رڼاګانې وي چې ورځ د شپې څخه جدا کړي او هغه دې د نښو په څېر د ورځو، فصلونو او
کلونو دپاره وي، ۱۵ او د اسمان په فضا کې دې رڼاګانې وي چې ځمکه روښانه کړي> او هماغه شان وشول. ۱۶ خُدای پاک دوه لويې رڼاګانې
جوړې کړې، لمر يې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ يې د شپې د رڼا ورکولو دپاره او ستوري يې هم جوړ کړل. ۱۷ خُدای پاک هغوی د اسمان
په فضا کې ځای په ځای کړل ترڅو ځمکې ته رڼايي ورکړي، ۱۸ چې ورځ او شپه ورباندې رڼا شي او رڼا د تيارې څخه جدا کړي او خُدای پاک
وليدل چې دا ښه دي. ۱۹ ماښام ؤ او سهار شو، دا څلورمه ورځ وه.

۲۰ خُدای پاک وفرمايل: <اوبه دې د ژونديو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې د پاسه د اسمان په فضا کې والوزي.> ۲۱ نو خُدای
پاک لوی دريابي حيوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو کې اوسيږي جوړ کړل. هغه همدارنګه ډول ډول مرغان د هغوی د جنس په شان جوړ
کړل او خُدای پاک وليدل چې دا ښه دي. ۲۲ خُدای پاک هغوی ته برکت ورکړ، ويې فرمايل: <بارداره او زيات شئ او درياب‌ونه ډک کړئ او مرغان دې
د ځمکې په مخ زيات شي.> ۲۳ ماښام ؤ او سهار شو. دا پنځمه ورځ وه.

۲۴ خُدای پاک وفرمايل: <په ځمکه کې دې ژوندي حيوانات د دوی د جنس په څېر راپيدا شي، کورني حيوانات او وحشي حيوانات او خزندې دې د
هغوی د جنس په شان راپيدا کړي> او هماغه شان وشول. ۲۵ نو خُدای پاک وحشي حيوانات د هغو د جنس په شان او کورني حيوانات او خزندې د
هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خُدای پاک وليدل چې دا ښه دي.

۲۶ خُدای پاک وفرمايل: <مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان جوړ کړو ترڅو دوی په ماهيانو، په مرغانو، په کورني حيواناتو، په ټوله ځمکه
او خزندو باندې حکم چلوي.> ۲۷ نو خُدای پاک انسان په خپل شکل پيدا کړ، هغه يې د خُدای پاک په شکل پيدا کړ. هغوی يې نر او ښځه پيدا کړل.
۲۸ خُدای پاک هغوی ته برکت ورکړ او ويې فرمايل: <بارداره او زيات شئ او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړئ او د خپل واک لاندې يې راولئ او په

ماهیانو، په مرغانو او په ټولو حیواناتو باندې حکم چلوئ.>

(۲۹) خدای پاک وفرمایل: <ما تاسو ته د ځمکې په مخ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوټي او هغه مېوه دارې ونې درکړې دي چې تخم نیسي. (۳۰)
ما ټولو وحشي حیواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده ټول شنه بوټي د هغوی د خوراک دپاره ورکړل.> او همداسې
وشول.

(۳۱) هر هغه څه چې خدای پاک جوړ کړي وو هغه یې ولیدل چې ټول ډېر ښه وو! ماښام ؤ او سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

۲ (۱) نو اسمان او ځمکه او نور ټول شیان جوړ شول. (۲) په اوومه ورځ خدای پاک هغه ټول کارونه چې کول یې سرته ورسول او کار یې بس کړ.
(۳) خدای پاک اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې خاصه وګرځوله ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. (۴) دا د اسمان او
ځمکې پیدا کېدل وو.

د عدن باغ

څه وخت چې څښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، (۵) تر هغه وخته پورې لا هیڅ واښه یا نور بوټي راشنه شوي نه وو، ځکه چې څښتن خدای
باران نه ؤ اورولی او څوک نه ؤ چې په ځمکه باندې کار وکړي. (۶) نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې مخ ته یې اوبه ورکړې.

(۷) څښتن خدای خاوره راواخیستله او د هغې څخه یې آدم جوړ کړ او د هغه په پوزه کې یې د ژوندون روح پو کړ او هغه ژوندی بدن شو.

(۸) څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته یو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ هغه یې په دې باغ کې واچاوه. (۹) خدای پاک په
دې باغ کې هر قسم ښایسته او مېوه دارې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. یوه د ژوندانه ونه او بله د ښو او بدو د پېژندلو ونه.

(۱۰) د عدن څخه یو سیند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا سیند بیا په څلورو سیندونو باندې ووېشل شو. (۱۱) د اولني سیند نوم فیشون دی
چې د حویلې په ټوله ځمکه باندې راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، (۱۲) چې د هغه ځای سره زر ډېر ښه دي. د خوشبویۍ مواد او قیمتي تیږې هم
په کې پیدا کیږي. (۱۳) دوهم یې د جیحون سیند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. (۱۴) دریم سیند د دجلې په نوم یادیږي چې د
آشور لمرخاته خواته بهیږي او څلورم د فرات سیند دی.

(۱۵) نو څښتن خدای حضرت آدم د عدن په باغ کې واچاوه چې د هغه خدمت او ساتنه وکړي. (۱۶) څښتن خدای حضرت آدم ته وفرمایل: <د باغ د
ټولو ونو څخه مېوه خوړلی شې. (۱۷) مګر د ښو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې شکه چې مړ به شې.>

(۱۸) څښتن خدای وفرمایل: <دا ښه نه ده چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یو مناسب ملګری جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.> (۱۹)
نو بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول حیوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې حضرت آدم ته راوستل ترڅو وګوري چې په هغوی باندې کوم نوم ږدي.
په دې ترتیب سره په هغوی ټولو باندې نومونه کېښودل شول. (۲۰) بیا حضرت آدم په ټولو کورني او وحشي حیواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د حضرت آدم دپاره مناسب ملګری نه ؤ. (۲۱) نو څښتن خدای حضرت آدم په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه د پوښتیو څخه
یې یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په غوښه باندې ډک کړ. (۲۲) څښتن خدای د هغې پوښتۍ څخه ښځه جوړه کړه او هغه یې حضرت آدم ته
راوستله. (۲۳) حضرت آدم وفرمایل:

<دلته اوس زما په شان یو څوک شته!

هډوکی یې زما د هډوکي څخه اخیستل شوی او غوښه یې زما له غوښې څخه

د هغې نوم ښځه ده ځکه چې هغه د سړي څخه اخیستل شوې ده>

۲۴ له همدې کبله سړی خپل مور او پلار پرېږدي او د خپلې ښځې سره یوځای شي او سره یو وجود شي.

۲۵ سره د دې چې حضرت آدم او د هغه ښځه دواړه لوڅ وو، خو دوی نه شرمېدل.

د انسان اولنی ګناه

۳ ۱ د هغو ټولو وحشي حیواناتو د ډلې څخه چې څښتن خدای جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه ښځې ته راغی او پوښتنه یې
ورڅخه وکړه: <آیا په رښتیا سره خدای پاک تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هیڅ یوې ونې مېوه ونه خورئ؟>

۲ ښځې ځواب ورکړ: <خدای پاک فرمایلي دي چې موږ کولی شو د باغ د ټولو ونو د مېوو څخه وخورو، ۳ بې له هغې ونې څخه چې د باغ په
منځ کې ده. هغه موږ ته فرمایلي دي چې د هغې ونې مېوه مه خورئ حتیٰ هغې ته لاس هم مه وروړئ، که داسې مو وکړل نو تاسو به مړه شئ.>

۴ مار ښځې ته وویل: <داړه اوسئ تاسو به مړه نه شئ. ۵ خدای پاک پوهېږي چې که چېرې تاسو د دې ونې مېوه وخورئ نو ستاسو سترګې به
خلاصې شي او تاسو به د خدای پاک په شان شئ او په ښو او بدو شیانو باندې به پوه شئ.> ۶ ښځې ونې ته په ځیر وکتل او هغه ونه د هغې په نظر
کې ښکلې او مېوه یې خوندوره ښکاره شوه، فکر یې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره ګومره ښه وي. نو هغه مېوه یې راواخیستله او ویې
خوړله او خپل مېړه ته یې چې د هغې سره ؤ هم ورکړه او هغه هم وخوړله. ۷ په هماغه وخت کې د هغوی سترګې وغړېدلې او پوه شول چې لوڅ
دي نو د اینځر پاڼې یې یو تر بله سره وګنډلې او ځانونه یې ورباندې پټ کړل. ۸ مازدیګر کله چې باد لګېده، حضرت آدم او د هغه ښځې د څښتن
خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې ګرځېده. هغوی ووېرېدل او ځانونه یې د ونو ترشا پټ کړل. ۹ څښتن خدای په حضرت آدم باندې غږ
وکړ: <ته چېرته یې؟>

۱۰ هغه ځواب ورکړ: <په باغ کې مې ستا د قدمونو اواز واورېد، ووېرېدم او خپل ځان مې پټ کړ ځکه چې لوڅ وم.>

۱۱ خدای پاک ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاته چا وویل چې لوڅ یې؟ آیا د هغې ونې مېوه دې خوړلې ده چې ما درته ویلي وو چې هغه مه خوره؟>

۱۲ حضرت آدم وفرمایل: <هغې ښځې چې تا ماته راکړې ده، دا مېوه راکړه او ما وخوړله.>

۱۳ نو څښتن خدای د ښځې څخه پوښتنه وکړه: <تا څه وکړل؟>

ښځې ځواب ورکړ: <مار زه وغولولم او ما هغه مېوه وخوړله.>

۱۴ نو څښتن خدای مار ته وویل: <په دې سبب چې تا دا کار کړی دی ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات لعنتي یې! ټول عمر به
په سینه باندې ښوئېږې او خاورې به خورې. ۱۵ زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه کوئ. ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ
به همېشه دښمني وي. هغه به ستا سر ټکوي او ته به د هغه پونده چیچې.>

۱۶ څښتن خدای ښځې ته وفرمایل: <د اولاد د زېږولو په وخت کې به ستا دردونه زیات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوې او هغه به په تا باندې حکم
چلوي.>

۱۷ څښتن حضرت آدم ته وفرمایل: <دا چې تا د خپلې ښځې خبره اورېدلې ده او د هغې ونې مېوه دې وخوړله چې ما درته ویلي وو چې هغه ونه
خورې، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاس ته راوړې. ۱۸ ځمکه به هرزه بوټي او
اغزي راشنه کوي او ته به ځنګلي بوټي خورې. ۱۹ د خپل تندي په خولو باندې به خواړه خورې، تر هغه وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته
وروګرځې د کومې څخه چې جوړ شوی یې، ځکه چې ته خاوره یې او بېرته به خاورې ته ورګرځې.>

۲۰ حضرت آدم په خپلې ښځې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې هغه به د ټولو انسانانو مور وي. ۲۱ څښتن خدای د حضرت آدم او د هغه د ښځې
دپاره د حیوان د پوستکي څخه کالي جوړ کړل او هغوی ته یې ورواغوستل.

حضرت آدم او بي بي حوا له باغ څخه شړل کيږي

۲۲ څښتن خدای وفرمایل: <اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې ښه او بد پېژني باید دا اجازه ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې څخه مېوه
وخوري او تر ابده پورې ژوندی پاتې شي.> ۲۳ نو څښتن خدای دوی د عدن د باغ څخه وشړل چې لاړ شي او په هغې ځمکې باندې کار وکړي چې
د هغې د خاورې څخه حضرت آدم جوړ شوی ؤ. ۲۴ حضرت آدم یې وشاړه او د عدن د باغ لمرخاته خواته د ننوتلو په دروازه کې یې کیروبیان او هغه
اور لرونکې توره چې هرې خواته به تاوېدله، ودرول ترڅو څوک ونه شي کولی چې د ژوندانه ونې ته ورنږدې شي.

قائن او هابیل

۴ ۱ حضرت آدم د بي بي حوا سره یوځای شو او بي بي حوا امیدواره شوه او زوی یې پیدا شو. بي بي حوا وفرمایل: <زه به په هغه باندې قائن نوم
ږدم ځکه چې هغه مې د څښتن په مرسته راوړ.> ۲ وروسته بیا هغې بل زوی هابیل وزېږاوه. هابیل شپون شو، خو قائن زمیندار شو. ۳ لږه موده
وروسته قائن د خپلې ځمکې د حاصلاتو یوه برخه د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. ۴ او هابیل هم خپل اولنی پیدا شوی وری قرباني کړ او
ډېره ښه حصه یې د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. څښتن هابیل او د هغه نذرانه قبوله کړه. ۵ خو قائن او د هغه نذرانه یې قبوله نه کړه، نو قائن
ډېر په قهر شو او خپل سر یې ښکته واچاوه. ۶ څښتن قائن ته وفرمایل: <ته ولې په قهر شوې؟ او ولې دې خپل سر ښکته اچولی دی؟ ۷ که ښه
کار دې کړی وای، آیا قبول شوی به نه وای؟ مګر ښه دې نه دي کړي. اوس ګناه د دې موقعې په لټه کې ده چې په تا باندې حمله وکړي، هغه غواړي
چې حکم درباندې وچلوي مګر ته باید په هغې باندې غالب شې.>

۸ قائن خپل ورور هابیل ته وویل: <راځه چې پټي ته لاړ شو.> هغه وخت چې دوی په پټي کې وو قائن په خپل ورور هابیل باندې حمله وکړه او
ویې واژه.

۹ بیا څښتن د قائن څخه پوښتنه وکړه: <ستا ورور هابیل چېرته دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه څه خبر یم؟ آیا زه د خپل ورور ساتونکی یم؟>

۱۰ بیا څښتن وفرمایل: <تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وینه په ځمکه باندې تویه شوه. اوس ستا د ورور وینه ماته فریاد کوي چې تاته
سزا درکړم. ۱۱ زه به په تا باندې لعنت ووایم، ځکه چې تا هابیل وواژه او د هغه وینه دې په ځمکه باندې توی کړه. ته به هیڅکله په دې ځمکه باندې

کښنت ونه کړې. (۱۲) که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هیڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره یې او خپل پاتې عمر به یو ځای او بل ځای په پرېشانۍ او سرګردانۍ کې تېروې.>

(۱۳) قائن وویل: <ته ماته داسې سخته سزا راکوې چې زه یې د زغملو توان نه لرم. (۱۴) ما نن د دې خاورې څخه شړې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره پرېشانه او سرګردانه ګرځم او هرڅوک چې ما پیدا کړي نو وبه مې وژني.>

(۱۵) څښتن ځواب ورکړ: <نه! که څوک تا ووژني زه به هغه ته اووه وارې سزا ورکړم.> نو څښتن په قائن باندې یوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبرداری وي څوک چې وغواړي قائن ووژني. (۱۶) قائن د خدای پاک د حضور څخه لاړ. هغه په نود (یعني سرګرداني) نومي ځای کې چې د عدن لمرخاته خواته پروت ؤ ژوند اختیار کړ.

د قائن اولاده

(۱۷) قائن د خپلې ښځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او په هغه باندې یې خنوخ نوم کېښود. هغه یو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خنوخ نوم یې ورباندې کېښود. (۱۸) د خنوخ څخه عیراد پیدا شو او د عیراد څخه محویائیل پیدا شو، د محویائیل څخه متوشائیل پیدا شو او د متوشائیل څخه لمک پیدا شو.

(۱۹) لمک دوه ښځې وکړې، د یوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. (۲۰) د عادې څخه یابال پیدا شو او هغه اولنی نفر ؤ چې کورني حیوانات یې روزل او په خېمو کې اوسېده. (۲۱) د هغه د ورور نوم یوبال ؤ او هغه اولنی نفر ؤ چې رباب او شپېلۍ به یې وهله. (۲۲) د ظلې څخه هم توبل قائن پیدا شو او هغه آهنګر ؤ او د برنجو او اوسپنې څخه به یې د کار هر ډول وسایل جوړول. نعمه د توبل قائن خور وه.

(۲۳) یوه ورځ لمک خپلو ښځو ته وویل:

<ای عادې او ظلې زما خبرې واورئ

ما یو ځوان سړی وژلی ځکه زه یې وم وهلی

(۲۴) که بدل د قائن اخیستل کیږي په اووه وارې

نو د لمک به اخیستی شي اووه اویا وارې>

شیث او انوش

(۲۵) حضرت آدم بیا د خپلې ښځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې شیث کېښود. هغې وفرمایل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته د هابیل په ځای چې د خپل ورور قائن له لاسه ووژل شو بل زوی راکړ.> (۲۶) د شیث زوی پیدا شو او د هغه نوم یې انوش کېښود. په همدې وخت کې خلکو د څښتن عبادت کول شروع کړل.

د حضرت آدم اولاده

۵ ۱ دا د حضرت آدم د اولادې د پیدا کېدلو لیکلی بیان دی. کله چې خدای پاک انسان پیدا کړ، هغه یې د خپل ځان په شان پیدا کړ. ۲ هغوی
یې نر او ښځه پیدا کړل او برکت یې ورته ورکړ او هغوی یې انسانان وبلل. ۳ حضرت آدم د یوسلو دېرش کالو ؤ چې د هغه زوی پیدا شو چې د
هماغه په شان ؤ او په هغه باندې یې شیث نوم کېښود. ۴ د شیث د پیدا کېدلو څخه وروسته حضرت آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی ؤ او نور زامن او
لورګانې یې پیدا شوې. ۵ نو حضرت آدم د نهه سوه دېرش کالو په عمر ؤ چې وفات شو.

۶ شیث د یوسلو پنځو کالو ؤ چې د هغه زوی انوش پیدا شو. ۷ او وروسته له هغې چې دی د انوش پلار شو، شیث اته سوه اووه کاله ژوند وکړ او
نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې ۸ او په نهه سوه دولس کلنی کې مړ شو.

۹ انوش د نوي کالو په عمر ؤ چې زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې قینان کېښود. ۱۰ وروسته له دې چې هغه د قینان پلار شو انوش اته سوه
پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې ۱۱ او په نهه سوه پنځه کلنی کې مړ شو.

۱۲ قینان اویا کلن ؤ چې د هغه زوی مهللئیل پیدا شو. ۱۳ وروسته له دې چې هغه د مهللئیل پلار شو قینان اته سوه څلوېښت کاله ژوند وکړ او نور
زامن او لورګانې یې پیدا شوې ۱۴ او په نهه سوه لس کلنی کې مړ شو.

۱۵ مهللئیل پنځه شپېته کلن ؤ چې د هغه زوی یارد پیدا شو. ۱۶ مهللئیل د یارد د زېږېدو څخه وروسته اته سوه دېرش کاله ژوند وکړ او نور زامن او
لورګانې یې پیدا شوې ۱۷ او په اته سوه پنځه نوي کلنی کې مړ شو.

۱۸ یارد د یوسلو دوه شپېته کالو ؤ چې د هغه زوی خنوخ پیدا شو. ۱۹ وروسته له دې چې هغه د خنوخ پلار شو یارد اته سوه کاله ژوند وکړ او نور
زامن او لورګانې یې پیدا شوې ۲۰ او په نهه سوه دوه شپېته کلنی کې مړ شو.

۲۱ خنوخ د پنځه شپېته کالو ؤ چې د هغه زوی متوشالح پیدا شو. ۲۲ وروسته له دې چې هغه د متوشالح پلار شو خنوخ درې سوه کاله د خدای پاک
سره په دوستۍ کې تېر کړل او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې. ۲۳ خنوخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. ۲۴ هغه د خدای پاک سره په
دوستۍ کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې څخه وروسته هغه د سترګو څخه پناه شو ځکه چې خدای پاک هغه پورته یوووړ.

۲۵ متوشالح د یوسلو اووه اتیا کالو ؤ چې د هغه زوی لمک پیدا شو. ۲۶ وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالح اووه سوه دوه اتیا کاله
ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې ۲۷ او په نهه سوه نهه شپېته کلنی کې مړ شو.

۲۸ لمک د یوسلو دوه اتیا کالو ؤ چې د هغه زوی پیدا شو. ۲۹ لمک وویل: <دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تناکو کې
تسلي وي چې مونږ یې په هغې ځمکې باندې کوو چې خدای پاک ورباندې لعنت ویلی دی.> نو په هغه باندې یې نوح نوم کېښود. ۳۰ وروسته له دې
چې حضرت نوح پیدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې ۳۱ او په اووه سوه اووه اویا کلنی کې مړ شو.

۳۲ وروسته له دې چې حضرت نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې زامن پیدا شول چې سام، حام او یافث نومېدل.

د انسان بدکارۍ

۱-۲ د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زیاتېدو شو او د هغوی لورګانې پیدا شوې. د هغوی څخه ځینې دومره ښکلې وې چې د فرښتو ډېرې

خوښي شولې او د هرې يوې سره يې چې غوښتل ودونه يې وکړل. (٣) هغه وخت څښتن وفرمايل: <زه به انسان پرېنږدم چې هغه د همېش دپاره
ژوندی وي او عمر به يې د يوسلو شلو کالو څخه زيات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.> (٤) کله چې فرښتو د انسانانو د لوړګانو سره ودونه وکړل د
هغوی څخه ډېر لوی او قوي انسانان پيدا شول او د پخوانی زمانې او حتیٰ وروسته هم مشهور جنګياليان وو.

(٥) څښتن وليدل چې په دنيا کې د انسان بدکاري زياته شوه او د دوی ټول خيالونه او ارادې خرابې دي. (٦) نو څښتن پښېمانه شو او هغه خفه شو
چې انسان يې د ځمکې په مخ پيدا کړی دی. (٧) نو هغه وفرمايل: <زه به د ځمکې له مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات له منځه يوسم! زه به انسانان،
حيوانات، مرغان او خزندې له منځه يوسم. زه پښېمان يم چې دوی مې جوړ کړل.> (٨) خو خدای پاک د حضرت نوح څخه راضي ؤ.

حضرت نوح

(٩) دا د حضرت نوح قصه ده. حضرت نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزګار سړی ؤ او خدای پاک ته ډېر نژدې ؤ. (١٠) هغه درې زامن درلودل:
سام، حام او يافت. (١١) مګر د خدای پاک په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه شوې وه او د ظلم زياتي لمن هرې خواته خپره شوې وه. (١٢) خدای
پاک وليدل چې دنيا فاسده شوې ده ځکه چې ټول انسانان بې لارې شوي او فاسد شوي دي.

(١٣) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: <ما دا فيصله کړې ده چې ټول انساني نسل بېخي له منځه ورم، ځکه چې دنيا د دوی د زور زياتي د عملونو
څخه ډکه شوې ده. (١٤) د ځان دپاره د ډېرو ښو لرګيو څخه کشتی جوړه کړه، په هغې کې کوټې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قير پوښ ورکړه.
(١٥) او هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی يې يوسلو پنځه دېرش متره، سور يې دوه ويشت متره او لوړوالی يې ديارلس متره وي. (١٦) په کشتی باندې
يو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتي مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتی د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتی درې منزله جوړه کړه او په يوه اړخ
کې ورته دروازه جوړه کړه. (١٧) زه په ځمکه باندې سيلاب راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه يوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي مړه
شي. (١٨) مګر زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلو زامنو، خپلې ښځې او د خپلو زامنو د ښځو سره کشتی ته ورننوزې. (١٩) د ټولو ژونديو
مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه نر او ښځه د ځان سره کشتی ته راوله ترڅو هغه ژوندي وساتې. (٢٠) د هر ډول مرغانو، حيواناتو او خزندو څخه به دوه
دوه تاته راشي ترڅو ژوندي وساتل شي. (٢١) د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه له ځانه سره واخله او ذخيره يې کړه.> (٢٢) نو حضرت نوح
ټول کارونه د خدای پاک د حکم سره سم سرته ورسول.

سيلاب

٧ (١) څښتن حضرت نوح ته وفرمايل: <د خپلې ټولې کورنی سره کشتی ته ننوزه، ځکه چې په ټوله دنيا کې مې يوازينی سړی ته وليدلې چې نېک
کارونه کوې. (٢) د ټولو پاکو حيواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او ښځه او د ناپاکو حيواناتو څخه يوه، يوه جوړه نر او ښځه د ځان سره واخله. (٣)
او همدارنګه د هر قسم مرغانو څخه اووه جوړې نر او ښځه واخله ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په مخ باندې ژوندی پاتې شي. (٤) ځکه چې زه به
پس له اووه ورځو څخه په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران واوروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي دي هغه به له منځه
يوسم.> (٥) حضرت نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې خدای پاک ورته حکم کړی ؤ.

(٦) حضرت نوح د شپږسوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سيلاب راغی. (٧) حضرت نوح او د هغه زامن او ښځه او د زامنو ښځې يې د سيلاب
څخه د بچ کېدلو په خاطر کشتی ته ننوتل. (٨)-(٩) لکه څنګه چې خدای پاک حضرت نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حيواناتو څخه او د
مرغانو او خزندو څخه يوه، يوه جوړه نر او ښځه حضرت نوح ته راغلل او کشتی ته ورننوتل. (١٠) نو پس له اووه ورځو سيلاب راغی.

(١١) حضرت نوح شپږسوه کلن ؤ او د دوهمې مياشتې په اوولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځايونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازې خلاصې

شوې. ۱۲ څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په ځمکه باندې باران واورېده. ۱۳ او په هماغه ورځ حضرت نوح او د هغه زامن، سام، حام او يافث او
د حضرت نوح ښځه او د هغه د زامنو درې ښځې کشتۍ ته ورننوتل. ۱۴ د هغوی سره د هر قسم کورني او وحشي حيواناتو، خزندو او د هر قسم
مرغانو ۱۵ يعنې د ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه حضرت نوح ته راغله او کشتۍ ته ننوتل. ۱۶ لکه څنګه چې خدای پاک حکم کړی ؤ، هغوی
د هر ژوندي مخلوق څخه نر او ښځه ننوتل. نو څښتن د هغوی پسې دروازه وتړله.

۱۷ باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د ځمکې په مخ زياتې شوې او کشتۍ يې پورته کړه او د ځمکې څخه اوچته شوه. ۱۸ اوبه ډېرې پورته
شوې او کشتۍ د اوبو په مخ باندې روانه شوه. ۱۹ اوبه تر دې اندازې زياتې شوې چې تر اسمان لاندې ټول لوړ غرونه يې پټ کړل. ۲۰ اوبه د غرونو
د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. ۲۱ د ځمکې په مخ هر ژوندی موجود يعنې کورني او وحشي حيوانات، مرغان، خزندې او انسانان ټول مړه شول.
۲۲ د ځمکې په مخ ټول ساه لرونکي مړه شول. ۲۳ څښتن د ځمکې په مخ ټول ژوندي مخلوقات، انسانان او حيوانات، خزندې او مرغان له منځه
يوړل او يوازې حضرت نوح او هغوی چې په کشتۍ کې د هغه سره وو، پاتې شول. ۲۴ اوبه يوسلو پنځوس ورځې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

د سيلاب پای ته رسېدل

8 ۱ خدای پاک حضرت نوح او هغه ټول حيوانات چې په کشتۍ کې د هغه سره وو را په ياد کړل، نو خدای پاک په ځمکه باندې باد راوالوزاوه او
اوبه په کمېدو شوې. ۲ خدای پاک د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د اوبو دروازې بندې کړې او باران ودرېد. ۳ په يوسلو پنځوسو ورځو کې اوبه
ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. ۴ او د اوومې مياشتې په اوولسمه ورځ کشتۍ د ارارات په غرونو باندې ودرېده. ۵ اوبه کمې شوې او د
لسمې مياشتې په اوله ورځ د غرونو څوکې ښکاره شوې.

۶ وروسته له څلوېښتو ورځو حضرت نوح د کشتۍ کړکۍ خلاصه کړه ۷ او کارغه يې دباندې ولېږه، خو کارغه به يو خوا او بل خواته الوت تر
هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. ۸ حضرت نوح غوښتل پوه شي چې آيا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي يا نه، نو يوه کوتره يې والوزوله.
۹ مګر کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای پيدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او هغه بېرته کشتۍ ته راستنه شوه.
حضرت نوح خپل لاس وراوږد کړ، هغه يې ونيوله او کشتۍ ته يې ننه ايستله. ۱۰ هغه اووه ورځې نور صبر وکړ او بيا يې کوتره ولېږله. ۱۱ کوتره د
ماښام په وخت کې بېرته هغه ته راستنه شوه او د زيتون تازه پاڼه يې په مښوکه کې نيولې وه، نو حضرت نوح پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. ۱۲ هغه
اووه ورځې نور انتظار وکړ او يو ځل بيا يې کوتره ولېږله، مګر دا ځل هغه بېرته رانغله.

۱۳ په هغه وخت کې حضرت نوح د شپږسوه يو کالو په عمر ؤ. د هماغه کال د اولې مياشتې په اوله نېټه ځمکه مخ په وچېدو شوه. حضرت نوح د
کشتۍ پوښ لېرې کړ، شاوخوا يې وکتل او ويې ليدل چې د ځمکې مخ وچ شوی ؤ. ۱۴ د دوهمې مياشتې په اوويشتمه ورځ ځمکه بېخي وچه شوه.

۱۵ خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: ۱۶ <د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د هغو د ښځو سره د کشتۍ څخه دباندې راووزئ. ۱۷ ټول مرغان او
حيوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس وزېږوي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي.> ۱۸ نو حضرت نوح د خپلې ښځې،
خپلو زامنو او د هغوی د ښځو سره د کشتۍ څخه راووت. ۱۹ ټول حيوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتۍ څخه ووتل.

حضرت نوح قرباني وړاندې کوي

۲۰ حضرت نوح د څښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ او هغه د هر قسمه پاکو حيواناتو او مرغانو څخه يو يو واخيست او هغه ټول يې د قربانۍ په
ځای کې د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړل. ۲۱ او د سوزېدونکې قربانۍ بوی په څښتن باندې ښه ولګېده، هغه د خپل ځان سره وويل: <زه به
بيا هيڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خيال د هغه د ځوانۍ له وخت څخه خراب دی، خو زه به هيڅکله بيا

ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنګه چې مې له منځه يوړل. (۲۲) ترڅو پورې چې دنيا موجوده وي نو د ځمکې کرل، رېبل، يخني او ګرمي،
اوړی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.>

د حضرت نوح سره د خدای پاک لوظ

۹ (۱) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ويې فرمايل: <ستاسو اولادونه دې زيات شي ترڅو ټوله دنيا ستاسو په اولادې باندې
ډکه شي. (۲) ټول حيوانات، مرغان، خزندې او ماهيان به له تاسو څخه وېرېږي او دا ټول به ستاسو په اختيار کې وي. (۳) هر شی چې ژوندی دی او
حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنګه چې ما تاسو ته شنه بوټي درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. (۴) يو شی چې تاسو يې بايد
ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وينه په کې وي. دا مې منع کړي دي ځکه چې په وينه کې ژوندون دی. (۵) که څوک د يو انسان څخه ژوند واخلي
هغه به سزا ومومي. که چېرې کوم حيوان يو انسان ووژني زه به هغه ته د مرګ سزا ورکوم. (۶) انسان د خدای پاک په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې
هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسيله وژل کيږي.

(۷) تاسو بايد زيات ماشومان وزېږوئ، ترڅو ستاسو اولاده په ټوله دنيا کې زياته شي.>

(۸) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته وفرمايل: (۹) <زه ستاسو او ستاسو د راتلونکي نسل سره (۱۰) او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره چې
ستاسو سره وو، يعنې مرغانو، کورني او وحشي حيواناتو، هغوی ټول چې ستاسو سره د کشتۍ څخه راووتل او همدارنګه د ځمکې په مخ ټولو ژونديو
مخلوقاتو سره (۱۱) لوظ کوم چې بيا به هيڅکله ټول ژوندي مخلوقات د سيلاب په وسيله له منځه نه ځي. هيڅکله به بيا سيلاب ځمکه نه خرابوي.>
(۱۲) خدای پاک وفرمايل: <دا د هغه لوظ نښه ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ به وي چې ستاسو سره دي او دا لوظ به د
ټول راتلونکي نسل دپاره وي. (۱۳) زه د ورېځو په منځ کې شنه او سره بړدم او دا به زما او د دنيا په منځ کې د لوظ نښه وي. (۱۴) کله چې زه په ځمکه
باندې ورېځې راخپرې کړم او په هغې کې شنه او سره رابښکاره شي، (۱۵) زه به خپل هغه لوظ چې ستاسو او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره مې کړی ؤ
رايادوم او نور به هيڅکله ټول ژوندي موجودات د سيلاب په وسيله له منځه نه ځي. (۱۶) کله چې په ورېځو کې شنه او سره رابښکاره شي، زه به هغې ته
ګورم او خپل هغه ابدي لوظ به رايادوم چې زما او د ځمکې په مخ د ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ شوی ؤ.> (۱۷) نو خدای پاک حضرت نوح ته
وفرمايل: <دا د هغه لوظ نښه ده چې ما د ځان او د ځمکې په مخ د ټولو ژونديو موجوداتو سره کړی ؤ.>

حضرت نوح او د هغه زامن

(۱۸) د حضرت نوح زامن چې د کشتۍ څخه راووتل هغه سام، حام او يافث وو. وروسته بيا د حام زوی پيدا شو او نوم يې کنعان ؤ. (۱۹) دا د حضرت
نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنيا ټول خلک راپيدا شول.

(۲۰) حضرت نوح دهقان ؤ او هغه اولنی سړی ؤ چې د انګورو باغ يې جوړ کړ. (۲۱) يوه ورځ هغه شراب وڅښل او نېشه شو، خپل کالي يې وويستل او
په خپله خېمه کې لوڅ پروت ؤ. (۲۲) حام خېمې ته ننوت او ويې ليدل چې هغه لوڅ دی، نو هغه دباندې راووت او خپلو ورونو ته يې هم وويل. (۲۳)
بيا سام او يافث چپنه واخيستله او په خپلو اوږو باندې يې واچوله. هغوی په شا باندې خېمې ته ورغلل، خپل پلار يې ورباندې پټ کړ او خپل مخونه يې
بلې خواته واړول ترڅو د خپل پلار لوڅوالی ونه ويني. (۲۴) کله چې حضرت نوح د نېشې څخه په حال شو، په دې پوه شو چې د هغه کشر زوی د هغه
سره څه کړي دي. (۲۵) هغه وفرمايل:

<لعنت دې وي په کنعان باندې

هغه به د خپلو ورونو غلام وي

۲۶ د سام خښتن خدای ته ثناه ووايئ!

کنعان به د سام غلام وي

۲۷ زه دعا کوم چې خښتن دې يافث ته

ډېره زياته ځمکه ورکړي

او پرېږده چې هغه د سام سيمه ونيسي

کنعان دې د هغه غلام وي>

۲۸ د سيلاب څخه وروسته حضرت نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند وکړ ۲۹ او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر وفات شو.

د حضرت نوح د زامنو اولاده

(اول تواريخ ۱: ۵ – ۲۳)

۱۰ ۱ دا د حضرت نوح د زامنو حام، سام او يافث اولاده ده چې د سيلاب څخه وروسته زېږېدلې ده.

۲ د يافث زامن: جومر، ماجوج، مادای، ياوان، توبال، ماشک او تيراس. ۳ د جومر زامن: آشکناز، ريفات او توجرمه. ۴ د ياوان زامن: اليشه،
ترشيش، کتيم او رودانيم. ۵ دا د هغو خلکو نيکونه وو چې د درياب په غاړه او په جزيرو کې اوسيږي. دا ټوله د يافث اولاده وه چې خپلې ژبې، خپل
قومونه او خپلې ځمکې يې درلودلې.

۶ د حام زامن: کوش، مصرايم، فوط او کنعان. ۷ د کوش اولاده سبا، حويله، سبته، رعمه او سبتکا وه. د رعمه اولاده شبا او ددان وه. ۸ د کوش
يو زوی نمرود نومېده، هغه د دنيا اولنی قوي جنګيالی ؤ. ۹ هغه د خدای پاک په نظر کې يو ډېر قوي ښکاري ؤ، له دې کبله خلک وايي: <خدای
پاک دې ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.> ۱۰ د هغه په پادشاهۍ کې اول بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو چې دا درې واړه د
شنعار په خاوره کې پراته دي. ۱۱ او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د نينوا، رحوبوت عير او کالح ښارونه ۱۲ او ريسن چې د نينوا او د کالح
د لوی ښار ترمنځ پروت دی جوړ کړل.

۱۳ د مصرايم اولاده د لوديانو، عناميانو، لهابيانو، نفتوحيانو، ۱۴ فتروسيانو، کسلوحيانو او کريت قومونه دي. (فلسطينيان د کريت د قوم څخه وو.)

۱۵ کنعان د صيدون پلار ؤ چې د هغه مشر زوی ؤ او همدارنګه هغه د حيتيانو، ۱۶ يبوسيانو، اموريانو، جرجاشيانو، ۱۷ حويانو، عرقيانو، سينيانو،
۱۸ اروادیانو، صماريانو او حماتيانو نيکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د کنعانيانو قبيلې خپرې شوې. ۱۹ د کنعان پولې د صيدون څخه د جرار خواته
تر غزې او بيا د سدوم، عمورې، ادمه او صبوئيم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې. ۲۰ دا د حام اولاده ده چې په خپلو قبيلو او سيمو کې اوسېدل او هر يو
په خپلو ژبو خبرې کولې.

۲۱ د سام څخه چې د يافث مشر ورور ؤ هم زامن پيدا شول او سام د ټولو عبرانيانو نيکه ؤ. ۲۲ د سام زامن عيلام، آشور، ارفکشاد، لود او ارام وو.

۲۳ د ارام زامن عوص، حول، جاتر او ماشک وو. ۲۴ ارفکشاد د شالح پلار ؤ او شالح د عابر پلار ؤ. ۲۵ د عابر څخه دوه زامن پیدا شول، د یو
نوم فالج ؤ ځکه چې د هغه په وخت کې د دنیا خلک ووېشل شول. د هغه د ورور نوم یقطان ؤ. ۲۶ د یقطان څخه الموداد، شالف، حضرموت، یارح،
۲۷ هدورام، اوزال، دقله، ۲۸ عوبال، ابیمائیل، شبا، ۲۹ اوفیر، حویله او یوباب پیدا شول. دا ټول د یقطان زامن وو. ۳۰ هغه سیمه چې هغوی په
کې اوسېدل هغه د میشا څخه د سفارې د لمرخاته غرنۍ سیمې پورې غزېدلې وه. ۳۱ دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر
یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

۳۲ او په دې سره د حضرت نوح د اولادې لست پوره کیږي. د سیلاب څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنیا کې
خپاره شول.

د بابل برج

١١ ۱ په هغه وخت کې د ټولې دنیا خلکو یوه ژبه درلودله او یو قسم خبرې به یې کولې. ۲ خو وروسته هغوی د مشرق خواته کډه وکړه او د
شنعار په ځمکه کې یې یوه میداني پیدا کړه او هلته اوسېدل. ۳ هغوی یو بل ته وویل: <راځئ چې خښتې جوړې کړو او هغه ښې پخې کړو.> هغوی
د تیږو په ځای خښتې او د مسالې په ځای قیر استعمال کړ. ۴ هغوی وویل: <راځئ چې د خپل ځان دپاره یو ښار ودان کړو او په هغه کې یو لوړ
برج جوړ کړو چې سر یې اسمان ته ورسیږي، ترڅو د خپل ځان دپاره یو نوم وګټو، داسې نه شي چې په ټوله دنیا کې خپاره شو.>

۵ مګر کله چې څښتن رانښکته شو چې هغه ښار او برج چې خلکو جوړ کړی ؤ وګوري، ۶ هغه وفرمایل: <اوس هغوی یو قوم دی او په یوه ژبه
خبرې کوي. دا یوازې د کار شروع ده. هغوی به ډېر ژر د دې توان پیدا کړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته ورسوي. ۷ راځئ چې کوز شو او د
هغوی ژبه سره ګډه وډه کړو ترڅو دوی یو د بل په خبرو باندې پوه نه شي.> ۸ نو څښتن هغوی په ټوله دنیا کې خپاره کړل او هغوی مجبور شول
چې د ښار د جوړولو څخه لاس واخلي. ۹ په دې سبب هغه ځای د بابل په نوم یاد شو ځکه چې څښتن هلته د هغوی ژبه ګډه وډه کړه او هغوی یې
په ټوله دنیا کې خپاره کړل.

د سام اولاده

(اول تواریخ ۱: ۲۴ – ۲۷)

۱۰ دا د سام اولاده ده: د سیلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر ؤ د هغه زوی آرفکشاد پیدا شو. ۱۱ د آرفکشاد د
پیدا کېدو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه یې پیدا شول.

۱۲ آرفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی شالح پیدا شو. ۱۳ د شالح د پیدا کېدو څخه وروسته آرفکشاد څلورسوه درې کاله نور
ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې.

۱۴ هغه وخت چې شالح د دېرشو کالو په عمر ؤ د هغه زوی عابر پیدا شو. ۱۵ پس له هغې، شالح څلورسوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن
او لورګانې یې پیدا شوې.

۱۶ عابر د څلوردېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی فالج پیدا شو. ۱۷ کله چې فالج پیدا شو، عابر څلورسوه دېرش کاله نور هم ژوند وکړ او زامن
او لورګانې یې پیدا شوې.

١٨ فالج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی رعو پیدا شو. ١٩ د رعو د پیدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې.

٢٠ رعو د دوه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی سروج پیدا شو. ٢١ د سروج د پیدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې.

٢٢ سروج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی ناحور پیدا شو. ٢٣ د ناحور د پیدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې.

٢٤ ناحور د نهه ویشتو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی تارح پیدا شو. ٢٥ د تارح د پیدا کېدلو څخه وروسته ناحور یوسلو نولس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې.

٢٦ وروسته له دې چې تارح د اویا کالو په عمر شو، د هغه زامن حضرت ابرام، ناحور او هاران پیدا شول.

د تارح اولاده

٢٧ دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه حضرت ابرام، ناحور او هاران پیدا شول. هاران د حضرت لوط پلار ؤ. ٢٨ د هاران پلار لا ژوندی ؤ چې هغه خپل د زېږېدو په ځای یعنې اور کلدانیانو کې مړ شو. ٢٩ حضرت ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د ملکې سره چې د هاران لور وه واده وکړ. هاران د یسکا پلار هم ؤ. ٣٠ سارای شنډه وه او ماشومان یې نه درلودل.

٣١ تارح خپل زوی حضرت ابرام، خپل لمسی حضرت لوط چې د هاران زوی ؤ او د هغه نږور یعنې د حضرت ابرام ښځه سارای د ځان سره واخیستل او د اور کلدانیانو څخه ووتل چې د کنعان خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوی حران ته راغلل هلته پاتې شول. ٣٢ تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای پاک حضرت ابرام انتخابوي

١٢ ١ څښتن حضرت ابرام ته وفرمایل: <خپل وطن، خپلوان او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه یې درته ښایم. ٢ زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او تاته به برکت درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب وګرځې.

٣ څوک چې تاته برکت درکوي زه به هغوی ته برکت ورکړم

مګر څوک چې په تا باندې لعنت وایي زه به په هغوی باندې لعنت ووایم

او ستا په وسیله به د دنیا ټولو قومونو ته برکت ورکړم>

٤ لکه څنګه چې خدای پاک حضرت ابرام ته فرمایلي وو هغه لاړ او حضرت لوط هم ورسره لاړ. حضرت ابرام د پنځه اویا کالو په عمر ؤ چې د حران څخه روان شو. ٥ حضرت ابرام خپله ښځه سارای، خپل وراره حضرت لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې یې پیدا کړې وه د ځان سره واخیستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، (۶) حضرت ابرام په هغې خاوره کې ګرځېده ترڅو د موره مقدسې ونې ته ورسېده چې هغه په شکیم کې یو پاک ځای ؤ. (په
هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانیان اوسېدل.) (۷) څښتن حضرت ابرام ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: <دا هغه وطن دی چې زه غواړم
هغه ستا اولادې ته ورکړم.> نو حضرت ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته ورښکاره شوی ؤ د قربانۍ ځای جوړ کړ. (۸) بیا یې هغې غرنۍ سیمې
ته کډه وکړه چې د لمرپرېواته خوا څخه بیت ئیل او د لمرخاته خوا څخه عای ته رسېږي. حضرت ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته یې
د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت یې وکړ. (۹) بیا هغه د یو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لاړ.

حضرت ابرام په مصر کې

(۱۰) مګر په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې حضرت ابرام مصر ته لاړ چې هلته د لږ وخت دپاره واوسېږي. (۱۱) څه وخت چې
هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې ښځې سارای ته یې وویل: <ته ښایسته ښځه یې. (۱۲) کله چې مصریان تا ووینې، وبه وایې: دا د هغه ښځه ده.
نو دوی به ما ووژني او تا به ژوندی پرېږدي. (۱۳) هغوی ته ووایه چې ته زما خور یې، نو ستا په خاطر به هغوی زما سره ښه رویه وکړي او ما به
ژوندی پرېږدي.> (۱۴) څه وخت چې هغه مصر ته داخل شو، مصریانو ولیدل چې د هغه ښځه ډېره ښایسته وه. (۱۵) کله چې د فرعون درباریانو هغه
ولیدله، هغوی د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه یې د فرعون ماڼۍ ته وروستله. (۱۶) فرعون د هغې په خاطر د حضرت ابرام سره ښه رویه
وکړه او هغه ته یې پسونه، وزې، پادې، خره او خرې، اوښان، وینځې او غلامان ورکړل.

(۱۷) مګر څښتن فرعون او د هغه درباریان د حضرت ابرام د ښځې سارای په سبب په خطرناکو ناروغیو باندې اخته کړل. (۱۸) نو فرعون حضرت ابرام
راوغوښت او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه: <زما سره دې څه وکړل؟ ولې دې ماته ونه ویل چې هغه ستا ښځه ده؟ (۱۹) ولې دې وویل چې هغه ستا
خور ده، کېدای شو چې ما د هغې سره واده کړی وای؟ ګوره دا ستا ښځه ده، هغه واخله او لاړ شه!> (۲۰) فرعون خپلو نفرو ته حکم وکړ چې حضرت
ابرام او د هغه ښځه د هر هغه څه سره چې درلودل یې ولېږي.

حضرت لوط او حضرت ابرام سره جلا کېږي

۱۳ (۱) حضرت ابرام د خپلې ښځې او خپلو ټولو شیانو سره چې درلودل یې د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لاړ او حضرت لوط د هغه سره لاړ.
(۲) حضرت ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حیوانات، سره زر او سپین زر درلودل. (۳) هغه یو ځای او بل ځای ګرځېده او د بیت ئیل طرف ته لاړ. او
هغه ځای ته ورسېده چې د بیت ئیل او عای ترمنځ پروت دی او حضرت ابرام پخوا هلته خپلې خېمې ودرولې وې. (۴) چېرته چې هغه د قربانۍ ځای
جوړ کړی ؤ، هلته هغه د څښتن عبادت وکړ.

(۵) او حضرت لوط هم چې د حضرت ابرام سره ؤ د پسونو او وزو رمې او پادې او خېمې درلودلې. (۶) په دې خاطر چې هغوی دواړو ډېر زیات
حیوانات درلودل او د هغوی دپاره په کافي اندازه د څرځایونه نه وو، نو دوی نه شو کولی چې دواړه یوځای سره واوسېږي. (۷) نو د حضرت ابرام او
حضرت لوط د شپانو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانیان او فرزیان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

(۸) نو حضرت ابرام لوط ته وفرمایل: <زما او ستا، یا زما د شپانو او ستا د شپانو ترمنځ باید شخړه نه وي، ځکه چې مونږ یو د بل سره ورونه یو. (۹)
نو بیا راځئ چې سره جدا شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه انتخاب کړه. ته یو خوا لاړ شه او زه به بلې خواته لاړ شم.>

(۱۰) حضرت لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره یې ولیدله چې د سوغر پورې لکه د څښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت ؤ چې
څښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي. (۱۱) نو حضرت لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته یې کډه وکړه. په
دې ډول هغوی یو د بل څخه بېل شول. (۱۲) حضرت ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او حضرت لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې

پراته وو ځای په ځای شو او سدوم ته نژدې یې خېمې ودرولې. ۱۳ د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د څښتن په مقابل کې یې ډېر سخت ګناهونه کول.

حضرت ابرام حبرون ته کډه کوي

۱۴ د حضرت ابرام څخه د حضرت لوط له جدا کېدلو وروسته څښتن حضرت ابرام ته وفرمایل: <اوس دې خپلې سترګې پورته کړه او د هغه ځای څخه چې ته په کې یې، شمال، جنوب، لمرخاته او لمرپرېواته خواته وګوره. ۱۵ دا ټوله ځمکه چې ته یې وینې زه به یې تا او ستا اولادې ته درکړم او دا به تر ابده پورې ستاسو وي. ۱۶ زه به تاته دومره زیاته اولاده درکړم چې د خاورو د ذرو په شان وي چې څوک یې نه شي شمارلی. ۱۷ اوس لاړ شه او ټول هېواد وګوره، ځکه چې هغه ټول تاته درکوم.> ۱۸ نو حضرت ابرام خپلې خېمې واخیستلې او د ممري لویو ونو ته نژدې چې په حبرون کې دي ځای په ځای شو او په هغه ځای کې یې د څښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ.

حضرت ابرام لوط ژغوري

۱۴ ۱ په هغه وخت کې د شنعار پادشاه امرافل، د الاسار پادشاه اریوک، د عیلام پادشاه کدرلاعمر او د قوئیم پادشاه تدعال ۲ لاړل چې د نورو پنځو پادشاهانو یعني د سدوم د پادشاه بارع، د عمورې د پادشاه برشاع، د ادمه د پادشاه شنعاب، د صبوئیم د پادشاه شمئیبر او د بالع د پادشاه سره (بالع هماغه صوغر دی) جنګ وکړي. ۳ دغو پنځو پادشاهانو خپل ځواکونه د سدیم په دره کې چې اوس د ارام دریاب په نوم یادېږي سره یوځای کړل. ۴ هغوی دولس کاله د کدرلاعمر د لاس لاندې وو، خو په دیارلسم کال هغوی یاغي شول. ۵ په څوارلسم کال کدرلاعمر د هغو پادشاهانو سره چې د ده سره ملګري شوي وو، لاړ او رفائیانو ته یې په عشتروت قرنین، زوزیانو ته یې په هام او ایمیانو ته یې په شاوه قریتین کې ۶ او حوریانو ته یې د ادوم په غرنۍ سیمه کې تر ایل فاران پورې چې دښتې ته نژدې دی ماتې ورکړه. ۷ بیا هغوی بېرته راوګرځېدل او عین مشفاط ته چې وروسته د قادش په نوم یاد شو راغلل او د عمالیقیانو ټوله خاوره یې فتح کړه او اموریانو ته یې چې په حززون تامار کې اوسېدل ماتې ورکړه.

۸ په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، صبوئیم او د بالع (صوغر) پادشاهان ووتل او د سدیم په دره کې یې خپلې جنګي لیکې جوړې کړې ۹ ترڅو د عیلام د پادشاه کدرلاعمر، د قوئیم د پادشاه تدعال، د شنعار د پادشاه امرافل او د الاسار د پادشاه اریوک په مقابل کې جنګ وکړي، یعني څلور پادشاهان د پنځو په مقابل کې. ۱۰ د سدیم په دره کې د قیر ډېرې کندې وې. کله چې د سدوم او عمورې پادشاهان د جګړې څخه وتښتېدل، هغوی په دې کندو کې وغورځېدل او پاتې پادشاهان غرونو ته وتښتېدل. ۱۱ نو څلورو پادشاهانو د سدوم او عمورې ټول شیان چې په هغو کې د هغوی خواړه هم شامل وو واخیستل او لاړل. ۱۲ هغوی د حضرت ابرام وراره لوط هم د هغه د ټول مال او جایداد سره د ځان سره یوړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

۱۳ یو نفر چې د هغو څخه تښتېدلی ؤ عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې حضرت ابرام هغو لویو ونو ته نژدې چې د اموري ممري پورې یې اړه درلودله اوسېده. ممری او د هغه ورونه اشکول او عانر ټول د حضرت ابرام سره ملګري وو. ۱۴ کله چې حضرت ابرام خبر شو چې د هغه وراره نیول شوی دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنګي نفر راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پادشاهانو پسې شول.

۱۵ د شپې په وخت کې حضرت ابرام خپل نفر سره ووېشل چې په دښمن باندې حمله وکړي او هغوی ته یې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده ورپسې شول. ۱۶ حضرت ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوټ کړی ؤ او د ځان سره یې وړی ؤ بېرته راوګرځاوه. همدارنګه هغه خپل وراره حضرت لوط د هغه د شتمنۍ سره او ښځې او نور بندیان د ځان سره بېرته راوستل.

ملکیصدق حضرت ابرام ته برکت ورکوي

۱۷ کله چې حضرت ابرام کدرلاعمر او د هغه سره ملګرو پادشاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته راستون شو، د سدوم پادشاه د شاوه د درې پورې (چې د
پادشاه د درې په نوم هم يادېږي) د هغه د ليدلو دپاره راغی. ۱۸ ملکیصدق د سالیم پادشاه چې د خدای تعالیٰ کاهن ؤ د حضرت ابرام دپاره ډوډی او د
انګورو شربت راوړل. ۱۹ هغه حضرت ابرام ته برکت ورکړ او ويې ويل: <خدای تعالیٰ چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکی دی تاته برکت درکړي.
۲۰ د خدای تعالیٰ ثناه دې وي چې ستا دښمنان يې تاته تسليم کړل.> نو حضرت ابرام ملکیصدق ته د هغو شيانو چې هغه بېرته اخيستي وو، لسمه
برخه ورکړه.

۲۱ د سدوم پادشاه حضرت ابرام ته وويل: <زما ټول خلک بېرته ماته راکړه او شيان دې خپل ځان ته وساته.>

۲۲ حضرت ابرام ځواب ورکړ: <زه د څښتن يعنې خدای تعالیٰ په حضور کې چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکی دی په کلکه قسم خورم ۲۳
چې زه به ستا د شيانو څخه هيڅ شی حتیٰ يو تار يا د څپلی تسمه هم وانخلم. داسې نه چې بيا ووايې چې ابرام ما شتمن کړ. ۲۴ زه به د خپل ځان
دپاره هيڅ شی وانخلم. يوازينی شی چې زه به يې قبول کړم هغه څه دي چې زما خلکو خوړلي دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو يعنې د
عانر، اشکول او ممري برخه هغوی ته ورکړه.>

د حضرت ابرام سره د خدای پاک لوظ

۱۵

۱ وروسته بيا څښتن په رويا کې حضرت ابرام ته وفرمايل: <ای ابرامه مه وېرېږه، زه ستا سپر يم او تاته به ډېر لوی اجر درکړم.>

۲ حضرت ابرام وفرمايل: <ای څښتن تعالیٰ، ماته به څه راکړې ځکه چې زه بې اولاده پاتې شوم. زما يوازينی وارث دمشقي اليعازر دی. ۳ ماته
دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنی نوکر به زما ميراث خور شي.>

۴ څښتن په ځواب کې وفرمايل: <دا سړی به ستا ميراث خور نه وي بلکه ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پيدا شي، ستا ميراث خور وي.>
۵ څښتن هغه دباندې وويست او ورته ويې فرمايل: <اسمان ته وګوره او هڅه وکړه چې ستوري وشمارې، نو ستا اولاده به د هغو په شان دومره زياته
وي.>

۶ حضرت ابرام په څښتن باندې باور وکړ او په دې خاطر څښتن د هغه څخه خوشاله شو او هغه يې قبول کړ.

۷ بيا څښتن هغه ته وفرمايل: <زه هغه څښتن يم چې ته مې د اور کلدانيانو څخه راوويستلې چې دا ځمکه تاته درکړم او ستا ملکيت شي.>

۸ مګر حضرت ابرام وفرمايل: <ای څښتن تعالیٰ، زه به څنګه پوه شم چې هغه به زما شي؟>

۹ نو څښتن هغه ته وفرمايل: <ماته يوه درې کلنه غوا، درې کلنه وزه، درې کلن پسه، يوه کوتره او يوه قمري راوړه.> ۱۰ حضرت ابرام دا ټول هغه
ته راوړل او هر يو يې په منځ کې دوه ټوټې کړ او هره نيمه شوې ټوټه يې بلې ټوټې ته مخامخ کېښودله، مګر مرغان يې دوه ټوټې نه کړل. ۱۱ کله چې
ټپوسان د دې مړو حيواناتو په تنو باندې راکوز شول حضرت ابرام هغه وشړل.

۱۲ کله چې لمر په پرېوتلو شو، په حضرت ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وېروونکې تياره ورباندې راغله. ۱۳ څښتن هغه ته وفرمايل:
<په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره کې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلورسوه کاله ظلم کيږي. ۱۴

مگر زه به هغه قوم ته چې دوی يې غلامې کوي جزا ورکړم او پس له هغې به دوی د ډېرې شتمنۍ سره ووزي. ١۵ ته به په پاخه عمر کې په ارامۍ سره مړ شې او ښخ به شې. ١۶ ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځکه زه به تر هغې پورې اموريان ونه شړم ترڅو پورې چې هغوی دومره بدکاره شي چې بايد سزا ومومي.>

١٧ کله چې لمر پرېوت او تياره شوه، د لوګي څخه ډک يو تنور او بلېدونکی څراغ راښکاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر شول. ١٨ په هماغه ورځ څښتن د حضرت ابرام سره لوظ وکړ او ويې فرمايل: <زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سيند څخه نيولې د فرات تر لوی سيند پورې ورکوم ١٩ يعنې د قينيانو، قنزيانو، قدمونيانو، ٢٠ حيتيانو، فرزيانو، رفائيانو، ٢١ اموريانو، کنعانيانو، جرجاشيانو او يبوسيانو خاوره.>

هاجره او حضرت اسماعيل

١۶ ١ نو د حضرت ابرام ښځه سارای شنډه وه او هيڅ اولاد يې نه درلود. مګر هغې يوه مصرۍ وينځه درلوده چې هاجره نومېدله. ٢ نو هغې حضرت ابرام ته وويل: <څښتن زه د اولادونو د راوړلو څخه بنده کړې يم. لاړ شه او زما د وينځې سره يوځای شه، کېدای شي چې هغه زما دپاره اولاد وزېږوي.> حضرت ابرام د سارای خبره ومنله. ٣ نو د حضرت ابرام ښځې سارای خپله وينځه هاجره خپل مېړه ته ورکړه چې د هغه ښځه شي. (دا کار هغه وخت وشو چې د کنعان په خاوره کې د حضرت ابرام د اوسېدلو لس کاله شوي ؤ.) ۴ حضرت ابرام د هاجرې سره يوځای شو او هغه اميدواره شوه او کله چې هاجره پوه شوه چې اميدواره ده، نو مغروره شوه او سارای ته يې په سپک نظر کتل.

۵ نو سارای حضرت ابرام ته وويل: <دا ستا ګناه ده چې دغه وينځه ما سپکوي. ما په خپله هغه تاته درکړه او له هغه وخت څخه چې هغه پوه شوه چې اميدواره شوه، نو زه د هغې په نظر کې سپکه ښکاره شوم. څښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.>

۶ حضرت ابرام ځواب ورکړ: <ډېر ښه ستا وينځه ستا په لاس کې ده، نو څه چې غواړې د هغې سره يې وکړه.> نو سارای هاجره دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

٧ د څښتن فرښتې د هاجرې سره په دښته کې د اوبو چينې يعنې هغې چينې ته نژدې چې د شور په لاره کې وه ملاقات وکړ. ٨ فرښتې وفرمايل: <ای هاجرې د سارای وينځې! له کومه ځايه راغلې يې او چېرته روانه يې؟>

هغې ځواب ورکړ: <زه د خپلې باداری سارای څخه تښتېدلې يم.>

٩ د څښتن فرښتې هغې ته وفرمايل: <بېرته خپلې باداری ته ورشه او د هغې غلامي کوه.> ١٠ د څښتن فرښتې زياته کړه: <زه به ستا اولاده دومره زياته کړم چې هيڅوک يې ونه شمېرلی شي.> ١١ د څښتن فرښتې هغې ته وفرمايل: <ستا به زوی پيدا شي او په هغه باندې به اسماعيل نوم کېږدې، ځکه چې څښتن ستا د غم فرياد اورېدلی دی. ١٢ ستا زوی به په خپل سر وي. هغه به د ټولو خلکو په ضد وي او ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلو خپلوانو څخه به جدا اوسيږي.>

١٣ هاجرې له خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: <آيا په رښتيا مې خدای پاک وليده او زه تر اوسه پورې ژوندی يم؟> نو هغې د څښتن نوم چې خبرې يې ورسره کړې وې هغه خدای پاک چې ما ويني وباله. ١۴ په دې خاطر خلکو هغه کوهی د هغه ژوندي ذات کوهی چې ما ويني په نوم ياد کړ او هغه تر اوسه پورې د قادش او بارد په منځ کې دی.

١۵ د هاجرې څخه د حضرت ابرام زوی پيدا شو او حضرت ابرام په هغه باندې اسماعيل نوم کېښود. ١۶ حضرت ابرام د شپږ اتياو کالو په عمر ؤ چې

د هاجرې څخه هغه ته زوی پیدا شو.

سنت ګیري یعني د لوظ نښه

۱۷ (۱) هغه وخت چې حضرت ابرام د نهه نوي کالو په عمر ؤ، څښتن هغه ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <زه مطلق قادر خدای یم. زما منونکی او
بې ګناه اوسه. (۲) زه به ستا سره یو لوظ وکړم او ډېره اولاده به درکړم.> (۳) نو هغه وخت حضرت ابرام پړمخې پرېوت او خدای پاک هغه ته
وفرمايل: (۴) <ستا سره دا لوظ کوم چې ته به د ډېرو قومونو پلار شې. (۵) له دې وروسته به ستا نوم ابرام نه بلکه ابراهيم وي، ځکه چې ته مې د
ډېرو قومونو پلار کړی یې. (۶) زه به ستا نسل زيات کړم او ستا څخه به قومونه پیدا کړم او د هغوی څخه به ځينې پادشاهان شي.

(۷) زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د راتلونکې نسل سره ټينګ وساتم او دا به ابدي لوظ وي. زه به ستا خدای یم او ستا
څخه وروسته به ستا د اولادې خدای یم. (۸) زه به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر یې، تاته او ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د
ابدي ملکيت په توګه درکړم او زه به د هغوی خدای یم.>

(۹) خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <ته او ستا څخه وروسته ستا ټوله اولاده بايد زما په لوظ باندې ټينګ ودرېږئ. (۱۰) ته او ستا اولاده
بايد سره موافقه وکړئ چې ستاسو هر يو نارينه دې سنت شي. (۱۱)-(۱۲) له همدا اوس نه تاسو بايد هر اته ورځنی هلک سنت کړئ. په دې کې هغه
غلامان چې ستاسو په کورنيو کې پيدا شوي وي او هغه غلامان چې د بېګانه خلکو څخه په بيه اخيستل شوي وي هم شامل دي. په دې کار سره به دا
معلومه شي چې زما او ستاسو ترمنځ يو لوظ شته. (۱۳) هر يو نفر بايد سنت شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدي لوظ نښه وي. (۱۴) هر يو نارينه
چې سنت شوی نه وي بايد زما له قوم څخه وشړل شي ځکه چې هغه زما لوظ مات کړی دی.>

(۱۵) خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <له دې وروسته خپلې ښځې ته سارای مه وايه، د هغې نوم دې له همدا اوس څخه ساره شي. (۱۶) زه به
هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسيله به تاته زوی درکړم. هغه به د قومونو مور شي او د هغې څخه به د قومونو پادشاهان راپيدا شي.>

(۱۷) حضرت ابراهيم پړمخې پرېوت او ويې خندل او د خپل ځان سره يې وويل: <آيا د سل کلن سړي څخه به زوی پيدا شي؟ آيا ساره به په نوي کلنۍ
کې ماشوم وزېږوي؟> (۱۸) حضرت ابراهيم خدای پاک ته وفرمايل: <اسماعيل ولې زما ميراث خور نه شي؟>

(۱۹) مګر خدای پاک وفرمايل: <نه، خو ستا ښځه ساره به ستا دپاره زوی راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدې. زه به ستا د زوی اسحاق
سره خپل لوظ ټينګ وساتم ترڅو د هغه څخه وروسته د هغه د نسل دپاره يو ابدي لوظ وي. (۲۰) ما د اسماعيل په هکله ستا غوښتنه واورېدله. نو زه به
هغه ته هم برکت ورکړم او هغه ته به زيات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو پلار وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې
څخه يو لوی قوم جوړ کړم. (۲۱) مګر خپل لوظ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره به يې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي ټينګ
وساتم.> (۲۲) کله چې خدای پاک د حضرت ابراهيم سره خپلې خبرې خلاصې کړې نو د هغه څخه لاړ.

(۲۳) حضرت ابراهيم خپل زوی حضرت اسماعيل او نور ټول نارينه چې د هغه په کورنۍ کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنۍ کې زېږېدلي وو او
هغه غلامان چې په پيسو باندې اخيستل شوي وو لکه څنګه چې خدای پاک هغه ته فرمايلي وو په هماغه ورځ سنت کړل. (۲۴) حضرت ابراهيم د نهه
نوي کالو په عمر ؤ چې سنت کړای شو (۲۵) او د هغه زوی حضرت اسماعيل د ديارلسو کالو په عمر ؤ. (۲۶) حضرت ابراهيم او د هغه زوی حضرت
اسماعيل دواړه په يوه ورځ سنت شول. (۲۷) د حضرت ابراهيم د کورنۍ هر نارينه او هغه غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلي وو يا هغوی چې په
پيسو اخيستل شوي وو د هغه سره يوځای سنت شول.

حضرت ابراهيم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

۱۸ ۱ څښتن حضرت ابراهيم ته د ممري لويو ونو ته نژدې ښکاره شو. په هغه وخت کې هغه د ورځې په ګرمی کې د خېمې د دروازې په خوله کې ناست ؤ. ۲ حضرت ابراهيم پورته وکتل او ويې ليدل چې درې نفره هلته ولاړ دي او چې څنګه يې هغوی وليدل هغه په منډه د خېمې د دروازې څخه د هغو د ليدلو دپاره ورغی او په ځمکه باندې پړمخې پرېوت. ۳ هغه وفرمايل: <ای بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه حاضر يم چې ستاسو خدمت وکړم. ۴ که اجازه وي تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ومينځئ. تاسو کولی شئ چې د دې ونې لاندې ارام وکړئ. ۵ زه به يو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم.>

هغوی ځواب ورکړ: <ډېر ښه. لکه څنګه چې وايې همداسې وکړه.>

۶ حضرت ابراهيم په ډېرې چټکی سره خېمې ته ننوت او ساره ته يې وويل: <ژر شه او د خپلو ښو اوړو څخه درې پيمانې راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.> ۷ بيا حضرت ابراهيم په منډه د پادې خواته ورغی او يو ښه تنکی خوسی يې ونيوه او خپل نوکر ته يې ورکړ چې هغه ډېر ژر پوخ کړي. ۸ بيا هغه يو څه مستې، شيدې او هغه خوسی چې پوخ کړی يې ؤ راوړ او د هغوی په مخ کې يې کېښودل. څه وخت چې هغوی ډوډۍ خوړله، حضرت ابراهيم د هغوی تر څنګه د يوې ونې لاندې ولاړ ؤ.

۹ نو هغوی د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <ستا ښځه ساره چېرته ده؟>

هغه ځواب ورکړ: <هغه په خېمه کې ده.>

۱۰ د هغو دريو نفرو څخه يو څښتن ؤ، هغه وفرمايل: <زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته تاته راشم او ستا د ښځې ساره به زوی پيدا شي.> ساره د خېمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته يې غوږ نيولی ؤ. ۱۱ حضرت ابراهيم او ساره ډېر زاړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. ۱۲ نو ساره د خپل ځان سره وخندل او ويې ويل: <اوس زه زړه يم او د کاره لوېدلې يم، آيا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زوړ دی.>

۱۳ بيا څښتن د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <ساره ولې وخندل او ويې ويل چې اوس خو زه زړه شوې يم، آيا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېږوم؟ ۱۴ آيا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره ګران وي؟ لکه څنګه چې مې وويل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري.>

۱۵ ساره ډېره ووېرېدله، نو منکره شوه او ويې ويل: <ما نه دي خندلي.>

مګر هغه ورته وفرمايل: <هو، تا وخندل.>

حضرت ابراهيم د سدوم دپاره شفاعت کوي

۱۶ بيا هغه خلک پاڅېدل چې لاړ شي. هغوی ښکته د سدوم خواته وکتل او حضرت ابراهيم ورسره لاړ چې هغوی رخصت کړي. ۱۷ بيا څښتن د خپل ځان سره وويل: <څه چې زه غواړم ويې کړم هغه به د ابراهيم څخه پټ نه کړم. ۱۸ په يقين سره به د ابراهيم څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسيله برکت ومومي. ۱۹ ځکه چې ما هغه انتخاب کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې

لاربنودنه وکړي ترڅو د هغه ښخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې صحيح او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهيم سره کړې ده سرته ورسوم.>

۲۰ بيا ښښتن حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <د سدوم او عمورې په ضد زيات تورونه موجود دي او د هغوی ګناهونه ډېر زيات شوي دي. ۲۱ اوس به زه ښکته راکوز شم چې دا معلومه کړم چې آيا د هغو تورونو په باره کې چې ما څه اورېدلي دي هغه رښتيا دي يا نه.>

۲۲ هغه دوه نفره روان شول او د سدوم طرف ته لاړل، مګر ښښتن د حضرت ابراهيم سره پاتې شو. ۲۳ حضرت ابراهيم ښښتن ته ورنژدې شو او ويې فرمايل: <آيا نېک خلک به د بدکارانو سره يوځای له منځه وړې؟ ۲۴ که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي آيا هغه ښار به په رښتيا له منځه يوسې او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو خلکو په خاطر پرېنږدې؟ ۲۵ زه يقين لرم چې ته به نېک خلک د بدکارانو سره يوځای نه وژنې. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شې کولی، که تا داسې وکړل نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره يوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنيا قاضي به خامخا انصاف کوي.>

۲۶ ښښتن ځواب ورکړ: <که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه نېک خلک پيدا کړم، نو زه به د هغوی په خاطر ټول ښار معاف کړم.>

۲۷ حضرت ابراهيم يو ځل بيا وفرمايل: <ښښتنه، ما وبخښه چې ستا سره په جرأت سره خبرې کوم. زه فقط يو عادي انسان يم او حق نه لرم چې څه ووايم. ۲۸ خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای يوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، آيا ټول ښار به د هغو پنځو تنو په خاطر چې کم دي له منځه يوسې؟>

ښښتن ځواب ورکړ: <که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پيدا کړم، نو زه به ښار له منځه نه وړم.>

۲۹ حضرت ابراهيم بيا خبرې وکړې: <کېدای شي چې هلته يوازې څلوېښت تنه وي.>

هغه ځواب ورکړ: <زه به د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وران نه کړم.>

۳۰ حضرت ابراهيم وفرمايل: <ښښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، اجازه راکړه چې خبرې وکړم. که چېرې هلته يوازې دېرش تنه وي؟>

هغه وفرمايل: <که چېرې هلته دېرش تنه پيدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم.>

۳۱ حضرت ابراهيم وفرمايل: <ښښتنه، ما وبخښه چې په جرأت سره ستا سره خبرې کوم. که يوازې شل تنه هلته پيدا شي؟>

هغه وفرمايل: <که چېرې شل تنه پيدا کړم، زه به ښار وران نه کړم.>

۳۲ حضرت ابراهيم وفرمايل: <ښښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، زه به يوازې يو وار بيا خبرې وکړم. کېدای شي چې لس تنه هلته پيدا شي؟>

هغه وفرمايل: <که لس تنه هلته پيدا شي، نو زه به ښار وران نه کړم.> ۳۳ پس له هغې چې ښښتن د حضرت ابراهيم سره خبرې خلاصې کړې، هغه لاړ او حضرت ابراهيم خپل کور ته ستون شو.

د سدوم د خلکو ګناهونه

۱۹ (۱) کله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت کې سدوم ته ورسېدلې، حضرت لوط د ښار په دروازه کې ناست ؤ. څنګه چې حضرت لوط هغوی ولیدلې راپاڅېده او د هغوی د هرکلي دپاره ورغی او په ځمکه باندې پړمخې پرېوت، (۲) ویې فرمایل: <اى زما بادارانو، د خپل خدمتګار کور ته راشئ. تاسو کولی شئ خپلې پښې ومينځئ او دلته شپه تېره کړئ. سهار وختي پاڅېږئ او په خپله لاره روان شئ.>

مګر هغوی ورته په ځواب کې وفرمایل: <نه، مونږ به د ښار په چوک کې شپه تېره کړو.>

(۳) مګر حضرت لوط په هغوی باندې ډېر سخت ټينګار وکړ ترڅو هغوی ورسره لاړلې او د هغه کور ته ننوتلې. هغه د هغوی دپاره خوراک تیار کړ او فطيره ډوډۍ يې ورته پخه کړه او هغوی وخوړله.

(۴) هغوی لا ويده شوي نه وو چې د سدوم د ښار خلک له هرې خوا د ځوان څخه نيولې تر زاړه پورې ټول د کور څخه راچاپېر شول. (۵) هغوی حضرت لوط ته غږ وکړ: <هغه دوه نفره چې نن شپه ستا سره راغلي وو چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.>

(۶) حضرت لوط دباندې ووت او دروازه يې د ځان پسې بنده کړه (۷) او هغوی ته يې وفرمایل: <اى ورونو! زه تاسو ته زاري کوم چې داسې بد کار مه کوئ. (۸) ګورئ، زه دوه لورګانې لرم چې تر اوسه پورې لا پېغلې دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره يې وکړئ، خو د دې خلکو سره هيڅ مه کوئ ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.>

(۹) هغوی ځواب ورکړ: <زمونږ د لارې څخه لېرې شه> او ويې ويل: <اى پردى سړيه! زمونږ له مخې څخه لېرې شه، ته څوک يې چې مونږ ته وايې چې څه بايد وکړو؟ زمونږ د مخې څخه لېرې شه. که نه، نو ستا سره به د هغوی څخه بدتر عمل وکړو.> هغوی حضرت لوط بېرته ټېل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي. (۱۰) خو هغو دوو نفرو خپل لاسونه دباندې راووېستل او حضرت لوط يې د ځان سره کور ته دننه کړ او دروازه يې بنده کړه.
(۱۱) نو بيا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ ووړانده کړل، ترڅو هغوی ونه شي کولی چې دروازه پيدا کړي.

حضرت لوط د سدوم څخه ځي

(۱۲) هغو دوه نفرو حضرت لوط ته وفرمایل: <که دلته ستا نور څوک يعنې زامن، لورګانې، زومان او نور خپلوان په دې ښار کې اوسېږي، نو د دې ښار څخه يې وباسه. (۱۳) ځکه چې مونږ غواړو دغه ځاى وران کړو. د دې خلکو په ضد شِکایتونه ډېر بد تورونه اورېدلي دي او مونږ يې رالېږلي يو چې سدوم له منځه يوسو.>

(۱۴) نو حضرت لوط دباندې ووت، د خپلو زومانو سره يې چې د هغه د لورګانو سره يې کوژدني شوي وې خبرې وکړې او ويې فرمایل: <ژر پاڅئ او د دې ځاى څخه وزئ. څښتن غواړي چې دا ځاى له منځه يوسي.> خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

(۱۵) سهار وختي فرښتو حضرت لوط تشويق کړ او ورته ويې فرمایل: <پاڅه! خپله ښځه او دواړه لورګانې دې واخله او ووزه، ترڅو د دې ښار په ورانېدلو سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه کړئ.> (۱۶) هغه وخت حضرت لوط زړه نازړه کېده، خو بياهم څښتن په هغه باندې مهربانه شو او هغو نفرو د ده او د ده د ښځې او لورګانو لاسونه ونيول او هغوی يې په امن سره د ښار څخه دباندې وويستل. (۱۷) بيا يوې فرښتې ورته وفرمایل: <د دې دپاره چې ژوندي پاتې شئ وتښتئ! شاته مه ګورئ او په ټوله دره کې ونه درېږئ. غرونو ته وتښتئ چې ونه وژل شئ.>

(۱۸) مګر حضرت لوط هغوی ته وفرمایل: <نه، اى زما بادارانو په مونږ باندې داسې مه کوئ. (۱۹) تاسو زما سره ډېر لوى احسان کړى دى او زما ژوند

مو ژغورلی دی، خو زه د دې وس نه لرم چې غرونو ته وتښتم. نو مخکې له دې چې هغه ځای ته ورسېږم دا بدبختي به په ما باندې راشي او زه به مړ شم. ۲۰ آیا تاسو هغه وړوکی ښار وینئ؟ هغه ډېر نژدې دی، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم. تاسو ګورئ چې هغه یو وړوکی ځای دی. زه به هلته په امن کې یم.>

۲۱ هغه ځواب ورکړ: <ډېر ښه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره کړم. زه به دغه ښار وران نه کړم. ۲۲ ژر شه، هلته وتښته. ځکه ترڅو ته هلته رسېدلی نه یې، زه هیڅ کار نه شم کولی.> (په دې خاطر هغه ښار د صوغر په نوم یاد شو.)

د سدوم او عمورې ورانېدل

۲۳ څه وخت چې حضرت لوط صوغر ته ورسېد لمر راوخوت. ۲۴ په هغه وخت کې څښتن له اسمان څخه په سدوم او عموره باندې سوزوونکي ګوګرد واورول. ۲۵ هغه ښارونه، ټوله دره او د ښارونو ټول اوسېدونکي او د ځمکې نباتات یې په بل مخ واړول. ۲۶ مګر د حضرت لوط ښځې شاته وکتل او د هغې څخه د مالګې ستنه جوړه شوه.

۲۷ بله ورځ سهار وختي حضرت ابراهیم پاڅېده او بېرته هغه ځای ته چې د څښتن په مخکې ودرېدلی ؤ او خبرې یې ورسره کړې وې، لاړ. ۲۸ هغه د سدوم، عمورې او د ټولې درې طرف ته وکتل او ویې لیدل چې د ځمکې څخه د یو ډېر لوی تنور د لوګي په شان لوګی پورته کېږي. ۲۹ نو کله چې خدای پاک د درې ښارونه چې حضرت لوط په کې اوسېده وران کړل، نو هغه حضرت ابراهیم رایاد کړ او حضرت لوط یې د هغه آفت څخه خلاص کړ.

د موآبیانو او عمونیانو اصلیت

۳۰ حضرت لوط وېرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو دواړو لورګانو سره غرونو ته لاړ او په یوې سمڅې کې اوسېدل. ۳۱ مشرې لور یې خپلې کشرې خور ته وویل: <زمونږ پلار زوړ شوی دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پیدا کېږي چې زمونږ سره واده وکړي لکه څنګه چې په ټوله دنیا کې رواج دی. ۳۲ راځئ چې خپل پلار نېشه کړو او د هغه سره څملو، ترڅو د هغه نه اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو.> ۳۳ نو په هماغه شپه یې په خپل پلار شراب وڅښل او مشره لور یې د خپل پلار سره څملاستله او دی د هغې په څملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو.

۳۴ په بله ورځ مشرې لور کشرې ته وویل: <تېره شپه زه د خپل پلار سره څملاستم، راځئ چې نن شپه هم په هغه باندې شراب وڅښو او ته ورسره څمله. نو مونږ هر یو به د خپل پلار نه اولاد ولرو.> ۳۵ نو هغه شپه یې هم په خپل پلار باندې شراب وڅښل او کشره لور یې لاړه او د خپل پلار سره څملاسته. هغه بیاهم د هغې په څملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو. ۳۶ په دې ډول د حضرت لوط دواړه لورګانې د خپل پلار په وسیله امیدوارې شوې. ۳۷ د مشرې لور زوی پیدا شو او په هغه باندې یې موآب نوم کېښود او هغه د اوسنیو موآبیانو پلار دی. ۳۸ کشرې لور یې هم زوی راوړ او په هغه باندې یې بن عمي نوم کېښود او هغه د اوسنیو عمونیانو پلار دی.

حضرت ابراهیم او ابي ملک

۲۰ ۱ حضرت ابراهیم له ممرې څخه د کنعان جنوب خواته کډه وکړه او د قادش او شور په منځ کې یې سکونت اختیار کړ او د یو څه وخت دپاره په جرار کې پاتې شو. ۲ هلته حضرت ابراهیم د خپلې ښځې ساره په هکله وفرمایل: <هغه زما خور ده.> د جرار پادشاه ابي ملک په ساره پسې نفر ولېږل او هغه یې راوستله. ۳ یوه شپه خدای پاک په خوب کې ابي ملک ته ښکاره شو او ویې فرمایل: <ته به مړ شې ځکه هغه ښځه چې تا خپل ځان ته راوستې ده، هغه واده شوې ښځه ده.>

۴ مګر ابي ملک هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ هغه وویل: <ای څښتنه، آیا ته به بې ګناه خلک ووژنې؟ ۵ حضرت ابراهیم په خپله وفرمایل چې هغه
زما خور ده او هغې هم دا خبره وکړه چې دی زما ورور دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او هیڅ غلطي مې نه ده کړې.>

۶ خدای پاک په خوب کې هغه ته وفرمایل: <هو، زه پوهېږم چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه وساتلې چې زما په
مقابل کې کومه ګناه وکړې او دې ته مې پرېنښودلې چې هغې ته لاس وروړې. ۷ اوس هغه ښځه بېرته خپل مېړه ته ورکړه. هغه نبي دی او هغه به ستا
دپاره دعا وکړي ترڅو ژوندی پاتې شې. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شئ.>

۸ سبا سهار وختي ابي ملک خپل ټول درباریان راوغوښتل او څه چې پېښ شوي وو هغوی ته یې بیان کړل او هغوی ډېر ووېرېدل. ۹ بیا
ابي ملک حضرت ابراهیم راوغوښت او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې داسې لوی مصیبت دې په
ما او زما په پادشاهی باندې راوست؟ تا زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه ؤ.> ۱۰ بیا ابي ملک د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: <داسې کار
دې ولې وکړ؟>

۱۱ حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې د دې ځای خلک د خدای پاک څخه نه وېرېږي او ما به د خپلې ښځې په خاطر ووژني. ۱۲
هغه په رښتیا سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور ده. هغه زما د پلار لور ده، مګر زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره واده کړی دی. ۱۳ کله چې
خدای پاک زه د خپل پلار د کور څخه پردي هېواد ته ولېږلم، ما هغې ته وویل: دا به زما سره ستا وفاداري وي چې مونږ هرځای ته لاړ شو، زما په هکله
به وایې چې هغه زما ورور دی.>

۱۴ نو ابي ملک پسونه او غوایان، غلامان او وینځې حضرت ابراهیم ته ورکړل او د هغه ښځه ساره یې بېرته هغه ته ورکړه. ۱۵ ابي ملک وویل: <زما
ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا خوښ وي هلته واوسېږه.> ۱۶ هغه ساره ته وویل: <زه ستا ورور ته زر مثقاله سپین زر ورکوم ترڅو
هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره دي دا ثابته شي چې ته بې ګناه یې او هر یو په دې باندې پوه شي چې تا کومه غلطي نه ده کړې.>

۱۷-۱۸ د هغه څه په خاطر چې د حضرت ابراهیم په ښځې ساره باندې شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنۍ ټولې ښځې شنډې کړې وې. نو حضرت
ابراهیم د ابي ملک دپاره دعا وکړه او خدای پاک هغه ته شفا ورکړه. هغه همدارنګه د هغه ښځې او د هغه وینځو ته هم شفا ورکړه چې ماشومان وزېږوي.

د حضرت اسحاق زېږېدنه

۲۱ ۱ لکه څنګه چې څښتن فرمایلي وو، هغه په ساره باندې مهربانه شو. څښتن هغه وعده سرته ورسوله چې د ساره سره یې کړې وه. ۲ ساره
امیدواره شوه او زوی یې پیدا شو. په هغه وخت کې حضرت ابراهیم زوړ ؤ. دا هلک په هماغه وخت کې پیدا شو چې خدای پاک یې وعده کړې وه. ۳
حضرت ابراهیم د خپل زوی نوم اسحاق کېښود ۴ او لکه څنګه چې خدای پاک هغه ته حکم کړی ؤ، حضرت اسحاق د اتو ورځو ؤ چې حضرت
ابراهیم هغه سنت کړ. ۵ حضرت ابراهیم د سلو کالو ؤ چې د هغه زوی حضرت اسحاق پیدا شو. ۶ ساره وویل: <خدای پاک ماته خوشالي او
خندا راکړې ده او هرڅوک چې دا خبره واوري نو زما سره به وخاندي.> ۷ هغې وویل: <هیچا فکر نه کاوه چې زه به د دې لایقه شم چې حضرت
ابراهیم ته اولاد وزېږوم. خو سره له دې چې حضرت ابراهیم زوړ دی ما هغه ته زوی وزېږاوه.>

هاجره او حضرت اسماعیل د کور څخه شړل کیږي

۸ هلک لوی شو او هغه یې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ چې حضرت اسحاق یې د تي څخه بېل کړ، حضرت ابراهیم ډېره لویه مېلمستیا جوړه
کړه. ۹ مګر ساره ولیدل چې د مصری هاجرې زوی په حضرت اسحاق باندې ملنډې وهي ۱۰ نو هغې حضرت ابراهیم ته وویل: <دغه وینځه او د

هغې زوی وشړه، دا ځکه چې د دې وینځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هیڅکله په میراث کې شریک نه شي.> (۱۱) حضرت ابراهیم په دې خبرې باندې ډېر خفه شو ځکه چې حضرت اسماعیل هم د هغه زوی ؤ. (۱۲) مگر خدای پاک حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <د دې هلک او د خپلې وینځې په باره کې مه خفه کېږه، هرڅه چې ساره درته وایي هغه واوره ځکه چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. (۱۳) زه به د وینځې د زوی څخه هم یو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.>

(۱۴) حضرت ابراهیم سهار وختي یو څه ډوډۍ او د اوبو ژی واخیستل او هاجرې ته یې ورکړل او د هغې په اوږو یې کېښودل او هغه یې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لاړله او د بئرشبع په دښته کې سرگردانه گرځېدله. (۱۵) کله چې د ژي اوبه خلاصې شوې، هغې خپل زوی د یو بوټي لاندې پرېښود (۱۶) او تقریباً د سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کښېناستله او د ځان سره یې وویل: <زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرگ ووینم.> هغه هلته ناسته وه او سلگۍ یې وهلې.

(۱۷) خدای پاک د هلک ژړا واورېده او د خدای پاک فرښتې د اسمان څخه په هاجرې باندې غږ وکړ: <ای هاجرې، ولې خفه یې؟ مه وېرېږه، خدای پاک د هلک ژړا اورېدلې ده. (۱۸) پاڅه او هلک پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.> (۱۹) بیا خدای پاک د هغې سترگې پرانیستلې او هغې کوهی ولید. هغه لاړله او د اوبو ژی یې ډک کړ او په خپل زوی یې وڅښلې. (۲۰) خدای پاک د هلک سره مل ؤ او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او یو غښتي ویشتونکی شو. (۲۱) څه وخت چې هغه هلته اوسېده، مور یې ورته یوه مصری ښځه وکړه.

د حضرت ابراهیم او ابي ملک ترمنځ تړون

(۲۲) په هغه وخت کې ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فیکول حضرت ابراهیم ته وویل: <په هر کار کې چې ته یې کوې خدای پاک درسره مل دی!
(۲۳) اوس د خدای پاک په حضور کې زما سره قسم وخوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به چلي نه کوې. لکه څنگه چې زه تاته وفادار وم نو وعده وکړه چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېږې وفادار اوسې.>

(۲۴) حضرت ابراهیم وفرمایل: <زه وعده کوم.>

(۲۵) حضرت ابراهیم ابي ملک ته د هغه کوهي په باره کې چې د هغه نوکرانو د ده څخه په زور اخیستی ؤ گیله وکړه. (۲۶) ابي ملک وویل: <زه نه پوهېږم چې دا کار چا کړی دی. تا ماته په دې هکله څه نه دي ویلي او دا اول ځل دی چې زه دا خبره اورم.> (۲۷) نو حضرت ابراهیم څو پسونه او غوایان ابي ملک ته ورکړل او دواړو یو د بله سره یو تړون وکړ. (۲۸) حضرت ابراهیم د خپلې رمې څخه اووه مېږې بېلې کړې. (۲۹) ابي ملک د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: <د څه دپاره دې دا اووه مېږې بېلې کړې؟>

(۳۰) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <دا اووه مېږې قبولې کړه. په دې کار سره به ته شاهد یې چې دا کوهی ما کیندلی دی.> (۳۱) په دې سبب هغه ځای د بئرشبع په نوم یاد شو، چې هغو دواړو هلته یو د بل سره یو تړون کړی ؤ.

(۳۲) په بئرشبع کې د تړون جوړولو څخه وروسته ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فیکول بېرته د فلسطینیانو هېواد ته راستانه شول. (۳۳) حضرت ابراهیم په بئرشبع کې د غز ونه وکرله او هلته یې ښتن یعني ابدي خدای ته عبادت وکړ. (۳۴) حضرت ابراهیم د فلسطینیانو په هېواد کې د اوږدې مودې دپاره پاتې شو.

خدای پاک حضرت ابراهیم ته امر کوي چې حضرت اسحاق قرباني کړي

۲۲ (۱) څه موده وروسته خدای پاک په حضرت ابراهیم باندې ازمایښت وکړ او هغه ته يې وفرمايل: <ای ابراهیمه!> او حضرت ابراهیم ځواب
ورکړ: <هو، زه حاضر يم!>

(۲) خدای پاک وفرمايل: <خپل زوی اسحاق چې ستا يوازينی زوی دی او په تا باندې ډېر ګران دی واخله او د موريا سيمې ته لاړ شه او هغه په هغه
غره باندې چې زه يې درته ښايم زما دپاره د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړه.>

(۳) حضرت ابراهیم سهار وختي پاڅېد، د سوزېدونکې نذرانې دپاره يې لرګي مات کړل او هغه يې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی
حضرت اسحاق يې د ځان سره واخيستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای پاک ورته فرمايلي وو. (۴) په دريمه ورځ حضرت ابراهیم هغه ځای د
لېرې څخه وليد. (۵) بيا هغه خپلو نوکرانو ته وفرمايل: <تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته سره لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او
بېرته به بيا تاسو ته راشو.>

(۶) حضرت ابراهیم د قربانۍ لرګي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله يې چاقو او اور واخيستل او دواړه يوځای سره روان شول. (۷)
حضرت اسحاق خپل پلار ته ووېل: <ای پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <وايه زما زويه!>

هغه ووېل: <زه پوهېږم چې ستا سره اور او لرګي شته، مګر د سوزېدونکې نذرانې دپاره ورې چېرته دی؟>

(۸) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <ای زما زويه، خدای پاک به په خپله د سوزېدونکې نذرانې دپاره ورې پيدا کړي.> او دواړه يوځای سره روان
شول.

(۹) کله چې هغه ځای ته چې خدای پاک ورته فرمايلي وو ورسېدل، حضرت ابراهیم هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او په هغه باندې يې لرګي په ترتيب
سره کېښودل. هغه خپل زوی حضرت اسحاق وتاړه او د لرګيو د پاسه يې کېښود. (۱۰) بيا هغه چاقو راواخيست چې خپل زوی حلال کړي. (۱۱) مګر د
څښتن فرښتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: <ای ابراهيمه، ای ابراهيمه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر يم.>

(۱۲) هغه وفرمايل: <هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هيڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای پاک څخه وېرېږې، ځکه چې خپل يوازينی
زوی دې زما څخه دريغ نه کړ.>

(۱۳) حضرت ابراهیم سترګې پورته کړې او وې ليدل چې شاته يې يو ګډ دی چې ښکرونه يې په بوټي کې نښتي وو. حضرت ابراهیم ورغی، هغه يې
راونيوه او د خپل زوی په ځای يې د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړ. (۱۴) او حضرت ابراهیم دغه ځای د څښتن به يې برابروي په نوم ياد کړ او
حتیٰ تر نن ورځې پورې داسې ويل کيږي: <هغه به د څښتن په غره کې تيار شي.>

(۱۵) د څښتن فرښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په حضرت ابراهیم باندې غږ وکړ (۱۶) او وې فرمايل: <څښتن داسې وايي: په دې خاطر چې تا
دا کار وکړ او خپل يوازينی زوی دې زما څخه دريغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، (۱۷) زه به تاته برکت درکړم او ستا نسل به لکه د اسمان
ستورو او هغو شګو په شان چې د درياب په غاړه پرتې وي زيات کړم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتېورکړي او د هغوی ښارونه به ونيسي. (۱۸) د
ځمکې ټول قومونه به ستا د اولادې په وسيله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی.> (۱۹) نو حضرت ابراهیم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون

شو او هغوی ټول یوځای بئرشبع ته لاړل او حضرت ابراهیم په بئرشبع کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

۲۰ څه موده وروسته حضرت ابراهیم خبر شو چې د ده د ورور ناحور ښځه ملکه هم مور شوه او زامن یې زېږولي دي: ۲۱ د هغه اولنی اولاد عوص،
د هغه ورور بوز، قموئیل د ارام پلار، ۲۲ کاسد، حزو، فلداش، یدلاف او بتوئیل. ۲۳ د بتوئیل څخه ربکا پیدا شوه. ملکې د حضرت ابراهیم ورور
ناحور ته دا اته زامن وزېږول. ۲۴ رئومه د ناحور وینځې هم طابح، جاحم، تاحش او معکه وزېږول.

د ساره مړینه

۲۳ ۱ ساره یوسلو اووه ویشت کاله ژوندی وه. ۲ هغه په قریه اربع (حبرون) کې چې د کنعان په هېواد کې دی مړه شوه او حضرت ابراهیم د
ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې یې وژړل.

۳ بیا حضرت ابراهیم د خپلې ښځې د مړي له څنګه پاڅېده او حیتیانو ته ورغی او ویې فرمایل: ۴ <زه دلته ستاسو په منځ کې پردی او مسافر
یم. یو څه ځمکه په ما باندې خرڅه کړئ ترڅو خپله ښځه په کې ښخه کړم.>

۵ هغوی ځواب ورکړ: ۶ <باداره، زمونږ خبره واوره. مونږ تاته د یو قوي مشر په سترګه ګورو. زمونږ په ډېرو ښو قبرونو کې خپل مړی ښخ کړه.
مونږ هر یو به خوشاله شو چې تاته د قبر دپاره ځای درکړو ترڅو خپله ښځه په کې ښخه کړې.>

۷ نو حضرت ابراهیم پاڅېد او د احترام په خاطر یې هغوی ته خپل سر ټیټ کړ ۸ او ورته ویې فرمایل: <که ستاسو خوښه وي پرېږدئ چې خپل
مړی ښخ کړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوی عفرون څخه وغواړئ ۹ چې د مکفیلې سمځه چې د هغه جایداد دی او د هغه د پټي سرته پرته
ده، په پوره بیه په ما باندې خرڅه کړي. دا به ستاسو په منځ کې زمونږ هدیره وي.>

۱۰ عفرون په خپله د نورو حیتیانو سره د ښار په دروازه کې د غونډې په ځای کې ناست ؤ. هغه حضرت ابراهیم ته د ټولو حیتیانو په مخکې چې هلته
حاضر وو ځواب ورکړ، ۱۱ هغه وویل: <نه، زما باداره! زما خبره واوره. زه دا پټی او هغه سمځه چې په هغه کې ده د خپل قوم په مخکې تاته درکوم،
خپل مړی دې په کې ښخ کړه.>

۱۲ حضرت ابراهیم یو ځل بیا د حیتیانو په وړاندې د احترام سر ټیټ کړ. ۱۳ هغه د ټولو په مخکې عفرون ته وفرمایل: <زما خبره واوره. که چېرې
ستا رضا وي زه به د پټي بیه تاته درکړم. دا زما له خوا قبوله کړه ترڅو خپل مړی هلته ښخ کړم.>

۱۴ عفرون ځواب ورکړ: ۱۵ <ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بیه څلورسوه مثقاله سپین زر دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هیڅ شی نه
دی. خپل مړی دې په کې ښخ کړه.> ۱۶ نو حضرت ابراهیم د عفرون خبره قبوله کړه او هغه بیه چې عفرون د حیتیانو په مخکې ټاکلې وه، یعنې
څلورسوه مثقاله سپین زر عفرون ته وتلل. دا د هغه وزن سره سم وو چې په هغه وخت کې یې د سوداګرانو په منځ کې رواج درلود.

۱۷ په دې ډول د عفرون جایداد چې په مکفیله کې د ممري په لمرخاته کې ؤ هغه د حضرت ابراهیم شو. په هغه کې پټی او هغه سمځه چې په هغه پټي
کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې. ۱۸ دا ځمکه د ټولو حیتیانو په مخکې چې په هغې غونډې کې حاضر وو د حضرت ابراهیم د
جایداد په توګه وپېژندل شوه.

(۱۹) نو حضرت ابراهیم خپله ښځه ساره ممرې ته نژدې چې په حبرون کې ده د مکفیله په سمځه کې د کنعان په خاوره کې ښخه کړه. (۲۰) نو هغه پټې
او سمځه چې په هغې کې وه د حیتیانو له خوا په حضرت ابراهیم باندې د هدیرې لپاره په قباله ورکړای شول.

د حضرت اسحاق دپاره ښځه

۲۴ (۱) حضرت ابراهیم ډېر زوړ شوی ؤ او څښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. (۲) حضرت ابراهیم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې
د هرڅه واکدار ؤ وفرمایل: <خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده. (۳) په دې ډول زه تاته د څښتن یعنې د اسمان او ځمکې د خدای په نوم قسم
درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای یعنې د کنعان په خلکو کې ښځه نه کوې، (۴) بلکه زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لاړ شه او هلته زما زوی
اسحاق ته ښځه وکړه.>

(۵) ناظر پوښتنه وکړه: <که چېرې نجلۍ ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن ته راشي نو بیا به څنګه کیږي؟ آیا ستا زوی بېرته هغه
وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی یې؟>

(۶) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بیایې. (۷) څښتن د اسمان خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي وطن څخه
راوویستلم او زما سره یې کلکه وعده وکړه چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فرښته ستا څخه مخکې ولېږي ترڅو ته وکولی شې چې په
هغه ځای کې زما زوی ته ښځه وکړې. (۸) که چېرې هغه نجلۍ په دې رضا نه شي چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه لوظ څخه چې زما سره دې
کړی دی خلاص یې. خو په هیڅ حالت کې به زما زوی هلته نه وروليې.> (۹) نو ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې کېښود او قسم یې وخوړ
چې څه چې حضرت ابراهیم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

(۱۰) ناظر د خپل بادار له اوښانو څخه لس اوښان او هر ډول ښه شیان د ځان سره واخیستل او د بین النهرین شمال ته هغه ښار ته لاړ چې ناحور په کې
اوسېده. (۱۱) هغه مازدیګر، یعنې څه وخت چې ښځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې هلته ورسېد او خپل اوښان یې د ښار څخه بیرون د کوهي په غاړه
ګونډه کړل. (۱۲) بیا هغه دعا وکړه: <ای څښتنه، زما د بادار ابراهیم خدایه! نن ما کامیاب کړه او زما د بادار ابراهیم سره خپله وعده پوره کړه. (۱۳) دا
دی زه دلته د کوهي په څنګ کې ولاړ یم، د ښار انجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. (۱۴) نو داسې دې وشي چې کله زه هغې نجلۍ ته ووایم چې خپل
منګی راکوز کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووایي: وڅښه او ستا اوښانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه نجلۍ وي چې د خپل خدمتګار اسحاق دپاره
دې انتخاب کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.>

(۱۵) د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راورسېدله او د اوبو منګی یې په اوږو باندې ایښی ؤ. هغه د بتوئیل لور وه او بتوئیل د ملکه زوی ؤ او
ملکه د حضرت ابراهیم د ورور ناحور ښځه وه. (۱۶) هغه یوه ډېره ښکلې نجلۍ وه او پېغله وه. هغه کوهي ته ورښکته شوه، خپل منګی یې د اوبو څخه
ډک کړ او بېرته راپورته شوه. (۱۷) ناظر د هغې د لیدلو دپاره په منډه ورغی او ویې ویل: <مهرباني وکړه ستا د منګي څخه لږې اوبه ماته راکړه.>

(۱۸) هغې وویل: <ای زما باداره، وڅښه.> نو ژر یې خپل منګی له اوږو څخه راښکته کړ او هغه ته یې اوبه ورکړې چې ویې څښي. (۱۹) کله چې هغه
اوبه وڅښلې، هغې وویل: <زه به ستا د اوښانو دپاره هم اوبه راوباسم ترڅو هغوی هم په اوبو ماړه شي.> (۲۰) هغې ژر خپل منګی په اخور کې خالي
کړ او بېرته په منډه د اوبو ویستلو دپاره کوهي ته لاړه او د ټولو اوښانو دپاره یې اوبه راوویستلې. (۲۱) سړي په خاموشۍ سره هغې ته کتل چې په دې
پوه شي چې څښتن د ده سفر بریالی کړی دی او که نه.

(۲۲) کله چې هغې نجلۍ خپل کار خلاص کړ نو هغه سړي د سرو زرو یو قیمتي پېزوان راواخیست او هغې ته یې په پوزه کړ او همدارنګه دوه د سرو
زرو غټې کړۍ ګانې یې راواخیستلې او هغې ته یې په لاس کړلې. (۲۳) بیا هغه پوښتنه وکړه: <ماته ووایه چې ته د چا لور یې؟ آیا ستا د پلار په کور کې

زمونږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟>

۲۴ هغې ځواب ورکړ: <زه د بتوئیل لور او د ناحور او ملکې لمسی یم.> ۲۵ هغې زیاته کړه: <زمونږ سره بوس او واښه پرېمانه دي او د شپې د
تېرولو دپاره ځای هم شته.>

۲۶ بیا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت یې وکړ، ۲۷ ویې ویل: <ثناء دې وي څښتن ته، زما د بادار ابراهیم خدای ته چې هغه وعده
یې پوره کړه چې زما د بادار سره یې کړې وه. څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته لارښودنه وکړه.>

۲۸ هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې کورنۍ ته یې ټوله قصه وکړه. ۲۹ نو د ربکا یو ورور ؤ چې لابان نومېده. لابان په منډه دباندې ووت
او د حضرت ابراهیم د ناظر پسې کوهي ته ورغی. ۳۰ لابان د خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو باندې کړې ګانې ولیدلې او د هغې څخه یې
هغه خبرې واورېدلې چې هغه سړي ورته کړې وې. نو دی ورغی او ویې لیدل چې د حضرت ابراهیم ناظر د کوهي په غاړه د اوښانو سره ولاړ دی. ۳۱
هغه وویل: <زما سره کور ته راشه. ته داسې سړی یې چې څښتن درته برکت درکړی دی. ولې بیرون ولاړ یې؟ ما ستا دپاره په خپل کور کې کوټه او ستا
د اوښانو دپاره ځای تیار کړی دی.>

۳۲ نو هغه سړی کور ته ننوت او هغوی د اوښانو څخه بارونه راښکته کړل او اوښانو ته یې بوس او واښه ورکړل. بیا لابان د حضرت ابراهیم ناظر او د
هغه نفرو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې ومینځي. ۳۳ بیا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، مګر هغه وویل: <تر هغې پورې به زه ډوډۍ ونه خورم
ترڅو مې خپله خبره نه وي کړې.>

لابان وویل: <نو بیا وواېه.>

۳۴ نو ویې ویل: <زه د حضرت ابراهیم ناظر یم. ۳۵ څښتن زما بادار ته زیات برکت ورکړی دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته یې د پسونو او
وزو رمې، د غوایانو او خرو پادې، سپین زر، سره زر، غلامان، وینځې او اوښان ورکړي دي. ۳۶ زما د بادار د ښځې ساره څخه په زوړ عمر کې زوی
پیدا شو او هرڅه چې زما بادار درلودل هغه ته یې ورکړل. ۳۷ زما بادار ماته قسم راکړ او ویې فرمایل: زما زوی ته به د کنعانیانو د لورګانو څخه چې
زه د هغو په منځ کې اوسېږم ښځه نه کوې. ۳۸ بلکه زما د پلار کورنۍ او زما خپلې قبیلې ته لاړ شه او زما زوی ته ښځه وکړه. ۳۹ بیا ما د خپل بادار
څخه پوښتنه وکړه: که چېرې نجلۍ زما سره رانه شي نو بیا څه وکړم؟ ۴۰ هغه ځواب راکړ: هغه څښتن چې زه یې پیروي کوم هغه به خپله فرښته ستا
سره ولېږي او ستا سفر به بریالی کړي ترڅو ته وکولی شې چې زما زوی ته زما د خپلې قبیلې او زما د پلار د کورنۍ څخه ښځه وکړې. ۴۱ کله چې ته
زما قبیلې ته ورشې نو زما د قسم څخه به خلاص شې: حتیٰ که هغوی تاته د نجلۍ د ورکولو څخه انکار هم وکړي، ته به زما د قسم څخه خلاص یې.

۴۲ کله چې نن زه کوهي ته راغلم، ما وویل: ای څښتنه، زما د بادار ابراهیم خدایه! که ستا رضا وي ماته په دې سفر کې چې راغلی یم بری راکړه. ۴۳
دا دی زه دلته د دې کوهي په غاړه ولاړ یم. نو داسې دې وشي چې کومه نجلۍ چې د اوبو د وړلو دپاره راځي، نو زه به د هغې څخه وغواړم چې د خپل
منګي څخه ماته لږې اوبه راکړي. ۴۴ که چېرې هغه راته ووایي چې وڅښه او زه به ستا د اوښانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه نجلۍ وي
چې څښتن زما د بادار د زوی دپاره انتخاب کړې ده. ۴۵ مخکې له دې چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منګي سره چې په اوږه یې ایښی ؤ
راغله. هغه کوهي ته ښکته شوه او اوبه یې راوویستلې او ما هغې ته وویل: لږې اوبه راکړه چې زه یې وڅښم. ۴۶ هغې ژر خپل منګی د اوږو څخه
راښکته کړ او ویې ویل: وڅښه. زه به ستا اوښانو ته هم اوبه ورکړم، نو بیا ما وڅښلې او هغې اوښانو ته هم اوبه ورکړې. ۴۷ د هغې څخه مې پوښتنه
وکړه: ته د چا لور یې؟ نو هغې وویل، زه د بتوئیل لور یم او د ناحور او ملکه لمسی یم. نو د هغې په پوزه کې مې پېزوان واچاوه او په لاسونو کې مې
ورته کړې ګانې واچولې. ۴۸ ما سجده وکړه او د څښتن عبادت مې وکړ او د خپل بادار ابراهیم څښتن خدای مې وستایه چې ماته یې سمه لاره وښودله
چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته وکړم. ۴۹ نو اوس که چېرې زما د بادار سره وفاداري او مهرباني کوې هم راته ووایه او که نه یې کوې

هم ماته ووايه ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چېرته لاړ شم.>

۵۰ لابان او بتوئيل ځواب ورکړ: <څرنګه چې دا خبره د څښتن له طرفه ده مونږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولی. ۵۱ دا دی ربکا حاضره ده هغه درسره واخله او ځه. لکه څنګه چې څښتن په خپله فرمايلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی ښځه شي.> ۵۲ څنګه چې د حضرت ابراهيم ناظر دا خبره واورېدله نو سجده يې وکړه او د څښتن عبادت يې وکړ. ۵۳ بيا ناظر کالي، د سپينو زرو او سرو زرو ګاڼې راوويستل او ربکا ته يې ورکړل او د هغې ورور او مور ته يې هم قيمتي سوغاتونه ورکړل.

۵۴ بيا د حضرت ابراهيم ناظر او د هغه نفرو وخوړل او وڅښل او شپه يې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وويل: <ما بېرته خپل بادار ته رخصت کړئ.>

۵۵ مګر د ربکا ورور او مور وويل: <نجلۍ دې يوه هفته يا لس ورځې زمونږ سره پاتې شي، بيا تاسو کولی شئ چې لاړ شئ.>

۵۶ خو هغه وويل: <مونږ مه ايساروئ. څښتن زما سفر برياليٰ کړی دی، پرېږدئ چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.>

۵۷ هغوی وويل: <راځئ چې نجلۍ راوغواړو او په دې باره کې د هغې څخه پوښتنه وکړو.> ۵۸ نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <آيا د دې سړي سره ځې؟>

هغې وويل: <هو، ځم.>

۵۹ نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د حضرت ابراهيم د ناظر او د هغه د نفرو سره ولېږلې. ۶۰ هغوی د ربکا دپاره برکت وغوښت او ورته يې وويل:

<ای زمونږ خورې! ته دې د ميليونونو اولادونو مور شې

ستا اولاده دې د خپلو دښمنانو ښارونه فتح کړې>

۶۱ بيا ربکا او د هغې وينځې تيارې شوې او په اوښانو باندې سپرې شوې او د سړي سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره واخيستله او لاړ.

۶۲ په دې وخت کې حضرت اسحاق د بئرلحي رئي څخه راغلی ؤ او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ۶۳ يو ماښام حضرت اسحاق په پټيو کې چکر واهه. څنګه چې هغه خپلې سترګې پورته کړې ويې ليدل چې اوښان راروان دي. ۶۴ ربکا هم خپلې سترګې پورته کړې او حضرت اسحاق يې وليد، نو د اوښ څخه راکوزه شوه ۶۵ او د ناظر څخه يې پوښتنه وکړه: <هغه سړی څوک دی چې په پټي کې زمونږ مخې ته راروان دی؟>

ناظر ځواب ورکړ: <هغه زما بادار دی.> نو هغې خپل ځادر راواخيست او خپل ځان يې ورباندې پټ کړ.

۶۶ کوم کارونه چې ناظر کړي وو هغه ټول يې حضرت اسحاق ته بيان کړل. ۶۷ حضرت اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خېمې ته راوستله او د هغې سره يې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره يې مينه کوله او حضرت اسحاق د خپلې مور د مړينې څخه پس تسلي وموندله.

د حضرت ابراهيم نور اولادونه

(اول تواريخ ۱: ۳۲ – ۳۳)

۲۵ ۱ حضرت ابراهيم بله ښځه وکړه چې نوم يې قطوره ؤ. ۲ د هغې څخه د حضرت ابراهيم زامن زمران، يقشان، مدان، مديان، يشباق او شوعه
پيدا شول. ۳ يقشان د شبا او ددان پلار ؤ او اشوريم، لطوشيم او لئوميم د ددان اولاده وه. ۴ عيفه، عيفر، حنوک، ابيداع او الداعه د مديان زامن وو.
دا ټول د قطورې اولاده وه.

۵ حضرت ابراهيم خپله ټوله شتمني حضرت اسحاق ته پرېښودله. ۶ مګر هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وينځو زامنو ته يې سوغاتونه ورکړل او
هغوی يې د خپل زوی حضرت اسحاق څخه د مشرق خواته لېرې ولېږل.

د حضرت ابراهيم وفات کېدل

۷ حضرت ابراهيم پوره يوسلو پنځه اويا کاله ژوند وکړ. ۸ هغه په پاخه عمر کې وفات شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. ۹ د هغه زامنو
حضرت اسحاق او حضرت اسماعيل هغه ممرې ته نژدې د حيتي صوحار د زوی عفرون په پټي کې د مکفيله په سمڅه کې ښخ کړ. ۱۰ دا هغه پټی ؤ
چې حضرت ابراهيم د حيتيانو څخه په بيه اخيستی ؤ. حضرت ابراهيم او د هغه ښځه ساره دواړه په هغه کې ښخ کړای شول. ۱۱ د حضرت ابراهيم د
وفات څخه وروسته خدای پاک د هغه زوی حضرت اسحاق ته برکت ورکړ او حضرت اسحاق بئرلحي رئي ته نژدې اوسېده.

د حضرت اسماعيل اولاده

(اول تواريخ ۱: ۲۸ – ۳۱)

۱۲ دا د حضرت ابراهيم د زوی حضرت اسماعيل اولاده ده. دا هغه اسماعيل ؤ چې د ساره د مصری وينځې هاجرې څخه پيدا شوی ؤ. ۱۳ د
حضرت اسماعيل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدو د ترتيب له مخې چې په لست کې ليکل شوي دي دا دي: د حضرت اسماعيل مشر زوی نبايوت،
قيدار، ادبيل، مبسام، ۱۴ مشماع، دومه، مسا، ۱۵ حداد، تيما، يطور، نافيش او قدمه. ۱۶ دا د حضرت اسماعيل زامن وو او دا د دولسو قبيلو د
مشرانو نومونه وو چې د هغوی د کليو او کمپونو په مطابق وو. ۱۷ حضرت اسماعيل پوره د يوسلو اووه دېرشو کالو په عمر وفات شو او د خپلو نيکونو
سره يوځای شو. ۱۸ د هغه اولاده د شور او حويلې ترمنځ سيمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو
ورونو سره په دښمنۍ کې ژوند کاوه.

حضرت يعقوب او عيسو

۱۹ دا د حضرت ابراهيم د زوی حضرت اسحاق اولاده ده: د حضرت ابراهيم څخه حضرت اسحاق پيدا شو. ۲۰ حضرت اسحاق د څلوېښتو کالو په
عمر ؤ چې د ربکا سره يې واده وکړ. هغه د ارامي بتوئيل لور وه چې د بين النهرين څخه ؤ او د لابان خور وه. ۲۱ حضرت اسحاق د خپلې ښځې په
خاطر چې شنډه وه څښتن ته دعا وکړه. څښتن د هغه دعا قبوله کړه او د هغه ښځه ربکا اميدواره شوه. ۲۲ مخکې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي هغه
پوه شوه چې هغه به غبرګوني وزېږوي، ځکه چې هغې دا احساس کړه چې هغوی د مور په نس کې يو د بل سره جګړه کوي. هغې وويل: <زما سره ولې
داسې کيږي؟> نو هغې د څښتن څخه پوښتنه وکړه.

۲۳ څښتن هغې ته وفرمايل:

<ستا د دواړو زامنو څخه

په دوه رقیب قومونه جوړ شي

په هغو دواړو کې به کشر قوي وي

او مشر به د هغه غلام وي>

۲۴ کله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راورسېد، د هغې څخه غبرګوني پيدا شول. ۲۵ اولنی زوی چې پيدا شو هغه سور ؤ او د هغه ټول بدن لکه د ببرې چينې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې عيسو کېښود. ۲۶ د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د عيسو پونده په خپل لاس کې کلکه نيولې وه، نو ځکه د هغه نوم يعقوب شو. حضرت اسحاق د شپېتو کالو په عمر ؤ چې دوی پيدا شول.

عيسو خپل د مشرتوب حقونه خرڅوي

۲۷ هلکان لوی شول. عيسو يو ماهر ښکاري او داسې سړی ؤ چې صحرا يې خوښېدله، خو حضرت يعقوب يو ارام سړی ؤ او د کور څخه به نه ووت. ۲۸ حضرت اسحاق د عيسو سره مينه کوله ځکه چې هغه د هغو حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو ښکار کول. مګر ربکا د حضرت يعقوب سره مينه کوله.

۲۹ يوه ورځ حضرت يعقوب د قورمې په پخولو باندې مشغول ؤ. عيسو د ښکار څخه راغی او ډېر وږی ؤ ۳۰ او حضرت يعقوب ته يې وويل: <زه د لوږې له لاسه مړ کېږم، د دې لوبيا له قورمې څخه لږه راکړه!> (په دې خاطر يې په هغه باندې د ادوم نوم هم کېښود.)

۳۱ حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <اول په ما باندې خپل د مشرتوب حق خرڅ کړه.>

۳۲ عيسو وويل: <ګوره، زه مړ کېږم. دا مشرتوب ماته څه ګټه رسوي؟>

۳۳ مګر حضرت يعقوب وفرمايل: <اول ماته قسم وخوره>، نو هغه قسم وخوړ او خپل د مشرتوب حق يې په حضرت يعقوب باندې خرڅ کړ. ۳۴ بيا حضرت يعقوب عيسو ته لږه ډوډۍ او قورمه ورکړه. هغه خوراک او څښاک وکړ، پاځېده او لاړ. نو عيسو د خپل مشرتوب حق ته په سپکه سترګه وکتل.

حضرت اسحاق او ابي ملک

۲۶ ۱ په هغه وطن کې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا د حضرت ابراهيم په وخت کې راغلې وه بله قحطي هم راغله. حضرت اسحاق د فلسطينيانو پادشاه ابي ملک ته چې په جرار کې ؤ ورغی. ۲ څښتن حضرت اسحاق ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <مصر ته مه ځه. په همدې وطن کې په هغه ځای کې چې زه يې درته وايم اوسېږه. ۳ همدلته اوسېږه. زه به ستا سره مل يم او تاته به برکت درکړم. زه به تاته او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه درکړم او په هغې وعدې باندې به ټينګ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره مې کړې وه. ۴ ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته کړم او هغوی ته به دا ټوله سيمه ورکړم. ستا د اولادې په وسيله به د ځمکې په مخ ټول قومونه برکت ومومي، ۵ ځکه چې ابراهيم زما اطاعت کړی دی او زما په ټولو حکمونو او قوانينو باندې يې عمل کړی دی.>

۶ نو حضرت اسحاق په جرار کې پاتې شو. ۷ کله چې د هغه ځای خلکو د حضرت اسحاق څخه د ربکا په باره کې پوښتنه وکړه، هغه وفرمايل: <هغه زما خور ده.> ځکه هغه وېرېده داسې ووايي چې هغه زما ښځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر ووژني، ځکه

چي هغه ډېره ښکلې وه. (۸) څرنګه چي حضرت اسحاق هلته زيات وخت تېر کړ، ابي ملک د فلسطينيانو پادشاه د کړکۍ څخه لاندې وکتل او ويې ليدل چي حضرت اسحاق خپله ښځه ربکا په غېږ کي نيولې وه او هغه يې ښکلوله. (۹) نو ابي ملک حضرت اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: <هغه په رښتيا سره ستا ښځه ده! نو ولې دې وويل چي هغه ستا خور ده؟>

حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چي کېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.>

(۱۰) ابي ملک وويل: <دا څه دې زمونږ سره وکړل؟ کېدای شو چي زما د نفرو څخه کوم يو ستا د ښځې سره څملاستلی وای او مونږ به دې ګناهکار کړي وای.> (۱۱) ابي ملک ټولو خلکو ته خبرداری ورکړ: <که هرڅوک د دې سړي يا دې ښځې سره بده رويه وکړي هغه به ووژل شي.>

(۱۲) حضرت اسحاق په هغې ځمکي کي فصل وکاره او په هغه کال يې چي څه کرلي وو د هغې څخه يې يو په سل حاصل واخيست، ځکه چي څښتن هغه ته برکت ورکړ. (۱۳) حضرت اسحاق ورځ په ورځ خوشبخته کېده او هغه ډېر شتمن سړی شو. (۱۴) هغه دومره زياتې رمې، پادې او غلامان درلودل چي فلسطينيانو ورباندې بخيلي کوله. (۱۵) نو هغه ټول کوهيان چي د هغه د پلار حضرت ابراهيم غلامانو د هغه د پلار په وخت کي کيندلي وو، فلسطينيانو هغه د خاورو څخه ډک کړل.

(۱۶) نو بيا ابي ملک حضرت اسحاق ته وويل: <ته زمونږ څخه ډېر قوي شوی يې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.> (۱۷) نو حضرت اسحاق له هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کي يې خېمې ودرولې او هلته پاتې شو. (۱۸) حضرت اسحاق هغه کوهيان چي د هغه د پلار حضرت ابراهيم په وخت کي کيندل شوي وو او فلسطينيانو هغه د حضرت ابراهيم د وفات کېدلو څخه وروسته بند کړي وو بېرته وکيندل او هماغه نومونه يې ورباندې کېښودل چي پلار يې ورباندې ايښي وو.

(۱۹) د حضرت اسحاق غلامانو په دې دره کي يو کوهی وکينده چي تازه اوبه يې درلودلې. (۲۰) مګر د جرار شپانو د حضرت اسحاق د شپانو سره دعوه شروع کړه او ويې ويل: <دا زمونږ اوبه دي!> نو حضرت اسحاق هغه کوهی د دعوې په نوم ياد کړ.

(۲۱) د حضرت اسحاق غلامانو بل کوهی وکينده او په هغه باندې يې هم دعوه وکړه او هغه يې د دښمنۍ په نوم ياد کړ. (۲۲) او له هغه ځای څخه يې کډه وکړه او بل کوهی يې وکينده مګر په هغه باندې چا دعوه ونه کړه او هغه يې د پرېمانه ځای په نوم ياد کړ، ويې فرمايل: <اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کي به خوشبخته شو.>

(۲۳) حضرت اسحاق له هغه ځايه بئرشبع ته لاړ. (۲۴) په هماغه شپه څښتن هغه ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <زه ستا د پلار ابراهيم خدای يم. مه وېرېږه ځکه چي زه ستا سره مل يم او تاته به برکت درکړم او ستا اولاده به د خپل خدمتګار ابراهيم په خاطر زياته کړم.> (۲۵) حضرت اسحاق هلته د قرباني ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. بيا يې په هغه ځای کي خپلې خېمې ودرولې او د هغه غلامانو هلته يو بل کوهی وکينده.

د حضرت اسحاق او ابي ملک ترمنځ د روغې جوړې تړون

(۲۶) يوه ورځ ابي ملک د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښکرو د مشر فيکول سره د جرار څخه د حضرت اسحاق د ليدلو دپاره راغی. (۲۷) حضرت اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو خو زما سره دښمني کوله او زه مو له خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې زما د ليدلو دپاره راغلي يئ؟>

(۲۸) هغوی ځواب ورکړ: <مونږ وليدل چي څښتن په رښتيا ستا سره مل دی نو مونږ وويل چي زمونږ او ستاسو ترمنځ دې داسې يو قوي تړون وي
(۲۹) چي مونږ ته زيان راونه رسوئ لکه څنګه چي مونږ تاته زيان نه دی دررسولی، بلکه ستا سره مو ښه رويه کړې ده او ته مو په سلامتی سره لېږلی يې. اوس څښتن تاته برکت درکړی دی.> (۳۰) حضرت اسحاق د هغوی دپاره مېلمستيا تياره کړه او هغوی وخوړل او وڅښل. (۳۱) سهار وختي هغوی

پاځېدل او يو او بل ته يې قسم ورکړ. حضرت اسحاق هغوی رخصت کړل او په سلامتۍ سره د هغه څخه لاړل.

۳۲ په هماغه ورځ د حضرت اسحاق غلامان راغلل او هغه ته يې د هغه کوهي په باره کې خبر ورکړ چې دوی کيندلی ؤ. هغوی وويل: <مونږ اوبه موندلې.> ۳۳ نو هغه يې د شبع په نوم ياد کړ. تر نن ورځې پورې هغه ښار د بئرشبع په نوم يادېږي.

د عيسو ښځې

۳۴ کله چې عيسو څلوېښت کلن شو، د بيري حيتي د لور يوديه او د ايلون حيتي لور بسمې سره يې واده وکړ. ۳۵ هغوی د حضرت اسحاق او ربکا ژوند تريخ کړ.

حضرت يعقوب د حضرت اسحاق څخه برکت اخلي

۲۷ ۱ کله چې حضرت اسحاق زوړ شو نو د هغه سترګې دومره کمزورې شوې چې نور يې څه شی نه شو ليدلی. خپل مشر زوی عيسو يې راوغوښت او هغه ته يې وفرمايل: <ای زما زويه!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وايې؟>

۲ حضرت اسحاق وفرمايل: <زه اوس زوړ شوی يم او مرګ ته نژدې شوی يم. ۳ نو اوس خپله لينده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. ۴ زما دپاره داسې خوندور خوراک چې زه يې خوښوم تيار کړه او ماته يې راوړه چې ويې خورم، ترڅو د خپل مرګ څخه مخکې تاته برکت درکړم.>

۵ څه وخت چې حضرت اسحاق د خپل زوی عيسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عيسو د ښکار دپاره صحرا ته لاړ. ۶ ربکا خپل زوی حضرت يعقوب ته وويل: <ګوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عيسو ته وويل: ۷ زما دپاره د ښکار غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تيار کړه چې ويې خورم او د خپل مرګ څخه مخکې تاته د څښتن په حضور کې برکت درکړم. ۸ نو اوس ای زما زويه، په غور سره واوره او څه چې درته وايم هغه وکړه. ۹ رمې ته ورشه او دوه ډېر ښه سېرلي راته راوله ترڅو ستا د پلار دپاره داسې خوندور خوراک تيار کړم چې هغه يې خوښوي. ۱۰ بيا هغه دې پلار ته يوسه چې ويې خوري ترڅو د خپل مرګ څخه مخکې تاته برکت درکړي.>

۱۱ حضرت يعقوب خپلې مور ربکا ته وويل: <خو زما ورور عيسو ببر سړی دی او زه ښويه پوستکی لرم. ۱۲ که پلار مې په ما باندې لاس ووهي نو بيا به څه کيږي؟ دی به پوه شي چې زه هغه غولوم، نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم.>

۱۳ مور يې ځواب ورکړ: <ای زما زويه! ستا لعنت دې په ما باندې وي، ته يوازې هغه څه وکړه چې زه يې درته وايم. لاړ شه او ماته سېرلي راوله.>
۱۴ نو حضرت يعقوب لاړ او هغه يې خپلې مور ته راوړل او هغې داسې خوندور خوراک تيار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. ۱۵ بيا ربکا د خپل مشر زوی عيسو ترټولو ښه کالي چې د هغې سره په کور کې وو راواخيستل او خپل کشر زوی حضرت يعقوب ته يې واغوستل. ۱۶ همدارنګه هغې د سېرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د اورمېږ هغه ځای پټ کړ چې ويښتان يې نه درلودل. ۱۷ هغې هغه خوندور خوراک او ډوډۍ چې پخه کړې يې وه د خپل زوی حضرت يعقوب په لاس کې ورکړل.

۱۸ هغه خپل پلار ته ورغی او ويې ويل: <ای زما پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وایې، ای زما زویه؟ ته څوک یې؟>

۱۹ حضرت یعقوب خپل پلار ته ووېل: <زه ستا مشر زوی عیسو یم، تا چې څنګه راته ویلي وو ما هماغسې وکړل. کښېنه او زما د ښکار غوښه وخوره ترڅو ماته خپل برکت راکړې.>

۲۰ حضرت اسحاق د خپل زوی څخه پوښتنه وکړه: <ای زما زویه، دومره ژر دې څنګه پیدا کړه؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ستا څښتن خدای زما سره مرسته وکړه او هغه مې پیدا کړه.>

۲۱ بیا حضرت اسحاق یعقوب ته وفرمایل: <ای زما زویه، رانژدې شه چې لاس درباندې ووهم ترڅو پوه شم چې ته رښتیا زما زوی عیسو یې که نه.> ۲۲ حضرت یعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته ورنژدې شو او پلار یې په هغه باندې لاس وواهه او ویې فرمایل: <اواز دې د یعقوب د اواز په شان دی، مګر لاسونه دې د عیسو د لاسونو په شان دي.> ۲۳ حضرت اسحاق هغه ونه پېژانده ځکه چې د هغه لاسونه د عیسو د لاسونو په شان ببر وو، نو ورنژدې شو چې هغه ته برکت ورکړي. ۲۴ هغه پوښتنه وکړه: <آیا ته په رښتیا سره زما زوی عیسو یې؟>

هغه ځواب ورکړ: <هو، زه یم.>

۲۵ حضرت اسحاق وفرمایل: <ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې ویې خورم ترڅو خپل برکت درکړم.> حضرت یعقوب هغه حضرت اسحاق ته راوړله او هغه وخوړله او یو څه شراب یې هم راوړل او هغه وڅښل. ۲۶ بیا د هغه پلار حضرت اسحاق ورته وفرمایل: <ای زما زویه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.> ۲۷ نو حضرت یعقوب ورنژدې شو او هغه یې ښکل کړ. نو کله چې حضرت اسحاق د هغه کالي بوی کړل، نو ده ته یې برکت ورکړ او ویې فرمایل: <زما د زوی خوږ بوی د هغې صحرا د بوی په شان دی چې څښتن هغې ته برکت ورکړی دی. ۲۸ خدای پاک دې تاته د اسمان پرخه درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او شراب دې درکړي. ۲۹ قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د احترام سر ټیټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندې حکم چلوې او ستا د مور اولاده دې تاته سر ټیټوي. څوک چې په تا باندې لعنت ووایي، په هغه باندې دې لعنت وي او څوک چې تاته برکت درکوي، په هغه دې برکت وي.>

عیسو د حضرت اسحاق څخه برکت غواړي

۳۰ سمدستي وروسته له دې چې هغه له برکت ورکولو څخه وزګار شو او حضرت یعقوب لاړ د حضرت یعقوب ورور عیسو د ښکار څخه راغی. ۳۱ هغه هم خوندور خوراک تیار کړ او خپل پلار ته یې راوړ او ویې ویل: <ای پلاره، راپاڅېږه او زما د ښکار لړه غوښه وخوره ترڅو ماته برکت راکړې.>

۳۲ حضرت اسحاق د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ته څوک یې؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه ستا زوی یم، ستا مشر زوی عیسو.>

۳۳ حضرت اسحاق سخت ولړزېده او ویې فرمایل: <نو بیا هغه څوک ؤ چې ښکار یې کړی ؤ او غوښه یې ماته راوړې وه؟ او همدا اوس ستا د راتلو څخه مخکې مې هغه وخوړله او هغه ته مې برکت ورکړ او هغه ببرته نه اخیستل کېږي.>

۳۴ کله چې عیسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لوړ او سخت اواز سره چیغې ووهلې او خپل پلار ته یې ووېل: <ای زما پلاره، ماته هم برکت راکړه.>

۳۵ حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ستا ورور دلته راغی، زه یې وغولولم او ستا برکت یې واخیست.>

۳۶ عیسو وویل: <آیا په هغه باندې یې د یعقوب نوم په حقه نه دی ایښی؟ ځکه چې هغه زه دوه وارې وغولولم. اول یې زما څخه د مشرتوب حق واخیست او اوس یې زما برکت واخیست.> نو هغه پوښتنه وکړه: <آیا ماته دې کوم برکت نه دی ساتلی؟>

۳۷ حضرت اسحاق عیسو ته په ځواب کې وفرمایل: <هغه مې په تا باندې بادار کړی دی او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان کړل او هغه ته مې غلې دانې او شراب ورکړې دي. نو ای زویه! اوس زه ستا دپاره څه وکړم؟>

۳۸ عیسو بیا خپل پلار ته وویل: <ای زما پلاره، آیا تا سره یوازې یو برکت ؤ؟ ماته هم برکت راکړه!> بیا عیسو په لوړ اواز سره وژړل.

۳۹ حضرت اسحاق هغه ته وفرمایل:

<له اسمان څخه به پرخه تاته نه وي

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

۴۰ ژوند به کړې په خپله توره

یې غلام به د خپل ورور

مگر کله چې یاغي شې

د هغه جغ به له خپلې غاړې مات کړې>

حضرت یعقوب لابان ته تښتي

۴۱ عیسو د حضرت یعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار یې حضرت یعقوب ته ورکړی ؤ کینه پیدا کړه. هغه د خپل ځان سره وویل: <زما پلار مرگ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بیا به خپل ورور یعقوب ووژنم.>

۴۲ کله چې ربکا د خپل مشر زوی عیسو د پلان څخه خبره شوه، هغې خپل کشر زوی حضرت یعقوب راوغوښت او ورته ویې ویل: <غوږ ونیسه، ستا ورور عیسو پلان لري چې ستا څخه د هغو کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني. ۴۳ نو اوس ای زما زویه، هغه کار وکړه چې زه یې درته وایم. سمدستي حران ته زما ورور لابان ته وتښته. ۴۴ د هغه سره د لږ وخت دپاره پاتې شه ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي ۴۵ او هغه څه چې تا ورسره کړي دي هغه هېر کړي. نو بیا به تاته خبر درولېږم چې له هغه ځای څخه بېرته راشې. تاسو دواړه ولې په یوه ورځ کې له لاسه ورکړم؟>

حضرت اسحاق یعقوب لابان ته ورلېږي

۴۶ ربکا حضرت اسحاق ته وویل: <د دې حیتي ښځو د لاسه د خپل ژوند څخه بېزاره شوې یم. که چېرې یعقوب د دې حیتي ښځو په شان کومه حیتي ښځه وکړي نو زما ژوند به ژوند نه وي.>

۲۸ ۱ حضرت اسحاق یعقوب راوغوښت، هغه ته یې برکت ورکړ او حکم یې ورته وکړ: «د کنعانی ښځې سره واده ونه کړې. ۲ همدا اوس بین النهرین ته د خپل نیکه بتوئیل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابان د لورګانو څخه خپل ځان ته ښځه وکړه. ۳ مطلق قادر خدای دې تاته برکت درکړي او تاته دې ډیر اولادونه درکړي ترڅو ستا څخه ډېر قومونه پیدا شي. ۴ هغه دې تا او ستا اولادې ته د حضرت ابراهیم په شان برکت درکړي او د هغې ځمکې خاوند شې چې خدای پاک حضرت ابراهیم ته ورکړې ده او ته په کې اوس د یو پردي په شان اوسېږې.» ۵ نو حضرت اسحاق یعقوب ولېږه او هغه بین النهرین ته د بتوئیل ارامي زوی د حضرت یعقوب او عیسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عیسو بله ښځه کوي

۶ عیسو پوه شو چې حضرت اسحاق یعقوب ته برکت ورکړ او هغه یې بین النهرین ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته ښځه وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله حضرت اسحاق هغه ته برکت ورکاوه، هغه ته یې حکم وکړ چې د کنعانی ښځې سره به واده نه کوې. ۷ هغه خبر شو چې حضرت یعقوب د خپل مور او پلار اطاعت وکړ او بین النهرین ته لاړ. ۸ عیسو په دې پوهېده چې د هغه پلار حضرت اسحاق کنعانی ښځې نه خوښوي. ۹ نو هغه د حضرت ابراهیم زوی حضرت اسماعیل ته لاړ او سره له دې چې نورې ښځې یې هم درلودلې د حضرت اسماعیل د لور محلت سره یې چې د نبایوت خور وه واده وکړ.

په بیت ئیل کې د حضرت یعقوب خوب لیدل

۱۰ حضرت یعقوب د بئرشبع څخه حران ته روان شو. ۱۱ څه وخت چې نوموړی یو ځای ته ورسېده لمر پرېوتی ؤ. هغه د شپې هلته پاتې شو او یوه تیږه یې راواخیستله، د خپل سر لاندې یې کېښودله او په هغه ځای کې ویده شو. ۱۲ هغه په خوب کې یوه زینه ولیده چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر یې اسمان ته رسېده او د خدای پاک فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. ۱۳ څښتن د حضرت یعقوب په څنګ کې ولاړ ؤ او ویې فرمایل: «زه څښتن یم، ستا د نیکه ابراهیم خدای او د اسحاق خدای یم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت یې، تا او ستا اولادې ته به یې ورکړم. ۱۴ ستا اولاده به د خاورو د ذرو په شان زیاته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمرپرېواته، لمرخاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنیا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسیله برکت مومي. ۱۵ زه به ستا سره مل یم او هرچېرته چې ځې زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېنږدم ترڅو مې هغه ټول کارونه نه وي کړي چې تا سره مې وعده کړې وه.»

۱۶ کله چې حضرت یعقوب له خوبه راویښ شو ویې فرمایل: «څښتن په دې ځای کې دی خو زه په دې پوه نه وم.» ۱۷ هغه ووېرېده او ویې فرمایل: «دا څومره وېروونکی ځای دی. په رښتیا سره دا د خدای پاک کور دی او دا د اسمان دروازه ده.»

۱۸ سهار وختي حضرت یعقوب هغه تیږه چې هغه د خپل سر لاندې اېښې وه راواخیستله او د یادګار په توګه یې ودروله او د هغې په سر یې د زیتون تېل واچول. ۱۹ هغه دا ځای د بیت ئیل په نوم یاد کړ. مګر پخوا د هغه ښار نوم لوز ؤ. ۲۰ بیا حضرت یعقوب نذر کېښود ویې فرمایل: «که چېرې خدای پاک زما سره مل وي او په دې سفر کې چې زه روان یم ما وساتي او ډوډۍ او کالي راته راکړي ۲۱ ترڅو په خیر سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو بیا به ته زما خدای یې. ۲۲ او دغه تیږه چې ما د یادګار په توګه ودرولې ده هغه به د خدای پاک کور شي او هرڅه چې ماته یې راکوې د هغو لسمه برخه به تاته درکوم.»

حضرت یعقوب د لابان کور ته رسیږي

۲۹ ۱ نو حضرت یعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د خلکو خاورې ته راغی. ۲ هغه په صحرا کې یو کوهی ولید چې د پسونو درې

رمې يې په څنګ کې پنډې وې. له دې کوهي څخه به رمو اوبه څښلې او د کوهي خولې ته يوه لويه تيږه ايښې وه. ٣ څه وخت چې به ټولې رمې
هلته راغونډې شوې نو شپانو به دغه تيږه د کوهي د خولې څخه لرې کوله او رمو ته به يې اوبه ورکولې. بيا به يې تيږه بېرته د کوهي خولې ته ايښودله.

٤ حضرت يعقوب د شپانو څخه پوښتنه وکړه: <اى زما ورونو، تاسو د کوم ځاى يئ؟>

هغوى ځواب ورکړ: <مونږ د حران يو.>

٥ هغه پوښتنه وکړه: <تاسو د ناحور لمسى لابان پېژنئ؟>

هغوى ځواب ورکړ: <هو، مونږ هغه پېژنو.>

٦ هغه پوښتنه وکړه: <هغه ښه دى؟>

هغوى ځواب ورکړ: <هغه ښه دى. وګوره، دا د هغه لور راحيل ده چې د خپلې رمې سره راروانه ده.>

٧ حضرت يعقوب وفرمايل: <تر اوسه پورې لا لمر جګ ولاړ دى او د رمو د راغونډېدلو وخت نه دى. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته څرځاى
ته بوځئ.>

٨ هغوى وويل: <دا کار مونږ نه شو کولى. څه وخت چې ټولې رمې راغونډې شي او د کوهي د خولې څخه تيږه لرې کړاى شي، بيا به پسونو ته اوبه
ورکړو.>

٩ حضرت يعقوب لا د هغوى سره خبرې کولې چې راحيل د رمې سره راغله ځکه چې هغه شپونکې وه. ١٠ کله چې حضرت يعقوب راحيل وليدله
چې د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه کوهي ته ورغى او تيږه يې د کوهي د خولې څخه لرې کړه او د لابان پسونو ته يې اوبه ورکړې. ١١ بيا
حضرت يعقوب راحيل ښکل کړه او په لوړ اواز سره يې وژړل. ١٢ حضرت يعقوب راحيل ته وفرمايل: <زه ستا د پلار د خپلوانو څخه يم او د ربکا
زوى يم.>

هغه په منډه لاړه او خپل پلار يې خبر کړ. ١٣ څنګه چې لابان د خپل خوريي حضرت يعقوب خبر واورېد نو په منډه د هغه ليدلو ته ورغى. هغه يې په
غېږ کې ونيوه، ښکل يې کړ او خپل کور ته يې راوست. بيا هرڅه چې پېښ شوي وو حضرت يعقوب لابان ته بيان کړل. ١٤ لابان هغه ته وويل: <په
رښتيا سره ته زما خپله وينه او خپل هډوکى يې.> حضرت يعقوب پوره يوه مياشت د هغه سره پاتې شو.

حضرت يعقوب د ليه او راحيل سره واده کوي

١٥ لابان حضرت يعقوب ته وويل: <آيا په دې خاطر چې ته زما خپل يې نو ماته به وړيا خدمت کوې؟ ووايه چې ته څومره مزدوري غواړې؟> ١٦
لابان دوه لورګانې درلودلې، د مشرې نوم ليه او د کشرې نوم راحيل ؤ. ١٧ د ليه سترګې ښکلې وې مګر راحيل ښايسته وه او ښکلى اندام يې درلود.
١٨ حضرت يعقوب په راحيل باندې مين شوى ؤ او ويې فرمايل: <که چېرې خپله کشره لور ماته راکړې، نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم.>

١٩ لابان وويل: <دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل چاته. زما سره دلته پاتې شه.> ٢٠ نو حضرت يعقوب د راحيل دپاره اووه کاله
خدمت وکړ، مګر دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان ښکاره شول ځکه چې هغه د راحيل سره ډېره مينه درلوده.

٢١ نو حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: <هغه موده پوره شوې ده، اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم.> ٢٢ نو لابان د هغه ځای ټول خلک
راغونډ کړل او مېلمستیا یې ورکړه. ٢٣ خو کله چې شپه شوه، هغه د راحیل په ځای لیه حضرت یعقوب ته وروستله او حضرت یعقوب د هغې سره
یوځای شو. ٢٤ لابان خپله وینځه زلفه خپلې لور لیه ته د نوکرې په توګه ورکړه. ٢٥ کله چې سهار شو حضرت یعقوب ته معلومه شوه چې هغه لیه
وه. هغه لابان ته ورغی او ویې فرمایل: <زما سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحیل ماته راکړې، زه دې ولې وغولولم؟>

٢٦ لابان ځواب ورکړ: <دلته زمونږ په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور د مشرې څخه مخکې واده کړي. ٢٧ صبر وکړه چې د لیه د واده
اوومه ورځ پوره شي بیا به راحیل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت کوې.>

٢٨ حضرت یعقوب قبوله کړه او د لیه سره یې د واده اوومه ورځ پوره کړه او لابان خپله لور راحیل هغه ته ورکړه. ٢٩ لابان خپله وینځه بلهه خپلې
لور راحیل ته د نوکرې په توګه ورکړه. ٣٠ حضرت یعقوب د راحیل سره هم یوځای شو. په هغه باندې د لیه څخه راحیل ډېره ګرانه وه. هغه لابان ته
اووه کاله نور خدمت وکړ.

د حضرت یعقوب اولادونه

٣١ کله چې څښتن ولیدل چې حضرت یعقوب د لیه سره ډېره مینه نه کوي، خدای پاک هغې ته اولادونه ورکړل، مګر راحیل شنډه وه. ٣٢ لیه
امیدواره شوه او زوی یې وزېږاوه او په هغه باندې یې روبین نوم کېښود، ځکه هغې وویل: <څښتن زما سختي لیدلې ده. اوس به مې مېړه راسره مینه
کوي.> ٣٣ هغه بیا امیدواره شوه، زوی یې وزېږاوه او ویې ویل: <دا ځکه چې څښتن پوهېږي چې حضرت یعقوب زما سره مینه نه کوي، نو دا یې هم
راکړ.> نو په هغه باندې یې شمعون نوم کېښود. ٣٤ هغه بیا امیدواره شوه او زوی یې وزېږاوه، ویې ویل: <اوس به د خپل مېړه زړه ته ورنژدې شم،
ځکه چې درې زامن مې ورته وزېږول.> نو په دې خاطر یې په هغه باندې لاوي نوم کېښود. ٣٥ هغه بیا امیدواره شوه او کله چې د هغې زوی پیدا شو،
هغې وویل: <دا ځل به زه د څښتن ستاینه وکړم>، نو هغې په هغه باندې یهودا نوم کېښود. وروسته له هغې څخه لیه د اولاد د زېږولو څخه ولوېدله.

٣٠ ١ کله چې راحیل ولیدل چې د دې څخه د حضرت یعقوب هیڅ اولاد پیدا نه شو، نو په خپلې خور باندې یې بخیلي وکړه او حضرت یعقوب ته
یې وویل: <ماته اولاد راکړه او که نه، نو زه به مړه شم.>

٢ حضرت یعقوب په راحیل باندې په قهر شو او ویې فرمایل: <زه خو خدای نه یم چې ته یې د اولاد راوړلو څخه بې برخې کړې یې.>

٣ نو هغې وویل: <دا زما وینځه بلهه ده. د هغې سره یوځای شه ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېږوي. په دې ډول به زه هم وکولی شم چې د هغې په
وسیله مور شم.> ٤ نو خپله وینځه بلهه یې ورکړه چې د هغه ښځه شي او حضرت یعقوب د هغې سره یوځای شو. ٥ بلهه امیدواره شوه او
حضرت یعقوب ته یې زوی وزېږاوه. ٦ نو راحیل وویل: <خدای پاک زما په حق کې انصاف وکړ، هغه زما دعا قبوله کړه او ماته یې زوی راکړ.> په
دې خاطر یې په هغه باندې دان نوم کېښود. ٧ بلهه د راحیل وینځه بیا امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب دوهم زوی پیدا شو. ٨
راحیل وویل: <د خپلې خور سره مې شخړه وکړه او زه بریالی شوم>، نو ځکه یې په هغه باندې نفتالي نوم کېښود.

٩ کله چې لیه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدله، خپله وینځه زلفه یې حضرت یعقوب ته ورکړه چې د هغه ښځه شي. ١٠ د لیه د وینځې
زلفې څخه د حضرت یعقوب زوی پیدا شو. ١١ لیه وویل: <زه بختوره یم>، نو ځکه یې په هغه باندې جاد نوم کېښود. ١٢ د لیه د وینځې زلفې څخه
د حضرت یعقوب بل زوی پیدا شو. ١٣ لیه وویل: <زه څومره خوشاله یم! ټولې ښځې به وایي چې زه څومره خوشاله یم.> په هغه باندې یې اشیر نوم
کېښود.

۱۴ د غنمو د لوکولو په وخت کې روبين پټيو ته لاړ او مڼه غونې يې وموندلې. هغه يې خپلې مور ليه ته راوړلې. راحيل ليه ته وويل: <د خپل زوی د
مڼه غونو څخه يو څه ماته راکړه.>

۱۵ مګر ليه هغې ته ځواب ورکړ: <آيا دا دې بس نه دی چې مېړه دې راڅخه واخيست؟ اوس غواړې چې زما د زوی مڼه غونې هم راڅخه واخلې؟>

راحيل وويل: <ډېر ښه. هغه به نن شپه ستا د زوی د مڼه غونو په بدل کې ستا سره څملي.>

۱۶ نو کله چې ماښام حضرت يعقوب د پټيو څخه راغی، ليه د هغه مخې ته ورووتله. هغه ته يې وويل: <ته بايد نن شپه زما سره څملې، ځکه چې د
خپل زوی د مڼه غونو په بدل کې مې اخيستی يې.> نو حضرت يعقوب په هغه شپه له ليه سره څملاست.

۱۷ خدای پاک د ليه دعا قبوله کړه او هغه اميدواره شوه او د هغې څخه د حضرت يعقوب پنځم زوی پيدا شو. ۱۸ ليه وويل: <په دې خاطر چې ما
خپله وينځه خپل مېړه ته ورکړه، خدای پاک ماته اجر راکړ.> نو په هغه باندې يې يساکار نوم کېښود. ۱۹ ليه بيا اميدواره شوه او حضرت يعقوب ته يې
شپږم زوی وزېږاوه. ۲۰ هغې وويل: <خدای پاک ماته ښه قيمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېړه عزت کوي، ځکه چې شپږ زامن مې ورته زېږولي
دي.> نو په هغه باندې يې زبولون نوم کېښود. ۲۱ وروسته له هغه يې لور پيدا شوه او په هغې يې دينه نوم کېښود.

۲۲ بيا خدای پاک راحيل رایاده کړه، د هغې دعا يې قبوله کړه او هغې ته يې اولاد ورکړ. ۲۳ هغه اميدواره شوه او زوی يې وزېږاوه. هغې وويل:
<خدای پاک زما رسوايي لېرې کړه.> ۲۴ نو په هغه باندې يې يوسف نوم کېښود او ويې ويل: <ښتن دې بل زوی راته راکړي.>

د حضرت يعقوب رمې زياتېږي

۲۵ وروسته له هغې چې راحيل حضرت يوسف وزېږاوه، حضرت يعقوب لابان ته وفرمايل: <ما رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. ۲۶ زما
ښځې او زما اولادونه چې د هغوی دپاره مې ستا خدمت کړی دی ماته راکړه چې لاړ شم، ځکه ته پوهېږې چې څومره کار مې درته کړی دی.>

۲۷ مګر لابان هغه ته وويل: <که ته زما څخه خوشاله يې، مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په وسيله پوه شوم چې ښتن ستا په خاطر ماته برکت
راکړی دی. ۲۸ خپله مزدوري دې ووايه، زه به يې درکړم.>

۲۹ حضرت يعقوب هغه ته وفرمايل: <ته پوهېږې چې څنګه مې درته کار کړی دی او څنګه مې ستا رمې او پادې ساتلې دي. ۳۰ زما د راتلو څخه
مخکې تا لږ څه درلودل، خو کوم کارونه چې ما ستا دپاره کړي دي ښتن په هغو کې برکت اچولی دی او ستا شتمني ډېره زياته شوې ده. اوس د دې
وخت رارسېدلی چې د خپلې کورنۍ دپاره يو څه وکړم.>

۳۱ لابان پوښتنه وکړه: <تاته څه درکړم؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ماته هيڅ شی مه راکوه. که دا کار زما دپاره وکړې زه به ستا د رمو ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. ۳۲ اجازه راکړه چې
نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وګرځم او د مېږو څخه هره يوه خالداره مېږه او هر توربخن وری او د وزو څخه هره خالداره وزه جدا کړم، نو دا به زما
مزدوري وي. ۳۳ کله چې راشې او هغه مزدوري چې ماته يې راکوې وګورې نو په اسانۍ سره به درته معلومه شي چې زه صادق يم. که چېرې زما سره
کومه وزه چې خالداره نه وي يا يو وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه شې چې هغه غلا شوې دی.>

۳۴ لابان وويل: <زما خوښه ده، لکه څنګه چې تا وويل همداسې دې وي.> ۳۵ په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او خالداره وزان او ټولې برګې او
خالداره وزې يا هغه وزې چې سپين رنګ يې درلود او ټول توربخن وري بېل کړل او هغه يې خپلو زامنو ته وسپارل. ۳۶ بيا لابان د خپلې رمې سره د

حضرت يعقوب څخه د درې ورځو په فاصله لېرې لاړ او حضرت يعقوب د لابان پاتې رمې ساتلې.

۳۷ حضرت يعقوب د چنار، بادام او سپېدار شنې څانګې راواخيستلې او د هغوی څخه يې پوستکي لېرې کړل او سپينې سپينې ليکې په کې رابنکاره
شوې. ۳۸ نو هغه دا سپينې شوې څانګې د رمو په مخامخ د هغوی د اوبو په اخورونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د اوبو څښلو دپاره راتللې نو
يو د بل سره به جوړه کېدلې. ۳۹ او د څانګو په مخ کې به يو د بله سره يوځای کېدلې او خطداره يا برګ او خالداره بچې به يې زېږول.

۴۰ حضرت يعقوب پسونه او مېږې د وزو څخه جدا کړل او د هغو مخونه يې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حيواناتو خواته کړل. نو په دې ډول
هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه يې د لابان د رمو څخه جدا کړلې.

۴۱ نو کله به چې قوي ښځينه حيوانات د نرو حيواناتو سره يوځای کېدل نو حضرت يعقوب به د اوبو په اخورونو کې د حيواناتو مخې ته هغه څانګې
اېښودلې چې د څانګو په منځ کې يو د بله سره يوځای شي. ۴۲ خو که حيوانات به کمزوري وو نو څانګې به يې هلته نه اېښودلې. نو کمزوري به د
لابان او قوي به د حضرت يعقوب شول. ۴۳ په دې ډول حضرت يعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وينځو، غلامانو، اوښانو او خرو خاوند شو.

حضرت يعقوب د لابان څخه تښتي

۳۱ ۱ حضرت يعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ويلي دي چې <هرڅه چې زمونږ د پلار سره وو هغه يعقوب واخيستل او دا ټوله شتمني يې
زمونږ د پلار د شتمنۍ څخه په لاس راوړه.> ۲ هغه وليدل چې د لابان رويه د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه ده. ۳ بيا خدای پاک حضرت
يعقوب ته وفرمايل: <بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل يم.>

۴ نو حضرت يعقوب راحيل او ليې ته خبر ولېږه چې صحرا ته يعني هغه ځای ته راشي چې د هغه رمې په کې وې. ۵ حضرت يعقوب هغوی ته
وفرمايل: <زه وينم چې ستاسو د پلار رويه زما سره د پخوا په شان دوستانه نه ده، مګر زما د پلار خدای زما سره مل دی. ۶ تاسې دواړه پوهېږئ
چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت کړی دی. ۷ سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټګي کړې ده او لس ځله يې زما مزدوري بدله
کړه، مګر خدای پاک هغه پرېنښود چې ماته زيان راورسوي. ۸ کله چې به لابان وويل: خالداره دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچې
زېږول. او چې کله به يې وويل: خطداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خطداره بچې زېږول. ۹ نو خدای پاک ستاسو د پلار څخه رمې واخيستلې او
ماته يې راکړې.

۱۰ د بچيو د زېږولو په موسم کې ما يو ځلې خوب وليده. سترګې مې پورته کړې او ومې ليدل هغه وزان چې د وزو سره جوړه کېدل خطداره او
خالداره وو. ۱۱ د خدای پاک فرښتې په خوب کې راته وفرمايل: ای يعقوبه! ما ځواب ورکړ: زه حاضر يم. ۱۲ هغه وفرمايل: سترګې پورته کړه او
وګوره. هغه ټول وزان چې د وزو سره جوړه کيږي ټول خالداره او خطداره دي، ځکه هرڅه چې لابان تا سره کړي دي هغه مې ليدلي دي. ۱۳ زه
هماغه خدای يم چې په بيت ئيل کې تاته دربنکاره شوم. په هغه ځای کې چې تا په هغې تيږې باندې د زيتون تېل واچول او زما دپاره دې نذر ورکړ. نو
اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په کې پيدا شوی يې.>

۱۴ راحيل او ليه حضرت يعقوب ته په ځواب کې وويل: <مونږ ته د خپل پلار څخه هيڅ شی په ميراث کې راپاتې نه دی. ۱۵ هغه زمونږ سره د
پرديو په شان رويه کوي. هغه مونږ خرڅې کړې يو او هغه پيسې چې زمونږ دپاره هغه ته ورکړل شوې وې ټولې يې خوړلې دي. ۱۶ هغه ټول دولت
چې خدای پاک زمونږ د پلار څخه اخيستی دی هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دی. نو هرڅه چې خدای پاک درته فرمايلي دي هماغسې وکړه.>

۱۷ نو حضرت يعقوب خپل اولادونه او خپلې ښځې په اوښانو باندې سپرې کړې. ۱۸ هغه خپل ټول حيوانات مخکې کړل او هغه څه چې په

بین النهرین کې یې ګټلي وو ټول واخیستل ترڅو خپل پلار حضرت اسحاق ته چې په کنعان کې ؤ لاړ شي. ۱۹ په هغه وخت کې چې لابان د خپلو
پسونو د سکولودلو دپاره تللی ؤ، راحیل د خپل پلار د کورنی بتان غلا کړل. ۲۰ حضرت یعقوب لابان وغولاوه ځکه چې هغه یې په دې باندې خبر نه
کړ چې دی د تللو نیت لري. ۲۱ هرڅه چې هغه درلودل هغه یې واخیستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سیند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنی سیمې
په لور روان شول.

لابان حضرت یعقوب تعقیبوي

۲۲ په دریمه ورځ لابان ته خبر ورسېد چې حضرت یعقوب تښتېدلی دی. ۲۳ هغه خپل خپلوان د ځان سره واخیستل او اووه ورځې یې په هغه پسې
لاره ووهله او د جلعاد په غرنی سیمه کې هغه ته ورورسېد. ۲۴ مګر خدای پاک د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: <پام
کوه چې یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووایې او نه بد.> ۲۵ حضرت یعقوب د جلعاد په غرنی سیمه کې خپلې خېمې ودرولې وې چې لابان
ورورسېد او لابان هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خېمې ودرولې.

۲۶ لابان حضرت یعقوب ته وویل: <څه دې وکړل؟ زه دې وغولولم او زما لورګانې دې د جنګي بندیانو په شان بوتللې. ۲۷ ولې دې زه وغولولم او
په پټه وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې په خوشالۍ او په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره رخصت کړې وای. ۲۸ زه دې
پرېښنبودم چې خپل لمسیان او لورګانې ښکل کړم او خدای پامانې ورسره وکړم. بې عقله کار دې وکړ. ۲۹ زه دا توان لرم چې زیان دررورسوم، مګر ستا
د پلار خدای تېره شپه ماته وویل چې پام کوه چې حضرت یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووایې او نه بد. ۳۰ اوس ته روان یې ځکه چې تا دا
ارمان درلود چې بېرته د خپل پلار کور ته لاړ شې، نو زما بتان دې ولې غلا کړې دي؟>

۳۱ حضرت یعقوب لابان ته په ځواب کې وفرمایل: <زه ووېرېدم ځکه چې ما فکر وکړ چې خپلې لورګانې به په زور زما څخه واخلې. ۳۲ خو که د
هرچا سره دې خپل بتان پیدا کړل، هغه دې ووژل شي. زمونږ د خپلوانو په مخکې وګوره. که چېرې ستا کوم شی زمونږ سره وي، خپل ځان ته یې
واخله.> مګر حضرت یعقوب په دې باندې نه پوهېده چې راحیل هغه بتان غلا کړې وو.

۳۳ نو لابان د حضرت یعقوب خېمې ته ننوت او هغه یې ولټوله. بیا د لیه خېمې ته او د دواړو وینځو خېمو ته ننوت او هیڅ یې پیدا نه کړل. بیا هغه د
راحیل خېمې ته ننوت. ۳۴ راحیل بتان د اوښ د زین لاندې ایښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خېمه ولټوله، هیڅ یې ونه موندل. ۳۵ راحیل
خپل پلار ته وویل: <پلاره، خفه نه شې. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی ځکه چې په ما باندې میاشتینی ناروغي راغلې ده.> لابان خېمه ولټوله خو
بتان یې پیدا نه کړل.

۳۶ حضرت یعقوب په قهر شو او د لابان سره یې شخړه وکړه او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه: <ما څه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې
راپسې یې؟ ۳۷ اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته یې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په مخ کې کېږده او
پرېږده چې هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو څخه کوم یو په حقه دی. ۳۸ شل کاله کېږي چې زه ستا سره وم. ستا مېږو او وزو بچي زیان نه
کړل او ستا د رمو څخه مې یو پسه هم نه دی خوړلی. ۳۹ هغه حیوانات چې وحشي ځناورو به داړلي وو، هغه مې تاته نه دي راوړي. د هغوی تاوان
مې په خپله ګاللی دی او هغه چې د ورځې یا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بیه به دې زما څخه غوښتله. ۴۰ دا زما حال ؤ چې د ورځې به ګرمی او د
شپې په یخنی کې به ځورېدلم او خوب مې نه شو کولی. ۴۱ په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. څوارلس کاله مې ستا د لورګانو په خاطر ستا
خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. ۴۲ که چېرې زما د نیکونو خدای، د حضرت ابراهیم او د حضرت
اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه به دې په یقین سره تش لاس لېږلی وای. خو خدای پاک زما سختی او د لاسونو خواري ولیدله او تېره شپه یې
ملامته کړې.>

د حضرت يعقوب او لابان ترمنځ تړون

۴۳ لابان حضرت يعقوب ته ځواب ورکړ: <دا ښځې زما لورګانې دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته
وينې زما دي. خو زه ستا څخه خپلې لورګانې او د هغوی اولادونه نه شم اخيستلی. ۴۴ زه تيار يم چې ستا سره يو تړون وکړم. راځئ چې د تيږو يوه
ډېری جوړه کړو چې مونږ ته به زمونږ تړون رايادوي.>

۴۵ نو حضرت يعقوب تيږه راواخيستله او هغه يې د يادګار په توګه ودروله. ۴۶ هغه خپلو خپلوانو ته وفرمايل چې تيږې راټولې کړي. نو هغوی تيږې
راواخيستې او ډېری يې کړې. بيا حضرت يعقوب او لابان د هغې ډېری په څنګ کې سره ډوډۍ وخوړله. ۴۷ لابان په هغه باندې يجر سهدوتا نوم
کېښود. مګر حضرت يعقوب هغه د جلعيد په نوم ياد کړ. ۴۸ لابان وويل: <دا د تيږو ډېری به زمونږ دواړو دپاره يو يادګار وي.> په دې خاطر هغه د
جلعيد په نوم ياده شوه. ۴۹ همدارنګه هغه د مصفه په نوم هم ياده شوه ځکه چې لابان وويل: <کله چې مونږ يو د بل څخه جدا شو، نو څښتن دې
زمونږ دواړو ناظر اوسي. ۵۰ که ته زما د لورګانو سره بده رويه وکړې او يا نورې ښځې وکړې، حتیٰ که زه له دې څخه خبر هم نه شم ياد ساته چې
خدای پاک زما او ستا ترمنځ شاهد دی.>

۵۱ همدارنګه لابان حضرت يعقوب ته وويل: <دا هغه ډېری او هغه يادګاري تيږه ده چې زما او ستا ترمنځ مې ودرولې ده. ۵۲ دا ډېری او دا تيږه
دواړه زمونږ دپاره د يادګار په توګه دي. زه به د دې ډېری څخه ستا خواته نه درتېرېږم چې حمله درباندې وکړم او ته به د دې ډېری او د دې تيږې څخه
نه راتېرېږې چې حمله راباندې وکړې. ۵۳ د حضرت ابراهيم او د ناحور خدای به زمونږ ترمنځ قضاوت کوي.> بيا حضرت يعقوب د هغه خدای په نوم
چې د هغه پلار حضرت اسحاق ورته عبادت کاوه، سخت قسم وخوړ چې په دې وعدې باندې به ودرېږي. ۵۴ حضرت يعقوب هلته په هغې غرنی
سيمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان يې ډوډۍ خوړلو ته راوبلل. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته هغوی هلته شپه تېره کړه. ۵۵ لابان سهار وختي پاڅېد،
خپل لمسيان او لورګانې يې ښکل کړل، خدای پاماني يې ورسره وکړه او بېرته خپل کور ته روان شو.

حضرت يعقوب د عيسو سره د مخامخ کېدو دپاره تياری نيسي

۳۲ ۱ حضرت يعقوب هم په خپله مخه لاړ او د خدای پاک فرښتې ورسره مخامخ شوې. ۲ کله چې حضرت يعقوب هغوی وليدلې ويې فرمايل:
<دا د خدای پاک کمپ دی.> نو د هغه ځای نوم يې محنايم کېښود.

۳ حضرت يعقوب د ځان څخه مخکې خپل ورور عيسو ته د ادوم خاورې ته استازي ولېږل. ۴ هغوی ته يې وفرمايل: <زما بادار عيسو ته ووايئ
چې ستا غلام يعقوب داسې وايي: زه د لابان سره اوسېدم او تر اوسه پورې هلته پاتې وم. ۵ زه د پادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وينځو خاوند
شوی يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پيغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړې.>

۶ کله چې استازي بېرته حضرت يعقوب ته راستانه شول، هغوی وويل: <ستا ورور عيسو ته لاړو او هغه د څلورسوه نفرو سره ستا د ليدلو دپاره
راروان دی.> ۷ نو حضرت يعقوب ډېر ووېرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، پادې او اوښان په دوه ډلو باندې ووېشل. ۸ هغه فکر وکړ:
<که چېرې عيسو په اولنۍ ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولی شي چې وتښتي.>

۹ بيا حضرت يعقوب دعا وکړه: <ای زما د پلار حضرت ابراهيم خدايه او زما د پلار حضرت اسحاق خدايه، ای څښتنه چې ماته دې وفرمايل: خپل
وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لاړ شه، زه به تا خوشبخته کړم. ۱۰ زه د هغو ټولو مهربانيو او وفاداريو وړ نه يم چې د خپل غلام سره دې کړي دي. کله
چې زه د اردن د سيند څخه تېرېدم، نو زما سره يوازې يوه امسا وه. او اوس زه د دوو لويو ډلو خاوند يم. ۱۱ اوس تاته سوال کوم چې ما د خپل ورور

عیسو له لاسه وژغوره، ځکه زه ویرېږم چې هغه به راشي او په مونږ به حمله وکړي او مونږ به له ښځو او ماشومانو سره له منځه یوسي. ۱۲ بلکه هغه وعده رایاده کړه چې تا زما سره کړې وه چې ما سره به ښه کوې او زما اولاده به د دریاب د شګو په شان داسې زیاتوې چې ونه شمېرل شي.>

۱۳ هغه هلته شپه تېره کړه او هرڅه چې یې درلودل د هغو څخه یې د خپل ورور عیسو دپاره سوغات انتخاب کړ: ۱۴ دوه سوه وزې او شل وزان، دوه سوه مېږې او شل پسونه، ۱۵ دېرش اوښې د هغو د بچیو سره، څلوېښت غواګانې او لس غوایان، شل خرې او لس خره. ۱۶ هغوی یې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته یې وسپارل او هغوی ته یې وفرمایل: <زما څخه مخکې ځئ او د ډلو ترمنځ فاصله پرېږدئ.> ۱۷ حضرت یعقوب هغه غلام ته چې مخکې روان ؤ، حکم وکړ: <څه وخت چې زما ورور عیسو ستا سره مخامخ شي او پوښتنه وکړي چې ستاسو بادار څوک دی؟ تاسو چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا حیوانات د چا دي؟ ۱۸ باید ووایې: دا ستا د غلام یعقوب دي او هغه یې د سوغات په توګه خپل بادار عیسو دپاره لېږلي دي او په خپله یعقوب هم زمونږ پسې راروان دی.> ۱۹ همدارنګه هغه دوهم، دریم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ: <څه وخت چې د عیسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وایئ. ۲۰ خامخا ووایئ چې ستا غلام یعقوب زمونږ پسې راروان دی.> ځکه هغه فکر کاوه چې د دې سوغاتونو په وسیله به چې مخکې مې لېږلي دي د هغه قهر سوړ کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم کېدای شي چې هغه ما وبخښي. ۲۱ نو د حضرت یعقوب سوغاتونه له هغه څخه مخکې لاړل خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

حضرت یعقوب په فنیئیل کې غېږه نیسي

۲۲ په هماغه شپه حضرت یعقوب پاڅېد او خپلې دوه ښځې، دوه وینځې او خپل یوولس زامن یې واخیستل او د یبوق د سیند په ګودر باندې پورې وتل. ۲۳ وروسته له دې چې هغوی یې د سیند څخه پورې ویستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولېږله. ۲۴ نو حضرت یعقوب یوازې پاتې شو او یو نفر راغی او د هغه سره یې د سهار تر رڼایی پورې غېږه ونیوله. ۲۵ نو کله چې هغه نفر ولیدل چې په حضرت یعقوب باندې بری نه شي موندلی، نو د حضرت یعقوب په ورون باندې یې ګوزار وکړ او د هغه ورون له بنده وخوت. ۲۶ نو بیا هغه سړي وویل: <ما پرېږده چې لاړ شم ځکه چې لمر په راختلو دی.>

لیکن حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ترڅو چې ماته برکت رانه کړې تا نه پرېږدم چې لاړ شې.>

۲۷ هغه نفر د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ستا نوم څه دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <یعقوب.>

۲۸ هغه نفر وویل: <له دې وروسته به نور ستا نوم یعقوب نه وي، بلکه اسراییل به وي، ځکه چې تا د خدای او انسان سره غېږه ونیوله او بریالی شوې.>

۲۹ حضرت یعقوب وفرمایل: <خپل نوم دې ماته ووایه.>

مګر هغه ځواب ورکړ: <ولې زما د نوم پوښتنه کوې؟> نو په هغه ځای کې یې حضرت یعقوب ته برکت ورکړ.

۳۰ نو حضرت یعقوب وفرمایل: <خدای پاک مې مخامخ ولید او لا تر اوسه هم ژوندی پاتې یم.> نو حضرت یعقوب هغه ځای د فنیئیل په نوم یاد کړ.
۳۱ د لمرخاته په وخت کې هغه د فنیئیل څخه تېر شو او د خپل ورانه په سبب یې ګوډ، ګوډ تګ کاوه. ۳۲ په همدې خاطر اسراییلیان تر نن ورځې پورې هغه پله چې د ورون د بنده پورې نښتې ده نه خوري، ځکه چې د حضرت یعقوب د ورانه همدې برخې ګوزار خوړلی ؤ.

حضرت یعقوب د عیسو سره مخامخ کیږي

٣٣ ١ حضرت یعقوب ولیدل چې عیسو د خپلو څلورسوه نفرو سره راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحیل او لیه او دوه وینځو باندې تقسیم
کړل. ٢ وینځې او د هغوی اولادونه یې مخکې کړل. لیه او د هغې اولادونه یې ورپسې کړل او راحیل او حضرت یوسف یې شاته کړل. ٣ په خپله
حضرت یعقوب د هغوی څخه مخکې روان ؤ. څنګه چې خپل ورور ته ورنږدې شو، اووه ځله یې ورته سجده وکړه. ٤ مګر عیسو په منډه د حضرت
یعقوب هرکلي ته راغی او هغه یې په غېږ کې ونیوه. خپل لاسونه یې د هغه د غاړې څخه راتاو کړل او ښکل یې کړ او دواړو وژړل. ٥ بیا عیسو
شاوخوا وکتل او ښځې او ماشومان یې ولیدل. هغه پوښتنه وکړه: <دا درسره څوک دي؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <دا زما اولادونه دي چې خدای پاک په خپل فضل ماته راکړي دي.> ٦ بیا وینځې د خپلو اولادونو سره راغلې او د
احترام په خاطر یې خپل سرونه ټیټ کړل. ٧ بیا لیه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته حضرت یوسف او راحیل راغلل او ټولو خپل
سرونه د احترام په خاطر ټیټ کړل.

٨ عیسو پوښتنه وکړه: <دا ټول حیوانات چې ماته دې رالیږلي دي د هغو څخه ستا مقصد څه دی؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ای باداره، دا د دې دپاره دي چې تاسو راباندې مهرباني وکړئ.>

٩ مګر عیسو وویل: <ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. تا سره چې هرڅه دي خپل ځان ته یې وساته.>

١٠ حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <نه! که په ما باندې مهربانه شوی یې نو زما سوغات قبول کړه. ځکه چې ستا د مخ لیدل زما دپاره لکه د خدای پاک
د مخ د لیدلو په شان دي، په دې خاطر چې زه دې په مهربانی سره قبول کړم. ١١ نو د مهربانی له مخې دا سوغاتونه چې ستا دپاره مې راوړي دي قبول
کړه، ځکه چې خدای پاک په ما باندې فضل کړی دی او هرڅه ته چې زه اړتیا لرم هغه ټول یې ماته راکړي دي.> حضرت یعقوب دومره ټینګار وکړ تر
هغې چې عیسو هغه قبول کړل.

١٢ عیسو وویل: <راځئ چې لاړ شو. زه به تاسو بدرګه کړم.>

١٣ مګر حضرت یعقوب هغه ته وفرمایل: <زما بادار پوهیږي چې اولادونه مې کمزوري دي او زه باید په دې میږو او غواګانو باندې چې لنګې دي پام
وکړم. که چېرې هغه په یوه ورځ کې سختې وزغلولی شي، نو ټول حیوانات به مړه شي. ١٤ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو
د اولادونو او حیواناتو په قدم درځم ترڅو د خپل بادار سره په ادوم کې یوځای شم.>

١٥ عیسو وویل: <نو بیا اجازه راکړه چې د خپلو نفرو څخه یو څو تنه ستا سره پرېږدم.>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <د دې حاجت نشته، ځکه زه یوازې دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي.> ١٦ په هماغه ورځ عیسو په
خپله لاره روان شو او بېرته ادوم ته ستون شو. ١٧ مګر حضرت یعقوب سوکوت ته لاړ او هلته یې د خپل ځان دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حیواناتو
دپاره یې څېرې جوړې کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم یاد کړای شو.

١٨ نو حضرت یعقوب د بین النهرین څخه په سلامتی سره د شکیم ښار ته چې په کنعان کې دی راغی او ښار ته نږدې یې په یو ځای کې خېمې
ودرولې. ١٩ هغه ځمکه چې په هغې کې یې خېمې ودرولې وې، هغه یې د شکیم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپینو زرو په سلو سکو واخیستله.
٢٠ هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او هغه یې د ایل الوهي اسراییل په نوم یاد کړ.

۳۴ ① يوه ورځ د حضرت يعقوب او ليه لور دينه د ځينو کنعاني ښځو د ليدلو دپاره لاړه. ② حوي حمور د هغې سيمې مشر ؤ. د هغه زوی شکيم دينه وليدله، هغه يې راونيوله او بې عزته يې کړه. ③ د هغه زړه د حضرت يعقوب لور دينه يووړ او په هغې باندې مين شو. هغه هڅه کوله چې د هغې زړه لاس ته راوړي. ④ شکيم خپل پلار حمور ته وويل: <دا نجلی ماته وکړه.>

⑤ حضرت يعقوب خبر شو چې د هغه لور دينه بې عزته شوې ده. مګر څرنګه چې د هغه زامن د خپلو پادو سره په صحرا کې وو، نو د هغوی تر راتللو پورې يې هيڅ ونه کړل. ⑥ د شکيم پلار حمور راغی چې د حضرت يعقوب سره خبرې وکړي. ⑦ د حضرت يعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنګه چې هغوی واورېدل چې څه پېښه شوې ده نو ډېر خواشيني او سخت په قهر شول ځکه چې شکيم داسې کار کړی ؤ چې د کولو نه ؤ. هغه د حضرت يعقوب د لور په بې عزته کولو سره د اسراييلو د قوم سپکاوی کړی ؤ. ⑧ حمور هغه ته وويل: <زما زوی شکيم ستا په لور باندې مين شوی دی. اجازه ورکړئ چې د هغې سره واده وکړي. ⑨ زمونږ سره خپلوي وکړئ. خپلې لورګانې مونږ ته راکړئ او زمونږ لورګانې خپلو ځانونو ته وکړئ. ⑩ تاسو کولی شئ چې دلته په دې وطن کې زمونږ سره واوسېږئ او په هرځای کې چې وغواړئ هلته اوسېدلی شئ. ازاد کاروبار په کې وکړئ او د جايداد خاوندان شئ.>

⑪ بيا شکيم د دينه پلار او ورونو ته وويل: <په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به يې درکړم. ⑫ ماته وواييئ چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زيات مهر چې غواړئ هم هغه شان يې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ زه به يې درکړم. يوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده وکړم.>

⑬ د حضرت يعقوب زامنو د شکيم او د هغه د پلار حمور په ځواب کې په مکر سره خبرې وکړې، ځکه چې د هغوی خور دينه يې بې عزته کړې وه. ⑭ هغوی ته يې وويل: <مونږ داسې کار نه شو کولی. مونږ نه شو کولی خپله خور هغه چاته ورکړو چې سنت شوی نه وي، ځکه چې دا زمونږ دپاره شرم دی. ⑮ مونږ په يو شرط ستاسو سره جوړه کوو چې ستاسو ټول نارينه دې زمونږ په شان سنت شي. ⑯ هغه وخت به خپلې لورګانې تاسو ته درکړو او ستاسو لورګانې به خپلو ځانونو ته وکړو او ستاسو سره به يوځای واوسېږو او يو قوم به شو. ⑰ مګر که چېرې زمونږ خبره قبوله نه کړئ او سنت نه شئ، مونږ به خپله خور واخلو او لاړ به شو.>

⑱ دا شرط حمور او د هغه زوی شکيم ته مناسب ښکاره شو. ⑲ هغه ځوان د دې کار په سرته رسولو کې ځنډ ونه کړ ځکه چې هغه د حضرت يعقوب په لور باندې مين ؤ. هغه د خپل پلار په کورنی کې ترټولو عزتمن سړی ؤ.

⑳ حمور او د هغه زوی شکيم د ښار دروازې ته چې د غونډې ځای ؤ لاړل او د ښار د خلکو سره يې خبرې وکړې. ㉑ هغوی وويل: <دا خلک زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره کې واوسېږي او کاروبار په کې وکړي. د هغوی دپاره ځمکه پراخه ده. مونږ کولی شو چې د دوی د لورګانو سره ودونه وکړو او دوی کولی شي چې زمونږ د لورګانو سره ودونه وکړي. ㉒ نو هغوی زمونږ سره يوازې په دې شرط جوړه کوي چې زمونږ سره واوسېږي او راسره يو قوم شي، چې زمونږ ټول نارينه د دوی په شان سنت شي. ㉓ آيا د هغوی ټولې رمې او پادې او شتمني او د هغوی نور شيان به زمونږ نه شي؟ نو راځئ چې د دوی سره موافقه وکړو چې زمونږ سره واوسېږي.> ㉔ ټولو ښاريانو د حمور او د هغه د زوی شکيم وړانديز قبول کړ او د ښار ټول نارينه سنت شول.

㉕ په دريمه ورځ چې ټول خلک لا د سنت کېدلو له امله په درد کې وو، د حضرت يعقوب دوه زامنو يعنې د دينه ورونو شمعون او لاوي خپلې تورې واخيستلې او بې له دې چې څوک ورباندې پوه شي ښار ته ننوتل او ټول نارينه يې ووژل، ㉖ چې په هغو کې حمور او د هغه زوی شکيم هم شامل وو. هغوی دينه د شکيم د کور څخه واخيستله او لاړل. ㉗ د حضرت يعقوب نور زامن په مړو باندې راوختل او ښار يې لوټ کړ، ځکه چې د هغوی

خور هلته بې عزته شوې وه. (۲۸) د هغوی رمې، پادې او خره او هرڅه چې په ښار او پټيو کې وو، هغه يې واخيستل. (۲۹) د هغوی ټوله شتمني يې
واخيستله او اولادونه او ښځې يې اسيران کړل او هرڅه چې په کورونو کې وو هغه يې لوټ کړل.

(۳۰) حضرت يعقوب شمعون او لاوي ته وفرمايل: <تاسو زه د تکليف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانيان، فرزيان او همدارنګه د دې خاورې نور
اوسېدونکي زما څخه کرکه کوي. زه ډېر نفر نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد سره راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زمونږ ټوله کورنۍ به له
منځه لاړه شي.>

(۳۱) مګر هغوی ځواب ورکړ: <آيا دا لازمه وه چې هغه دې زمونږ د خور سره د يوې فاحشې په شان رويه وکړي؟>

حضرت يعقوب بيت ئيل ته راستنيږي

۳۵ (۱) خدای پاک حضرت يعقوب ته وفرمايل: <پاڅه او بيت ئيل ته لاړ شه او هلته اوسېږه. ما يعنې خپل خدای ته چې تاته په هغه وخت کې چې
د خپل ورور عيسو څخه تښتېدلې ښکاره شو، د قربانۍ ځای جوړ کړه.>

(۲) نو حضرت يعقوب خپلې کورنۍ او هغو ټولو خلکو ته چې د هغه سره وو وفرمايل: <هغه بتان چې ستاسو سره دي هغه لېرې وغورزوئ. خپل
ځانونه پاک کړئ او پاک کالي واغوندئ. (۳) راځئ چې بيت ئيل ته لاړ شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړو چې زما سره يې د
سختۍ په وخت کې مرسته کړې وه او هرچېرته چې زه تللی يم زما سره مل ؤ.> (۴) نو هغوی ټول بتان او همدارنګه هغه غوږوالۍ چې د هغوی په
غوږونو کې وې حضرت يعقوب ته ورکړې او حضرت يعقوب هغه په شکيم کې د څېرۍ د ونې لاندې ښخ کړل.

(۵) هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای پاک وېره راغله. نو څکه هيچا هغوی تعقيب نه کړل. (۶) حضرت يعقوب د خپلو ټولو
خلکو سره لوز ته چې بيت ئيل دی او د کنعان په خاوره کې دی راغی. (۷) هلته هغه د قربانۍ ځای جوړ کړ او هغه ځای يې د بيت ئيل د خدای په نوم
ياد کړ، ځکه په هغه ځای کې چې کله حضرت يعقوب د خپل ورور عيسو څخه تښتېده، خدای پاک خپل ځان هغه ته ښکاره کړی ؤ. (۸) د ربکا دايي
دبوره مړه شوه او د بيت ئيل څخه ښکته د څېرۍ د ونې لاندې يې ښخه کړه. نو هغه د ژړا د څېرۍ د ونې په نوم ياده شوه.

(۹) کله چې حضرت يعقوب د بين النهرين څخه بېرته راستون شو، نو خدای پاک يو ځل بيا هغه ته ښکاره شو او برکت يې ورته ورکړ. (۱۰) خدای
پاک هغه ته وفرمايل: <ستا نوم يعقوب دی. مګر له دې وروسته دې ستا نوم يعقوب نه وي، بلکه ستا نوم دې اسراييل وي.> نو د هغه نوم يې اسراييل
کېښود. (۱۱) خدای پاک هغه ته وفرمايل: <زه مطلق قادر خدای يم، د زياتو اولادونو خاوند شې. ستا څخه به قومونه پيدا شي او ستا د نسل څخه به
پادشاهان پيدا شي. (۱۲) هغه ځمکه چې ابراهيم او اسحاق ته مې ورکړې ده تاته او ستا څخه وروسته به يې ستا اولادې ته ورکړم.> (۱۳) نو خدای
پاک له هغه ځای څخه چې د هغه سره يې خبرې وکړې پورته وخوت. (۱۴) حضرت يعقوب په هغه ځای کې چې خدای پاک ورسره خبرې کړې وې
يوه يادګاري تيږه ودروله او په هغې باندې يې د څښلو نذرانه او د زيتون تېل واچول. (۱۵) حضرت يعقوب د هغه ځای نوم چې هلته خدای پاک ورسره
خبرې کړې وې، بيت ئيل کېښود.

د راحيل مړينه

(۱۶) نو بيا هغوی د بيت ئيل څخه کډه وکړه. افراتې ته يو څه فاصله پاتې وه چې د راحيل د ماشوم د زېږولو وخت راورسېد او د هغې تکليف زيات شو.
(۱۷) څرنګه چې د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکليف کې وه، نو د هغې دايي ورته ووېل: <راحيل، مه وېرېږه دا دې بل زوی دی.>
(۱۸) مګر هغه د مړينې په حال کې وه او د ساه ورکولو په وخت کې يې د هغه نوم بن اوني وباله.

۱۹ نو راحیل مړه شوه او هغه يې د افراتې لارې ته نژدې چې اوس د بيت لحم په نوم ياديږي ښخه کړه. ۲۰ حضرت يعقوب د هغې په قبر باندې
يادګاري تيږه ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحيل د قبر نښه ده. ۲۱ نو حضرت يعقوب بيا کډه وکړه او د عيدر د برج بلې خواته يې خپلې خېمې
ودرولې.

د حضرت يعقوب زامن

(اول تواريخ ۲: ۱ – ۲)

۲۲ هغه وخت چې حضرت يعقوب په هغې سيمه کې اوسېده، روبين لاړ او د خپل پلار د وينځې بلهې سره يې زنا وکړه او حضرت يعقوب د دې څخه
خبر شو.

حضرت يعقوب دولس زامن درلودل. ۲۳ د ليه زامن: روبين د حضرت يعقوب مشر زوی، شمعون، لاوي، يهودا، يساکار او زبولون. ۲۴ د راحيل زامن:
حضرت يوسف او بنيامين. ۲۵ د راحيل د وينځې بلهه زامن: دان او نفتالي. ۲۶ د ليه د وينځې زلفه زامن: جاد او اشير. دا د حضرت يعقوب زامن وو
چې په بين النهرين کې زيږېدلي وو.

د حضرت اسحاق وفات کېدل

۲۷ حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته چې قريه اربع (حبرون) ته نژدې په ممري کې ؤ يعنې هغه ځای ته چې حضرت ابراهيم او حضرت
اسحاق په کې اوسېدل راغی. ۲۸ حضرت اسحاق يوسلو اتيا کاله ژوند وکړ. ۲۹ هغه په پاخه عمر کې وفات شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. د
هغه زامنو عيسو او حضرت يعقوب هغه ښخ کړ.

د عيسو اولاده

(اول تواريخ ۱: ۳۴ – ۳۷)

۳۶ ۱ دا د عيسو اولاده ده (عيسو د ادوم په نوم هم يادېده.) ۲ عيسو د کنعاني ښځو سره ودونه وکړل: عاده د حيتي ايلون لور، اهوليبامه چې د
عنا لور او د حوي صبعون لمسی وه ۳ او بسمه چې د حضرت اسماعيل لور او د نبايوت خور وه. ۴ عاده اليفاز او بسمې رعوئيل وزيږاوه. ۵
اهوليبامه يعوش، يعلام او قورح وزيږول. دا د عيسو زامن وو چې په کنعان کې زيږېدلي وو.

۶ عيسو خپلې ښځې، زامن، لورګانې او د خپلې کورنۍ ټول خلک او همدارنګه خپلې ټولې رمې او پادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې يې
لاس ته راوړې وو واخيستل او د خپل ورور حضرت يعقوب څخه لږ څه لېرې يې بلې سيمې ته کډه وکړه. ۷ هغه لاړ ځکه هغه ځمکه چې حضرت
يعقوب او هغه په کې اوسېدل دومره پراخه نه وه چې دواړه سره يوځای واوسيږي، په دې خاطر چې هغوی زياتې رمې او پادې درلودلې. ۸ نو عيسو
د ادوم په غرنۍ سيمه کې اوسېده.

۹ دا د ادوم په غرنۍ سيمه کې د ادوميانو د نيکه عيسو اولاده ده. ۱۰ د عيسو د زامنو نومونه دا دي: اليفاز د عيسو د ښځې عاده زوی او رعوئيل د
عيسو د ښځې بسمې زوی. ۱۱ د اليفاز زامن: تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. ۱۲ تمناع د عيسو د زوی اليفاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی
عماليق پيدا شو. دا د عيسو د ښځې عادې لمسيان وو. ۱۳ د رعوئيل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د ښځې بسمې لمسيان وو.

۱۴ اهوليبامه د عنا لور او د صبعون لمسۍ وه چې د هغې څخه د عيسو زامن يعوش، يعلام او قورح پيدا شول.

۱۵ د عیسو په اولادې کې دغه قبیلوي مشران وو: د عیسو د مشر زوی الیفاز زامن: تیمان، اومار، صفو، قناز، ۱۶ قورح، جعتام او عمالیق. دا په ادوم کې هغه قبیلوي مشران وو چې د الیفاز د اولادې څخه دي او دوی د عادې لمسیان وو.

۱۷ د عیسو د زوی رعوئیل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په ادوم کې هغه قبیلوي مشران وو چې د رعوئیل د اولادې څخه دي. دا د عیسو د ښځې بسمې لمسیان وو.

۱۸ د عیسو د ښځې اهولیبامه زامن: یعوش، یعلام او قورح. دا هغه قبیلوي مشران وو چې د عنا د لور یعنې د عیسو د ښځې اهولیبامه د اولادې څخه
دي. ۱۹ دا ټولې قبیلې د عیسو د اولادې څخه وې.

د سعیر اولاده

(اول تواریخ ۱: ۳۸ – ۴۲)

۲۰ دا د سعیر حوري زامن وو چې په هغې سیمه کې اوسېدل: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ۲۱ دیشون، ایصر او دیشان. دا په ادوم کې د سعیر زامن او د حوریانو مشران وو.

۲۲ د لوطان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوطان خور وه.)

۲۳ د شوبال زامن: علوان، مناحت، عیبال، شفو او اونام.

۲۴ د صبعون زامن: ایه او عنا. (دا هماغه عنا دی، کله چې هغه د خپل پلار صبعون خره څرول، نو په دښته کې یې د تودو اوبو چینې وموندلې.) ۲۵ د عنا اولادونه: دیشون او اهولیبامه د عنا لور. ۲۶ د دیشون زامن: حمدان، اشبان، یتران او کران.

۲۷ د ایصر زامن: بلهان، زعوان او عقان. ۲۸ د دیشان زامن: عوص او اران.

۲۹ دا د حوریانو مشران وو: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ۳۰ دیشون، ایصر او دیشان. دا د حوریانو قبیلې وې چې د ادوم په خاوره کې اوسېدلې.

د ادوم پادشاهان

(اول تواریخ ۱: ۴۳ – ۵۴)

۳۱-۳۹ له دې څخه مخکې چا په اسراییلو باندې پادشاهي نه وه کړې چې دغو پادشاهانو د ادوم په هېواد باندې پادشاهي وکړه:

- بالع د بعور زوی چې د دینهابه څخه ؤ.
- یوباب د زارح زوی چې د بصرې څخه ؤ.
- حوشام چې د تیمان د هېواد څخه ؤ.
- حداد د بداد زوی چې د عویت څخه ؤ (هغه مدیانیانو ته د موآب په خاوره کې په جګړه کې ماتې ورکړه.)
- سمله چې د مسریقه څخه ؤ.
- شائول چې د رحوبوت د ښار څخه ؤ او دا ښار د سیند په غاړه پروت دی.
- بعل حانان چې د عکبور زوی ؤ.
- حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د ښځې نوم مهیطبئیل ؤ چې د مطرد لور وه او د میذهب لمسی وه.)

۴۰-۴۳دا د هغو قبیلوي مشرانو نومونه دي چي د عیسو د اولادې څخه دي: تمناع، علوه، یتیت، اهولیبامه، ایله، فینون، قناز، تیمان، مبصار، مجدئیل او عیرام. هغه سیمه چي دا هره قبیله په کي اوسېدله، د هماغي قبیلي په نوم یادېدله.

د حضرت یوسف خوبونه

۳۷ ۱ حضرت یعقوب په کنعان کي په هغه ځای کي ژوند کاوه چېرته چي د هغه پلار اوسېدلی ؤ. ۲ دا د حضرت یعقوب د کورنۍ قصه ده.

حضرت یوسف اوولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره یې چي د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. حضرت یوسف به خپل پلار د خپلو ورونو د خرابو کارونو څخه خبراوه.

۳ حضرت یعقوب د حضرت یوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زیاته مینه کوله ځکه چي هغه ورته په زوړوالي کي پیدا شوی ؤ. د هغه دپاره یې ښکلې چپنه جوړه کړه چي اوږده لستوڼي یې درلودل. ۴ کله چي د هغه ورونه په دې پوه شول چي د هغوی پلار د حضرت یوسف سره د هغوی څخه زیاته مینه کوي، نو د حضرت یوسف څخه یې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه یې ورسره خبرې نه کولې.

۵ یوه شپه حضرت یوسف خوب ولید او هغه یې خپلو ورونو ته بیان کړ، نو د هغوی کینه د حضرت یوسف سره نوره هم زیاته شوه. ۶ هغوی ته یې وفرمایل: <ما چي کوم خوب لیدلی دی هغه ته غوږ ونیسئ. ۷ مونږ په پټي کي د غلو دانو ګېډۍ تړلې او ناڅاپه زما ګېډۍ پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو ګېډۍ زما د ګېډۍ په شاوخوا باندي راټولي شوې او هغې ته یې سجده وکړه.>

۸ د هغه ورونو پوښتنه وکړه: <آیا ته غواړې چي پادشاه شې او په مونږ باندي حکومت وکړې؟> نو د حضرت یوسف د خوبونو په سبب او د هغه شیانو له کبله چي د هغوی په باره کي یې وفرمایل د هغه د ورونو کینه نوره هم زیاته شوه.

۹ بیا حضرت یوسف بل خوب ولیده او خپلو ورونو ته یې بیان کړ: <ما بل خوب ولیده چي په هغه کي لمر، سپوږمۍ او یوولس ستورو ماته سجده کوله.>

۱۰ هغه دا خوب خپل پلار ته هم بیان کړ. د هغه پلار هغه وراټه او ویې فرمایل: <دا څه قسم خوب دی چي تا لیدلی دی؟ آیا په رښتیا سره به زه، ستا مور او ستا ورونه تاته راځو او سجده به درته کوو؟> ۱۱ د حضرت یوسف ورونو د هغه سره کینه راواخیستله، مګر د هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن کي وساتله.

حضرت یوسف د خپلو ورونو له خوا خرڅیږي

۱۲ یوه ورځ د حضرت یوسف ورونه د رمو د څرولو دپاره شکیم ته لاړل. ۱۳ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ستا ورونه شکیم ته نژدې رمې څروي. زه غواړم چي تا هغوی ته ورولېږم.>

هغه ځواب ورکړ: <ډېره ښه ده.>

۱۴ د هغه پلار ورویل: <لاړ شه او وګوره چي ستا ورونه روغ رمټ دي او رمې روغې جوړې دي که نه، ماته بېرته خبر راوړه.> نو هغه یې د حبرون له درې څخه ولېږه. حضرت یوسف شکیم ته ورسېده ۱۵ او په صحرا کي شاوخوا سرګردانه ګرځېده. یو سړي هغه ولیده او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <څه شی لټوې؟>

۱۶ هغه ځواب ورکړ: <زه خپل ورونه لټوم. آيا ماته ويلی شې چې هغوی چېرته خپلې رمې څروي؟>

۱۷ هغه سړي ځواب ورکړ: <هغوی پخوا له دې ځايه تللي دي. د هغوی څخه مې واورېدل چې ويل يې، راځئ چې دوتان ته ځو.> نو حضرت
يوسف خپلو ورونو پسې لاړ او په دوتان کې يې هغوی پيدا کړل. ۱۸ هغوی حضرت يوسف له لېرې وليده او مخکې له دې چې حضرت يوسف دوی ته
ورورسيږي، هغوی ورته دسيسه جوړه کړه چې ويې وژني. ۱۹ هغوی يو او بل ته سره وويل: <هغه دی، خوب ليدونکی راروان دی. ۲۰ راځئ چې
هغه ووژنو او په يو کوهي کې يې وغورزوو او وبه وايو چې هغه يو داړونکي ځناور وخوړ. بيا به وګورو چې د هغه خوبونه څنګه کيږي.>

۲۱ کله چې روبين دا خبره واورېدله، هڅه يې وکړه چې هغه د خپلو ورونو د لاسونو څخه خلاص کړي، نو هغه وويل: <هغه به نه وژنو.> ۲۲
روبين هغوی ته وويل: <وينه مه تويوئ. هغه په دې کوهي کې چې دلته په دې دښته کې دی وغورزوئ، خو لاس ورته مه اچوئ.> هغه دا خبره د دې
دپاره وکړه چې حضرت يوسف د دوی څخه خلاص کړي او بېرته يې خپل پلار ته بوځي. ۲۳ نو کله چې حضرت يوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی
ورڅخه هغه ښکلې چپنه چې اوږده لستوڼې يې درلودل وويستله. ۲۴ هغه يې ونيوه او په کوهي کې يې وغورزاوه. کوهی وچ ؤ او اوبه په کې نه وې.

۲۵ په هغه وخت کې چې دوی ډوډۍ خوړله، ناڅاپه يې وليدل چې د اسماعيليانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی اوښان په مسالو، ملهمو
او کنډ باندې بار وو او روان وو چې هغه مصر ته يوسي. ۲۶ يهودا خپلو ورونو ته وويل: <د خپل ورور د وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته
څه ګټه راورسيږي؟ ۲۷ راځئ چې هغه په اسماعيليانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته زيان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وينه
او خپل هډوکی دی.> د هغه ورونه په دې رضا شول. ۲۸ نو کله چې سوداګران تېرېدل، د هغه ورونو حضرت يوسف له کوهي څخه راوويست او هغه
يې په اسماعيليانو باندې په شل مثقاله سپينو زرو خرڅ کړ. هغوی حضرت يوسف مصر ته يووړ.

۲۹ کله چې روبين بېرته کوهي ته راغی او ويې وليدل چې حضرت يوسف هلته نشته، نو له غمه يې خپل کالي وشکول. ۳۰ هغه بېرته خپلو ورونو ته
ورغی او ويې ويل: <هلک هلته نشته، څه وکړم؟>

۳۱ بيا هغوی يو وز حلال کړ او د حضرت يوسف چپنه يې د هغه په وينه کې غوټه کړه. ۳۲ هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته يوړله او ويې ويل:
<دا مونږ موندله. وګوره چې دا ستا د زوی ده که نه.>

۳۳ حضرت يعقوب هغه وپېژندله او ويې فرمايل: <دا زما د زوی چپنه ده! کوم داړونکي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتيا سره يوسف ټوټې ټوټې
شوی دی.> ۳۴ نو حضرت يعقوب له خفګانه خپل کالي وشکول. د وير کالي يې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن ؤ. ۳۵ د هغه
ټول زامن او لورګانې راغلې چې هغه ته تسلي ورکړي، مګر هغه دا تسلي ونه منله او ويې فرمايل: <د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.>
نو پلار يې د هغه دپاره وژړل.

۳۶ په هغه وخت کې سوداګرانو حضرت يوسف په مصر کې په فوطيفار باندې چې د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د ګارډ قوماندان ؤ خرڅ کړ.

يهودا او تامار

۳۸ ۱ داسې وشول چې په هغه وخت کې يهودا خپل ورونه پرېښودل او د حيره په نوم يو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه ؤ پاتې شو. ۲
هلته يهودا د شوعه په نوم د يو کنعاني د لور سره مخامخ شو. يهودا د هغې سره واده وکړ او ورسره يوځای شو. ۳ هغه اميدواره شوه او زوی يې
وزېږاوه او په هغه باندې يې عير نوم کېښود. ۴ هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېږاوه. په هغه باندې يې اونان نوم کېښود. ۵ هغې بل زوی
وزېږاوه او په هغه باندې يې شيله نوم کېښود. يهودا په کزيب کې ؤ چې هلک پيدا شو.

۶ یهودا خپل مشر زوی ته ښځه وکړه او د هغې نوم تامار ؤ. ۷ د عیر رویه د څښتن په نظر کې خرابه وه. نو څښتن هغه مړ کړ. ۸ هغه وخت یهودا د عیر ورور اونان ته ووېل: <لاړ شه او د خپل ورور د کونډې سره یوځای شه او د مېړه د ورور په توګه دې خپل مسئولیت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه ولري.> ۹ مګر اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي. نو کله به چې هغه د خپلې کونډې ورېنداږې سره څملاست، خپل ځان به یې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه یې غوښتل چې د خپل ورور دپاره اولاد راوړي. ۱۰ څه چې هغه کول هغه د څښتن په نظر کې بد ښکاره کېدل. نو څښتن هغه هم وواژه. ۱۱ نو یهودا خپلې نږور تامار ته ووېل: <د خپل پلار په کور کې د کونډې په توګه اوسېږه تر هغې پورې چې زما زوی شیله لوی شي.> ځکه هغه وېرېده چې شیله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاړه چې د خپل پلار په کور کې واوسېږي.

۱۲ څه موده وروسته د یهودا ښځه یعنې د شوعه لور مړه شوه. کله چې د غم وخت تېر شو، نو یهودا د خپل دوست حیره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولودل کېدل لاړ. ۱۳ کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تمنې ته روان دی، ۱۴ نو هغې خپل د کونډتوب کالي وویستل، خپل مخ یې په څادر کې پټ کړ او د عینایم په دروازه کې چې د تمنې په لاره کې وه کښېناستله. هغې دا کار په دې خاطر وکړ چې د یهودا کشر زوی غټ شوی ؤ، مګر یهودا دا پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي.

۱۵ کله چې یهودا هغه ولیدله، په هغې یې د فاحشې ګمان وکړ، ځکه چې مخ یې پټ ؤ. ۱۶ هغه پوه نه شو چې هغه د ده نږور ده. هغه د لارې په غاړه باندې هغې ته ورغی او ویې ویل: <راشه، چې درسره څملم.>

هغې پوښتنه وکړه: <ماته به څه راکړې چې درسره څملم؟>

۱۷ هغه ووېل: <زه به د خپلې رمې څخه تاته یو سېرلی درولېږم.>

هغې پوښتنه وکړه: <تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه شی د ضمانت په توګه پرېږدې؟>

۱۸ هغه ووېل: <څه شی درته د ضمانت په توګه درکړم؟>

هغې ځواب ورکړ: <مهر، د هغه مزی او دا امسا چې ستا په لاس کې ده.> نو هغه دا هرڅه هغې ته ورکړل او ورسره څملاست او تامار د هغه څخه امیدواره شوه. ۱۹ تامار کور ته لاړه. خپل څادر یې لېرې کړ او خپل د کونډتوب کالي یې واغوستل.

۲۰ نو یهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سېرلی ورولېږه ترڅو د هغې ښځې څخه د ضمانت شیان بېرته واخلي. مګر هغه یې پیدا نه کړه. ۲۱ ده د عنایم له خلکو څخه پوښتنه وکړه: <هغه فاحشه چې دلته په لاره کې ناسته وه چېرته ده؟>

هغوی ووېل: <دلته هیڅ وخت فاحشه ښځه نه وه.>

۲۲ هغه بېرته یهودا ته ورغی او ویې ویل: <ما هغه پیدا نه کړه. برسېره پردې د هغه ځای خلکو ووېل: دلته هیڅ فاحشه ښځه نه وه.>

۲۳ نو یهودا ووېل: <پرېږده چې هغه شیان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلکو د خندا شو. دا دی ما هغې ته دغه سېرلی ورولېږه مګر تا هغه پیدا نه کړه.>

۲۴ درې میاشتې پس یهودا ته خبر ورسېد: <ستا نږور تامار د یوې فاحشې په شان عمل کړی دی او هغه اوس امیدواره ده.>

یهودا ووېل: <هغه بیرون راوباسئ او ویې سوزوئ چې مړه شي.>

۲۵ چې څنګه یې هغه بیرون راوویستله، خپل خسر ته یې پیغام ورولېږه ویې ویل: <زه د هغه سړي څخه امیدواره شوې یم کوم چې د دې شیانو
خاوند دی.> هغې زیاته کړه: <وګوره. دا مهر، د هغه مزی او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.>

۲۶ یهودا هغه وپېژندل او ویې ویل: <هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ کې ناکام شوم. ما باید هغه خپل زوی شیله ته واده کړې وای.>
یهودا بیا د هغې سره یوځای نه شو.

۲۷ کله چې د تامار د اولاد د زېږولو وخت راورسېد، نو د هغې په ګېډه کې غبرګوني وو. ۲۸ د زېږولو په وخت کې د هغو څخه یو خپل لاس
راوویست نو دایي یو سور مزی واخیست او د هغه په مړوند باندې یې وتاړه او ویې ویل: <دا اول راووت.> ۲۹ خو کله چې هغه خپل لاس بېرته
کش کړ د هغه ورور راووت او هغې وویل: <ته څرنګه راووتلې!> او په هغه باندې یې فارص نوم کېښود. ۳۰ پس له هغې د هغه ورور چې په مړوند
باندې یې سور مزی ؤ راووت او هغه یې د زارح په نوم یاد کړ.

حضرت یوسف او د فوطیفار ښځه

۳۹ ۱ اسماعیلیانو حضرت یوسف مصر ته یووړ او په فوطیفار باندې یې خرڅ کړ چې نوموړی د فرعون د درباریانو څخه ؤ او د دربار د ګارډ
قوماندان ؤ. ۲ څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ او هغه یې بریالی کړ. هغه د خپل مصري بادار په کور کې اوسېده. ۳ بادار یې ولیدل چې څښتن
د حضرت یوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. ۴ فوطیفار د هغه څخه خوشاله ؤ او هغه یې خپل شخصي نوکر ونیوه او هرڅه
چې یې خپل کور کې درلودل، ټول یې هغه ته وسپارل. ۵ د هماغه وخت څخه څښتن د حضرت یوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ
او د هغه په ټولو شیانو باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د څښتن برکت ؤ. ۶ فوطیفار چې هرڅه درلودل هغه یې حضرت یوسف
ته وسپارل چې څارنه یې وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هیڅ شي سره کار نه درلود.

حضرت یوسف ډېر ښایسته ؤ او ښکلی اندام یې درلود. ۷ څه موده وروسته د حضرت یوسف سره د فوطیفار د ښځې مینه پیدا شوه او ورته ویې ویل:
<راشه، زما سره څمله.> ۸ مګر هغه انکار وکړ او هغې ته یې وفرمایل: <ګوره، هرڅه چې زما د بادار په کور کې دي د هغو په باره کې هغه اندېښنه
نه لري، ځکه چې زه دلته یم. هرڅه چې هغه یې لري ماته یې راسپارلي دي. ۹ زه په دې کور کې داسې اختیار لرم لکه څنګه چې هغه یې لري او زما
بادار پرته له ستا چې د هغه ښځه یې، نور هیڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بیا زه څنګه کولی شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای پاک په مقابل
کې ګناه وکړم؟> ۱۰ که څه هم هغې به هره ورځ حضرت یوسف ته خبرې کولې، خو هغه له دې څخه انکار کاوه چې د هغې سره څملي او یا دې
ورنږدې شي.

۱۱ مګر یوه ورځ کله چې حضرت یوسف کور ته ننوت چې خپل کار وکړي، د کور د نوکرانو له جملې څخه هلته هیڅ څوک نه ؤ. ۱۲ هغې حضرت
یوسف له چپنې څخه ونیوه او ورته ویې ویل: <زما سره څمله.> مګر هغه خپله چپنه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه دباندې وتښتېد. ۱۳
کله چې هغې ولیدل چې هغه خپله چپنه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه وتښتېد، ۱۴ نو د خپل کور نوکرانو ته یې غږ وکړ او ویې ویل:
<ګورئ! دغه عبراني سړی زما مېړه کور ته راوستی دی چې زمونږ بې عزتي وکړي. هغه زما کوټې ته راننوت چې ما بې عزته کړي، مګر ما په لوړ اواز
سره چیغې ووهلې. ۱۵ کله چې هغه زما چیغې واورېدلې، هغه وتښتېد او خپله چپنه یې زما سره پرېښودله.>

۱۶ هغې د حضرت یوسف چپنه د ځان سره وساتله تر هغې پورې چې مېړه یې کور ته راغی. ۱۷ بیا هغې فوطیفار ته دا قصه بیان کړه: <هغه عبراني
غلام چې مونږ ته دې راوستی دی، زما کوټې ته راننوت چې ما بې عزته کړي. ۱۸ مګر څنګه چې ما د مرستې دپاره چیغې ووهلې، خپله چپنه یې زما
سره پرېښودله او د کور څخه وتښتېد.>

(١٩) کله چې د حضرت يوسف بادار دغه قصه واورېدله چې د هغه ښځې ورته بيان کړه، هغه د قهره سور شو. (٢٠) د حضرت يوسف بادار هغه ونيوه او په هغه زندان کې يې واچاوه چې د پادشاه بنديان به په کې ساتل کېدل او هغه هلته پاتې شو. (٢١) مګر څښتن د حضرت يوسف سره مل ؤ. هغه ته يې برکت ورکړ، نو د زندان رئيس د هغه څخه خوشاله ؤ. (٢٢) هغه حضرت يوسف د نورو ټولو بنديانو مشر کړ او هغه ته يې د هغو ټولو کارونو مسئوليت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. (٢٣) د زندان رئيس د هغه څه په هکله چې حضرت يوسف ته سپارل شوي وو انديښنه نه درلودله، ځکه چې څښتن د حضرت يوسف سره مل ؤ او کوم کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې برى ورکاوه.

حضرت يوسف د بنديانو خوبونه تعبيروي

٤٠ (١) څه موده وروسته د مصر د پادشاه يعنې فرعون د ساقيانو او نانوايانو د مشرانو څخه د پادشاه په مقابل کې غلطي وشوه. (٢) فرعون په دې دواړو درباريانو باندې په قهر شو (٣) او هغوى يې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د ګارډ د قوماندان په کور کې ؤ يعنې په هماغه زندان کې چې حضرت يوسف په کې بندي ؤ. (٤) هغوى زيات وخت په زندان کې تېر کړ او د ګارډ قوماندان هغوى حضرت يوسف ته وسپارل او هغه د دوى خدمت کاوه.

(٥) د ساقيانو او نانوايانو مشرانو چې په زندان کې وو په يوه شپه دواړو خوب وليد او هر يو خوب خپله معنیٰ درلودله. (٦) کله چې سهار حضرت يوسف هغوى ته ورغى، ويې ليدل چې هغوى خفه وو. (٧) نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاسو نن ولې دومره خفه يئ؟>

(٨) هغوى ځواب ورکړ: <مونږ دواړو خوبونه ليدلي دي، مګر څوک نشته چې هغه تعبير کړي.>

حضرت يوسف هغوى ته وفرمايل: <د خوبونو تعبيرول د خداى کار دى. خپل خوبونه ماته ووايئ.>

(٩) نو د ساقيانو مشر خپل خوب حضرت يوسف ته بيان کړ. هغه ته يې وويل: <په خوب کې مې خپلې مخې ته د انګورو تاک وليد. (١٠) په تاک کې درې څانګې وې. څنګه چې غوټۍ يې وکړې نو هغه وغوړېدلې او د انګورو وږي پاخه شول. (١١) د فرعون پياله مې په لاس کې وه. نو انګور مې واخيستل او په پياله کې مې وزبېښل او پياله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.>

(١٢) حضرت يوسف وفرمايل: <د هغه تعبير دا دى: درې څانګې درې ورځې دي. (١٣) په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاد کړي او وبه دې بخښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنګه چې د هغه ساقي وې، د فرعون پياله به د هغه په لاس کې ورکوې. (١٤) خو کله چې داسې وشي، ما در په ياد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په باره کې يادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. (١٥) ځکه چې زه د عبرانيانو د وطن څخه په زور تښتول شوى يم او دلته مې هم هيڅ داسې کار نه دى کړى چې ما دې په زندان کې واچوي.>

(١٦) کله چې د نانوايانو مشر وليدل چې ښه تعبير دى، نو حضرت يوسف ته يې وويل: <ما هم خوب وليده چې د ډوډيو درې ټوکرۍ مې په سر وې. (١٧) په پاسنۍ ټوکرۍ کې د فرعون دپاره هر قسم ډوډۍ وې او مرغانو به هغه د دې ټوکرۍ څخه خوړلې.>

(١٨) حضرت يوسف په ځواب کې وفرمايل: <د دې تعبير دا دى: درې ټوکرۍ درې ورځې دي. (١٩) په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې ځوړند کړي او مرغان به ستا غوښه وخوري.>

(٢٠) په دريمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کاليزه وه. هغه خپلو درباريانو ته مېلمستيا ورکړه او د ساقيانو او نانوايانو مشران يې ازاد کړل او د خپلو درباريانو په مخکې يې حاضر کړل. (٢١) هغه د ساقيانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پياله يې يو ځل بيا د فرعون په لاس کې ورکړه. (٢٢) مګر د

نانوایانو مشر یې په دار وخېژاوه، لکه څنګه چې حضرت یوسف هغوی ته تعبیر کړی ؤ. ۲۳ د ساقیانو مشر حضرت یوسف رایاد نه کړ او هغه یې بېخي هېر کړ.

حضرت یوسف د فرعون خوبونه تعبیروي

۴۱ ۱ پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب ولیده چې د نیل د سیند په غاړه ولاړ ؤ. ۲ ناڅاپه اووه ښې او چاغې غواګانې د سیند څخه راووتلې او په لوخو کې څرېدلې. ۳ د هغو څخه وروسته نورې اووه غواګانې چې بدرنګې او ډنګرې وې، راووتلې او د سیند په غاړه د هغو تر څنګه ودرېدلې. ۴ بدرنګه او ډنګرو غواګانو هغه ښې او چاغې غواګانې وخوړلې. بیا فرعون راویښ شو. ۵ هغه بیا ویده شو او بل خوب یې ولیده چې د غلو دانو اووه وږي په یوه ډنډر کې راشنه شول. ۶ له هغو څخه وروسته د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. ۷ د غلو دانو اوو نریو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. بیا فرعون راویښ شو او پوه شو چې هغه خوب ولیده. ۸ په سهار د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر ټول جادوګران او حکیمان راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بیان کړل، مګر هیڅ یو ونه شو کولی چې هغه فرعون ته تعبیر کړي.

۹ په دې وخت کې د ساقیانو مشر فرعون ته وویل: <نن راته رایاد شول چې زما څخه خطا شوې ده. ۱۰ یو ځلې فرعون په خپلو نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د نانوایانو مشر یې د دربار د ګارډ د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. ۱۱ مونږ دواړو په یوه شپه خوب ولیده او هر یو خوب ځانته خپله معنیٰ درلوده. ۱۲ په هغه ځای کې یو عبرانی ځوان چې د دربار د ګارډ د قوماندان غلام ؤ زمونږ سره ؤ. مونږ خپل خوبونه هغه ته بیان کړل او هغه زمونږ خوبونه زمونږ دپاره تعبیر کړل. ۱۳ لکه څنګه چې هغه تعبیر کړی ؤ، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سړی په دار وخېژولی شو.>

۱۴ نو فرعون حضرت یوسف راوغوښت او هغه یې ډېر ژر د زندان څخه راوویست. حضرت یوسف خپله ږیره او سر وخرایل، خپل کالي یې بدل کړل او د فرعون حضور ته راغی. ۱۵ فرعون حضرت یوسف ته وویل: <ما خوب لیدلی او څوک نشته چې هغه تعبیر کړي. مګر ما ستا په هکله اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو تعبیر یې کولی شې.>

۱۶ حضرت یوسف فرعون ته په ځواب کې وفرمایل: <اعلیحضرته، زه دا نه شم کولی، مګر خدای پاک به ښه تعبیر درکړي.>

۱۷ فرعون حضرت یوسف ته وویل: <ما خوب ولیده چې زه د نیل د سیند په غاړه ولاړ وم، ۱۸ په دې وخت کې اووه چاغې او ښې غواګانې د سیند څخه راووتلې او په لوخو کې څرېدلې. ۱۹ د هغوی څخه وروسته نورې اووه غواګانې راووتلې چې داسې ډنګرې او بدشکله وې چې ما د مصر په ټول هېواد کې هیڅکله نه وې لیدلې. ۲۰ ډنګرو او بدشکله غواګانو هغه اولنی چاغې غواګانې وخوړلې. ۲۱ مګر د خوړلو څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل چې دوی به څه خوړلې وي ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنګرې ښکارېدلې. نو په دې وخت کې زه راویښ شوم. ۲۲ همدارنګه ما په خوب کې ولیدل چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په یوه ډنډر کې راشنه شول. ۲۳ د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. ۲۴ اووه نریو وږو هغه ډک وږي روغ تېر کړل. نو ما خپل خوب جادوګرانو ته وویل، مګر هیچا ونه شو کولی چې هغه ماته تعبیر کړي.>

۲۵ نو حضرت یوسف فرعون ته وفرمایل: <د دواړو خوبونو معنیٰ یوه ده. څه چې خدای پاک غواړي وېې کړي هغه یې تاسو ته څرګند کړل. ۲۶ اووه ښې غواګانې اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک وږي هم اووه کاله دي، هغوی یوشان معنیٰ لري. ۲۷ اووه ډنګرې او بد رنګه غواګانې چې د هغو څخه وروسته راووتلې او د غلو دانو اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي د قحطۍ اووه کاله دي. ۲۸ دا هماغه څه دي چې تاسو ته مې وویل. څه

چې خدای پاک غواړي ویې کړي تاسو ته یې څرګند کړي دي. (۲۹) اووه کاله به د مصر په ټول هېواد کې ډېره پرېماني راشي. (۳۰) مګر له هغې
وروسته به د اوو کالو دپاره داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني هېره شي. ځکه چې قحطي به هېواد تباه کړي (۳۱) او
پرېماني به په هېواد کې بېخي هېره شي، دا ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې راځي هغه به ډېره سخته وي. (۳۲) دا چې تاسو دوه خوبونه لیدلي دي
د هغو معنیٰ دا ده چې دا د خدای پاک فیصله ده چې دا کار وکړي او هغه به ژر داسې وکړي.

(۳۳) اوس باید تاسو یو پوه او د حکمت لرونکی سړی پیدا کړئ او هغه دې د مصر د هېواد دوهم مشر وټاکئ. (۳۴) تاسو باید په ټول هېواد کې ماموران
وټاکئ چې د اووه کالو پرېمانی په موده کې د مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. (۳۵) هغوی ته امر وکړئ چې د پرېمانی په کلونو کې غله
راټوله کړي او هغوی ته اختیار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخیره کړي او ساتنه یې وکړي. (۳۶) هغه باید د هېواد دپاره ذخیره شي چې د اووه کالونو
د قحطی په موده کې چې په مصر باندې راتلونکې ده ورڅخه کار واخیستل شي ترڅو هېواد د قحطی په اثر وران نه شي.>

(۳۷) دغه وړاندیز د فرعون او د هغه د ټولو درباریانو په نظر کې ښه ښکاره شو. (۳۸) نو فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <آیا کولی شو چې د
یوسف په شان یو څوک راپیدا کړو چې د خدای پاک روح په کې دی؟> (۳۹) نو فرعون حضرت یوسف ته وویل: <څرنګه چې خدای پاک دا هرڅه
تاته ښودلي دي نو ستا په شان د حکمت خاوند او پوه سړی نشته. (۴۰) زه به تا د خپل هېواد دوهم مشر کړم او زما ټول قوم به ستا حکمونه مني او د
واک په لحاظ به ته زما څخه پس دوهم نفر یې.>

حضرت یوسف د مصر دوهم مشر

(۴۱) نو فرعون حضرت یوسف ته وویل: <په دې ډول مې ته د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکلې.> (۴۲) فرعون د خپلې ګوتې څخه هغه ګوته
راوویستله چې په هغې کې د پادشاهی مهر لګېدلی ؤ او هغه یې حضرت یوسف ته ور په ګوته کړه. هغه حضرت یوسف ته د کتان ډېره ښه چپنه
ورواغوستله او د سرو زرو زنځیر یې د هغه په غاړه کې واچاوه. (۴۳) فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي ګاډی ورکړه چې په کې سپور شي او خلکو د
هغه په مخکې نارې وهلې: <لاره پرېږدئ! لاره پرېږدئ!> په دې ډول یې حضرت یوسف د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکه. (۴۴) فرعون حضرت
یوسف ته وویل: <زه فرعون یم، مګر هیڅوک به ستا له اجازې څخه پرته په ټول مصر کې هیڅ نه شي کولی.> (۴۵) فرعون په حضرت یوسف باندې
صفنات فعنیح نوم کېښود او د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات یې هغه ته په نکاح ورکړه. نو په دې ډول حضرت یوسف د مصر په ټول هېواد باندې
واک ترلاسه کړ. (۴۶) حضرت یوسف دېرش کلن ؤ چې د مصر د پادشاه یعنې فرعون په خدمت کولو یې پیل وکړ. حضرت یوسف د فرعون د حضور
څخه لاړ او په ټول مصر کې وګرځېد. (۴۷) د اووه کالو پرېمانی په موده کې ځمکې ډېر زیات حاصلات ورکړل. (۴۸) په دې موده کې حضرت یوسف په
مصر کې ټول خوراکي مواد راټول کړل او هغه یې په ښارونو کې ذخیره کړل او د هر ښار د شاوخوا ځمکو خوراکي مواد یې په هماغه ښار کې ذخیره
کړل. (۴۹) حضرت یوسف لکه د دریاب د شګو په شان ډېره زیاته غله ذخیره کړه او هغه دومره زیاته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

(۵۰) د قحطی د کالونو د راتلو څخه مخکې د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات حضرت یوسف ته دوه زامن وزېږول. (۵۱) حضرت یوسف د خپل
مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه یې وفرمایل: <خدای پاک زما ټولې سختی او زما د پلار ټوله کورنی زما څخه هېره کړه.> (۵۲) او بیا د دوهم
زوی نوم یې افرایم کېښود او ویې فرمایل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکلیف وم.>

(۵۳) نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه پای ته ورسېدله. (۵۴) لکه څنګه چې حضرت یوسف فرمایلي وو، د قحطی اووه کاله شروع
شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطي وه مګر په ټول مصر کې غله وه. (۵۵) کله چې مصریان وږي شول، نو د ډوډۍ دپاره یې فرعون ته فریاد وکړ. نو
فرعون ټولو مصریانو ته وویل: <یوسف ته ورشئ او هرڅه چې تاسو ته وایي هغه وکړئ.> (۵۶) قحطي ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه،
نو حضرت یوسف ګودامونه پرانیستل او په مصریانو باندې یې غله خرڅوله. (۵۷) د ټولو هېوادونو خلک مصر ته راتلل چې د حضرت یوسف څخه غله

واخلي، ځکه چې په ټوله دنیا کې سخته قحطي وه.

د حضرت یوسف ورونه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته ځي

۴۲ (۱) کله چې حضرت یعقوب خبر شو چې په مصر کې غلې دانې شته، نو هغه خپلو زامنو ته وویل: <تاسو ولې هسې ناست یئ او یو او بل ته
ګورئ؟ (۲) ما اورېدلي دي چې په مصر کې غلې دانې شته. هلته لاړ شئ او زمونږ دپاره یو څه واخلئ چې له لوږې څخه مړه نه شو.> (۳) نو د
حضرت یوسف لس ورونه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته لاړل. (۴) مګر حضرت یعقوب د حضرت یوسف ورور بنیامین د هغوی سره ونه لېږه
ځکه چې هغه وېرېده چې کوم زیان ورته ونه رسیږي.

(۵) نو د حضرت یعقوب زامن هم د هغو کنعانیانو په ډله کې وو چې د غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، ځکه چې په کنعان کې هم قحطي وه. (۶)
حضرت یوسف د مصر د دوهم مشر په توګه د ټولې دنیا په خلکو باندې غله خرڅوله، نو کله چې د حضرت یوسف ورونه راورسېدل هغه ته په سجده
پرېوتل. (۷) څنګه چې حضرت یوسف خپل ورونه ولیدل هغوی یې وپېژندل مګر ځان یې هغوی ته لکه د یو پردي په شان وښود او د هغوی سره یې
په سخته لهجه خبرې وکړې. هغه پوښتنه ورڅخه وکړه: <له کوم ځای څخه راغلي یئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د کنعان څخه راغلي یو چې یو څه غله واخلو.>

(۸) که څه هم حضرت یوسف خپل ورونه وپېژندل مګر هغوی حضرت یوسف ونه پېژانده. (۹) په دې وخت کې حضرت یوسف خپل هغه خوبونه
راياد کړل چې د هغوی په باره کې یې لیدلي وو او هغوی ته یې وفرمایل: <تاسو جاسوسان یئ! تاسو د دې دپاره راغلي یئ چې وګورئ زمونږ په هېواد
کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.>

(۱۰) هغوی ځواب ورکړ: <نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د اخیستلو دپاره راغلي دي. (۱۱) مونږ ټول ورونه یو. مونږ جاسوسان نه یو، مونږ صادق
خلک یو.>

(۱۲) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <نه! تاسو د دې دپاره راغلي یئ چې وګورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.>

(۱۳) هغوی ځواب ورکړ: <ستا غلامان دولس ورونه د یو سړي زامن یو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسیږي. یو ورور مو مړ شوی دی او کشر ورور
اوس زمونږ د پلار سره دی.>

(۱۴) حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <دا همدا خبره ده لکه څنګه چې ما درته ویلي وو. تاسو جاسوسان یئ. (۱۵) اوس به تاسو په دې ډول
وازمایلی شئ. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم چې تاسو به هیڅکله له دې ځایه لاړ نه شئ تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور دلته رانه شي.
(۱۶) ستاسو څخه دې یو تن لاړ شي چې ستاسو ورور راولي او پاتې به په زندان کې وساتل شي ترڅو ستاسو خبره وازمایلی شي چې تاسو رښتیا وایئ
او که نه. که داسې نه وي نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو جاسوسان یئ.> (۱۷) هغوی یې درې ورځې په زندان کې وساتل.

(۱۸) په دریمه ورځ حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <زه له خدایه وېرېږم. زه به تاسو په یو شرط ژوندي پرېږدم، (۱۹) که چېرې تاسو صادقان یئ،
نو ستاسو د ورونو څخه دې یو نفر په زندان کې پاتې شي او نور کولی شي چې لاړ شي او خپلو وږیو کورنیو ته غله یوسي. (۲۰) مګر تاسو خامخا خپل
کشر ورور ماته راولئ نو ستاسو خبره به ثابته شي چې رښتیا وایئ او تاسو به مړه نه شئ.>

هغوی رضا شول (۲۱) او یو بل ته یې وویل: <اوس مونږ دغه تکلیف د هغه کار په نتیجه کې وینو چې د خپل ورور سره مو کړی دی. مونږ ولیدل چې

هغه په لوی مصیبت کې ؤ او مونږ ته یې د خپل ژوند دپاره زاري کوله، مګر مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه مصیبت په مونږ باندې راغلی دی.>

۲۲ روبین ځواب ورکړ: <آیا تاسو ته مې ونه ویل چې د دې هلک په مقابل کې ګناه مه کوئ؟ مګر تاسو زما خبره ونه منله! اوس به مونږ د هغه د وینې حساب ورکوو.> ۲۳ هغوی ته معلومه نه وه چې حضرت یوسف د هغوی په خبرو باندې پوهیږي، ځکه چې دوی د هغه سره د ترجمان په وسیله خبرې کولې. ۲۴ حضرت یوسف د هغوی څخه لېرې لاړ او په ژړا شو. مګر بېرته دوی ته راستون شو او بیا یې د هغوی سره خبرې وکړې. د هغوی څخه یې شمعون ونیوه او د هغوی په مخ کې یې وتاړه.

د حضرت یوسف ورونه کنعان ته ورستنیږي

۲۵ حضرت یوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه ډکې شي او د هر نفر پیسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې یې ورسره وکړل. ۲۶ هغوی غله په خپلو خرو باندې بار کړه او روان شول. ۲۷ په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره پاتې شول، یو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته خوراک ورکړي. خپلې پیسې یې ولیدلې چې د بوجی په خوله کې وې. ۲۸ هغه خپلو ورونو ته وویل: <زما پیسې یې بېرته ماته راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.> د هغوی زړونه ولوېدل او په رېږدېدلو یې یو بل ته مخ واړاوه او ویې وویل: <دا څه دي چې خدای پاک زمونږ سره وکړل؟>

۲۹ کله چې هغوی خپل پلار حضرت یعقوب ته د کنعان خاورې ته راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندې تېر شوي وو هغه ته یې بیان کړل او ویې ویل: ۳۰ <د مصر دوهم مشر زمونږ سره په سخته لهجه خبرې وکړې او په مونږ باندې یې دا تور ولګاوه چې مونږ د هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. ۳۱ مګر مونږ هغه ته وویل چې مونږ صادق خلک یو، مونږ جاسوسان نه یو. ۳۲ مونږ دولس ورونه او د یو پلار زامن یو. زمونږ یوورور مړ شوی دی او کشر ورور مو په کنعان کې زمونږ د پلار سره دی. ۳۳ د مصر دوهم مشر په ځواب کې وویل: هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان یئ چې د خپلو ورونو څخه یو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وږیو کورنیو دپاره غله واخلئ او لاړ شئ. ۳۴ مګر خپل کشر ورور ماته راولئ، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه یئ بلکه صادقان یئ. بیا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولی شئ چې دلته پاتې شئ او سوداګري وکړئ.>

۳۵ نو څنګه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر نفر په بوجی کې د هغه د پیسو کڅوړه وه. کله چې هغوی او د هغوی پلار د پیسو کڅوړې ولیدلې نو ووېرېدل. ۳۶ د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، یوسف نور نشته او شمعون نور نشته. اوس غواړئ چې بنیامین بوځئ. دا هرڅه زما سره کیږي!>

۳۷ په دې وخت کې روبین خپل پلار ته وویل: <که بنیامین مې بېرته تاته رانه وست زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به یې بېرته راولم.>

۳۸ مګر حضرت یعقوب وفرمایل: <زما زوی به ستاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مړ شوی دی او هغه یوازې پاتې دی. که چېرې په لاره کې په هغه باندې څه پېښه وشي نو زه زوړ سړی یم، له غمه به مړ شم او تاسو ټول به ملامته شئ.>

مصر ته دوهم سفر

۴۳ ۱ په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. ۲ نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه یې راوړې وه وخوړله، نو حضرت یعقوب خپلو زامنو ته وفرمایل: <بېرته لاړ شئ او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلئ.>

(۳) مګر یهودا هغه ته وویل: <هغه سړي موږ ته په ټینګه خبرداری راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بیا
ونه وینئ. (۴) که زموږ ورور دې زموږ سره ولېږه نو موږ به لاړ شو او ستا دپاره به خواړه واخلو. (۵) مګر که هغه دې ونه لېږه نو موږ نه ځو، ځکه
چې هغه سړي موږ ته وویل: ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي نو نور به زما مخ ونه وینئ.>

(۶) حضرت یعقوب وفرمایل: <زه مو ولې د داسې سخت تکلیف سره مخامخ کړم چې هغه سړي ته مو وویل چې ستاسو بل ورور هم شته؟>

(۷) هغوی ځواب ورکړ: <هغه سړي په ډېر غور سره زموږ او زموږ د کورنۍ په باره کې زموږ څخه پوښتنې وکړې ویې ویل: آیا ستاسو پلار تر اوسه
پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟ موږ یوازې د هغه پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. موږ څه پوهېدلو چې هغه به موږ ته ووایي چې خپل ورور
دلته راولئ.>

(۸) یهودا خپل پلار حضرت یعقوب ته وویل: <هلک زما سره ولېږه. موږ به سمدستي لاړ شو چې موږ او تاسو او زموږ ماشومان ژوندي پاتې شو او
له لوږې څخه مړه نه شو. (۹) زه په خپله د هغه د سلامتیا ضمانت کوم. ته کولی شې چې د هغه مسئولیت زما په غاړه واچوې. که چېرې هغه تاته رانه
ولم او ستا په مخکې یې حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت یم. (۱۰) که چېرې موږ ځنډ نه وای کړی نو تر اوسه پورې به موږ دوه ځلې تللي
او بېرته به راغلي وای.>

(۱۱) بیا د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <که داسې وي نو دا کار وکړئ. د خپل هېواد د ډېرو ښو پیداوارو څخه یو څه واخلئ او په
خپلو بوجیو کې یې واچوئ او لږ څه ملهم، شات، مساله، کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توګه یوسئ. (۱۲) دوه چنده پیسې د ځانه سره
واخلئ ځکه هغه پیسې چې بېرته ستاسو د بوجیو په خولو کې ایښودل شوې وې باید بېرته ورکړئ. کېدای شي چې د هغوی څخه سهوه شوې وي. (۱۳)
خپل ورور هم واخلئ او سمدستي بېرته هغه سړي ته ورشئ. (۱۴) مطلق قادر خدای دې هغه سړی په تاسو باندې مهربانه کړي ترڅو هغه بنیامین او
ستاسو بل ورور بېرته تاسو ته درکړي. که چېرې زه بې اولاده کېږم نو بې اولاده دې شم.>

(۱۵) نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پیسې واخیستلې او د بنیامین سره مصر ته روان شول او هغوی خپل ځانونه حضرت یوسف ته ورحاضر کړل.
(۱۶) کله چې حضرت یوسف د هغوی سره بنیامین ولید نو د خپل کور ناظر ته یې وفرمایل: <دا خلک زما کور ته بوځه او یو حیوان حلال کړه او تیار
یې کړه چې دوی به غرمه زما سره ډوډۍ خوري.> (۱۷) لکه څنګه چې حضرت یوسف امر کړی ؤ هغه سړي هماغه شان وکړل او هغه خلک یې د
حضرت یوسف کور ته راوستل.

(۱۸) کله چې هغوی د حضرت یوسف کور ته راوستل شول نو ووېرېدل. دوی فکر کاوه: <موږ د هغو پیسو په سبب چې په اول ځل زموږ په بوجیو کې
بېرته ایښودل شوې وې، دلته راوستل شوي یو. هغه غواړي چې موږ بندیان کړي، موږ خپل غلامان کړي او زموږ څخه خره واخلي.> (۱۹) نو هغوی د
حضرت یوسف ناظر ته ورغلل او د کور په دروازه کې یې د هغه سره خبرې وکړې. (۲۰) هغوی وویل: <ای باداره! موږ دلته یو ځلې مخکې د غلو دانو
د اخیستلو دپاره راغلي وو، (۲۱) خو کله چې په یو ځای کې د شپې تېرولو دپاره ودرېدو، موږ خپلې بوجۍ پرانیستلې او هر یو خپلې پیسې په هماغه
خپله اندازه د خپلو بوجیو په خولو کې وموندلې. نو موږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي. (۲۲) همدارنګه موږ نورې پیسې هم د ځان سره راوړې
دي چې نوره غله واخلو. موږ نه پوهېږو چې چا زموږ په بوجیو کې هغه پیسې اچولې وې.>

(۲۳) ناظر وویل: <اندېښنه مه کوئ او مه وېرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خدای ستاسو په بوجیو کې تاسو ته خزانه ایښې ده. ستاسو پیسې ماته
راورسېدلې.> نو شمعون یې هغوی ته راوست.

(۲۴) ناظر د حضرت یوسف ورونه د هغه کور ته دننه بوتلل او هغوی ته یې اوبه ورکړې چې خپلې پښې ومینځي او د هغوی خرو ته یې واښه ورکړل.
(۲۵) هغوی سوغاتونه تیار کړل چې حضرت یوسف به غرمې ته راشي، ځکه چې دوی ته ویل شوي وو چې ډوډۍ به هلته وخوري. (۲۶) کله چې

حضرت یوسف کور ته راغی، نو دوی هغه سوغاتونه چې کور ته یې راوړي وو هغه ته وړاندې کړل او د هغه په مخکې په ځمکه پرېوتل او سجده یې ورته وکړه. ۲۷ هغه د دوی د روغتیا په هکله پوښتنه وکړه او بیا یې وفرمایل: <ستاسو زوړ پلار چې تاسو د هغه په باره کې ویلي وو څنګه دی؟ آیا هغه تر اوسه پورې ژوندی دی؟>

۲۸ هغوی وویل: <ستا غلام یعنې زمونږ پلار تر اوسه پورې ژوندی دی او ښه دی.> دوی پړمخې پرېوتل او د هغه په وړاندې یې د احترام سرونه ټیټ کړل.

۲۹ کله چې حضرت یوسف خپل سکه ورور بنیامین ولیده، هغه پوښتنه وکړه: <آیا ستاسو کشر ورور چې تاسو ماته د هغه په باره کې ویلي وو دا دی؟ ای زما زویه! خدای پاک دې تاته برکت درکړي.> ۳۰ حضرت یوسف سمدستي لاړ، ځکه چې د خپل ورور په لیدلو باندې ډېر احساساتي شو او د ژړا ځای یې لټاوه. هغه خپلې شخصي کوټې ته ننوت او هلته یې وژړل. ۳۱ وروسته له هغې چې خپل مخ یې ومینځه دباندې راووت. خپل ځان یې کنترول کړ او ویې فرمایل: <ډوډی راوړئ.> ۳۲ حضرت یوسف ته یې په یو دسترخوان باندې ډوډی ورکړه او د هغه ورونو ته یې په بل دسترخوان باندې. مصریانو ته یې چې هلته یې ډوډی خوړله جدا کېښودله ځکه چې هغوی به د عبرانیانو سره ډوډی نه خوړله. مصریانو د عبرانیانو سره ډوډۍ خوړل حرام ګڼل. ۳۳ د هغه ورونه د هغوی د عمر له مخې د مشر څخه تر کشره پورې د حضرت یوسف په مخکې کېښنول شول او هغوی په حیرانتیا سره یو بل ته کتل. ۳۴ هغوی ته د حضرت یوسف د دسترخوان څخه ډوډی ورکړای شوه او د بنیامین برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زیاته وه. نو هغوی د حضرت یوسف سره وخوړل او ویې څښل او خوشالي یې وکړه ترڅو چې نشه شول.

د حضرت یوسف د سپینو زرو جام

۴۴ ۱ حضرت یوسف د خپل کور ناظر ته امر وکړ: <د دې خلکو بوجۍ ګانې د غلو دانو څخه دومره ډکې کړه چې څومره دوی وړلی شي او د هر نفر پیسې د هغه د بوجۍ په خوله کې کېږده. ۲ زما د سپینو زرو جام د کشر ورور د بوجۍ په خوله کې د هغه د غلو دانو د پیسو سره کېږده.> نو څنګه چې حضرت یوسف هغه ته فرمایلي وو همداسې یې وکړل. ۳ سهار وختي د حضرت یوسف ورونه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت کړای شول. ۴ هغوی لا د ښار څخه دومره لېرې نه وو تللي چې حضرت یوسف د خپل کور ناظر ته وفرمایل: <پاڅه او هغو خلکو پسې ورشه او کله چې هغوی ته ورسېدلې ورته ووایه چې تاسو ولې د نېکۍ په بدل کې بدي وکړه؟ ۵ تاسو ولې زما د بادار د سپینو زرو جام چې هغه په کې څښل کوي او فال ورباندې ګوري غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ.>

۶ کله چې ناظر هغوی ته وورسېد نو دا خبرې یې هغوی ته تکرار کړې. ۷ مګر هغوی ورته ځواب ورکړ: <ای زمونږ باداره، ولې داسې خبرې کوې؟ مونږ قسم خورو چې مونږ داسې کار نه دی کړی. ۸ ګوره! هغه پیسې چې مونږ د خپلو بوجیو په خولو کې پیدا کړې بېرته مو د کنعان د خاورې څخه تاسو ته راوړلې، نو څنګه به ستا د بادار د کور څخه سره زر یا سپین زر غلا کړو؟ ۹ که هغه په مونږ کې د کوم یو سره پیدا شي هغه دې ووژل شي او مونږ دې ستا غلامان شو.>

۱۰ بیا هغه وویل: <ډېر ښه. مګر یوازې هغه چا سره چې جام پیدا شي هغه به زما غلام شي او تاسو نور به د ملامتیا څخه خلاص شئ.> ۱۱ هغوی هر یو په چالاکۍ سره خپله بوجۍ کوزه کړه او هغه یې پرانیستلې. ۱۲ بیا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نیولې تر کشره پورې یې په غور سره ولټول او جام د بنیامین په بوجۍ کې وموندل شو. ۱۳ په دې وخت کې هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره یې بار کړل او ښار ته راستانه شول.

۱۴ کله چې یهودا او د هغه ورونه د حضرت یوسف کور ته راغلل، هغه لا هلته ؤ او هغوی د حضرت یوسف په مخ کې په ځمکه پرېوتل. ۱۵ حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <تاسو څه وکړل؟ آیا تاسو نه پوهېدلئ چې زما په شان سړی کولی شي چې د فال په وسیله شیان راپیدا کړي؟>

۱۶ یهودا ځواب ورکړ: <ای باداره، تاسو ته څه ووایو؟ مونږ څه ویلی شو؟ خپله بې ګناهي څرنګه ثابته کړو؟ خدای پاک زمونږ ګناه ښکاره کړه. اوس
به مونږ ټول او هغه چې جام ورسره پیدا شوی دی ستاسو غلامان شو.>

۱۷ مګر حضرت یوسف وفرمایل: <نه! زه به هیڅکله داسې ونه کړم! یوازې هغه څوک به زما غلام شي چې جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور
په خیر سره بېرته خپل پلار ته لاړ شئ.>

یهودا د بنیامین دپاره زاري کوي

۱۸ بیا یهودا حضرت یوسف ته ورغی او ویې ویل: <ای باداره، زه پوهېږم چې تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندې په قهر نه شئ او د
مهربانی له مخې اجازه راکړئ چې تاسو سره سپینې خبرې وکړم. ۱۹ زما باداره، تاسو زمونږ څخه پوښتنه وکړه چې ستاسو پلار یا بل ورور شته؟ ۲۰
مونږ ځواب درکړ چې زمونږ پلار زوړ دی او کشر ورور هم لرو چې هغه ته په سپین ږیرتوب کې پیدا شوی دی. د هلک ورور مړ شوی دی او هغه د
خپلې مور د اولادونو څخه یوازینی زوی دی چې ژوندی دی او پلار یې ورسره زیاته مینه کوي. ۲۱ باداره، تاسو مونږ ته ووېل چې هغه دلته راولئ
چې په خپله یې ووینم. ۲۲ مونږ تاسو ته ووېل چې هغه هلک د خپل پلار څخه نه شي جدا کېدلی او که چېرې جدا شي نو پلار به یې مړ شي. ۲۳
مګر تاسو مونږ ته ووېل چې تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور ستاسو سره رانه شي نو زما مخ به بیا ونه وینئ.

۲۴ نو کله چې مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبرې مو ورته بیان کړې. ۲۵ نو زمونږ پلار ووېل: بېرته لاړ شئ او لږ نورې غلې دانې واخلئ.
۲۶ مګر مونږ ځواب ورکړ: مونږ نه شو تللی. خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي نو لاړ به شو. که زمونږ کشر ورور راسره نه وي نو د هغه سړي
مخ نه شو لیدلی. ۲۷ زمونږ پلار مونږ ته ووېل: تاسو پوهېږئ چې ماته زما د ښځې راحیل څخه یوازې دوه زامن پیدا شوي دي. ۲۸ د هغوی څخه
یو یې ورک شوی دی. هغه به خامخا د کوم داړونکي ځناور له خوا ټوټې ټوټې شوی وي او له هغه وخت راهیسې مې نه دی لیدلی. ۲۹ نو که تاسو دا
هم له ما څخه بوځئ او په هغه باندې څه وشي نو څرنګه چې زه سپین ږیری یم د هغه غم له امله به چې تاسو مې ورباندې اخته کوئ مړ شم.

۳۰ نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک زمونږ سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند یې د هلک د ژوند سره تړلی دی ۳۱ وګوري
چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره زوړ دی چې هغه غم چې مونږ یې په هغه باندې راولو، هغه به ووژني. ۳۲ ما خپل پلار ته د دې هلک د
ساتنې ضمانت ورکړی دی ویلي مې دي: که هغه مې بېرته تاته رانه وست، نو زه به ټول عمر تاته ملامت یم. ۳۳ نو اوس ای باداره، زه به د هلک په
ځای ستاسو د غلام په توګه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د خپلو ورونو سره بېرته لاړ شي. ۳۴ که هلک زما سره نه وي خپل پلار ته به څنګه بېرته
ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي چې زما په پلار باندې به راشي ووینم.>

حضرت یوسف خپل ځان خپلو ورونو ته ورپېژني

۴۵ ۱ حضرت یوسف نور د خپلو نوکرانو په مخ کې ځان ټینګ نه کړای شو. هغه چیغې کړې: <ټول د کوټې څخه ووزئ!> نو کله چې حضرت
یوسف خپل ځان خپلو ورونو ته وروپېژانده هلته بل څوک نه ؤ. ۲ هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصریانو دا ژړا واورېدله او د فرعون
درباریانو هم دا خبره واورېدله. ۳ حضرت یوسف خپلو ورونو ته وفرمایل: <زه یوسف یم! آیا زما پلار لا تر اوسه پورې ژوندی دی؟> مګر کله چې
د هغه ورونو دا خبره واورېدله ډېر سخت ووېرېدل. ورونو یې نه شو کولی چې هغه ته ځواب ورکړي. ۴ بیا حضرت یوسف خپلو ورونو ته وفرمایل:
<ماته رانژدې شئ.> کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وفرمایل: <زه ستاسو ورور یوسف یم، هغه یوسف چې تاسو د نورو په لاس په مصر کې خرڅ
کړی ؤ. ۵ اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه چې خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې
د خلکو د ژوند د ژغورلو دپاره دلته رالېږلی یم. ۶ ځکه چې دوه کاله کېږي چې په دې هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل

او ربیل نه وي. ۷ مګر خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې راولېږلم چې تاسو په یوه عجیبه طریقه وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده ژوندی پاتې
شي. ۸ نو په ربښتیا سره تاسو زه دلته نه یم رالېږلی بلکه خدای پاک رالېږلی یم. هغه زه د فرعون ډېر لوړ رتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد دوهم
مشر یم.

۹ اوس ژر شئ، زما پلار ته بېرته ورشئ او هغه ته ووایئ چې ستا زوی یوسف داسې وایي چې خدای پاک زه د مصر دوهم مشر کړی یم. بې له کومه
ځنډه ماته راشئ. ۱۰ تاسو به د جوشن په سیمه کې اوسېږئ ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسیان، ستاسو رمې او پادې او خپلو ټولو شیانو سره
چې درسره دي زما سره نژدې اوسئ. ۱۱ زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د قحطۍ پنځه کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شئ نو تاسو، ستاسو
کورنۍ او ستاسو حیوانات به له لوږې څخه مړه شي.

۱۲ تاسو په خپله او همدارنګه زما ورور بنیامین وینې چې په ربښتیا سره دا زه یم چې ستاسو سره خبرې کوم. ۱۳ نو زما پلار په مصر کې زما د
عزت او هغه څه څخه چې تاسو ولیدل خبر کړئ او ژر هغه دلته راولئ.>

۱۴ بیا هغه خپل لاسونه د خپل ورور بنیامین څخه راتاو کړل او ویې ژړل او بنیامین هغه په غېږ کې ونیوه او ویې ژړل. ۱۵ هغه خپل ټول ورونه
ښکل کړل او ورته ویې ژړل. له هغې څخه وروسته ورونو یې ورسره خبرې وکړې.

۱۶ کله چې د فرعون ماڼۍ ته د حضرت یوسف د ورونو د راتلو خبر ورسېده نو فرعون او د هغه ټول درباریان خوشاله شول. ۱۷ فرعون حضرت
یوسف ته وویل: <خپلو ورونو ته ووایه چې داسې وکړئ، خپل حیوانات بار کړئ او د کنعان خاورې ته ستانه شئ. ۱۸ خپل پلار او خپلې کورنۍ ماته
راولئ. هغوی ته به د مصر تر ټولو ښه ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتیا څخه زیات ولري. ۱۹ تاته زما امر دی چې هغوی ته ووایه:
داسې وکړئ چې د مصر څخه د خپلو اولادونو او خپلو ښځو دپاره ګاډۍګانې بوځئ او خپل پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. ۲۰ د هغو شیانو په
باره کې چې تاسو یې د ځان سره نه شئ راوړلی هیڅ اندېښنه مه کوئ ځکه چې د مصر تر ټولو ښه ځمکه به ستاسو وي.>

۲۱ نو د حضرت یعقوب زامنو همداسې وکړل او لکه څنګه چې فرعون امر کړی ؤ حضرت یوسف هغوی ته ګاډۍګانې ورکړې او هغوی ته یې د سفر
خواړه هم ورکړل. ۲۲ هغوی هر یو ته یې یوه یوه جوړه کالي ورکړل، مګر بنیامین ته یې درې سوه مثقاله سپین زر او پنځه جوړه کالي ورکړل. ۲۳ او
خپل پلار ته یې د مصر تر ټولو ښو شیانو څخه د خرو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خواړو باندې بار لس خرې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. ۲۴
بیا هغه خپل ورونه رخصت کړل او څنګه چې روان شول نو هغوی ته یې وفرمایل: <په لاره کې شخړه مه کوئ.>

۲۵ نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار حضرت یعقوب ته راغلل. ۲۶ هغه یې خبر کړ: <یوسف تر اوسه پورې ژوندی دی او د
مصر دوهم مشر دی.> حضرت یعقوب هک حیران شو او د هغوی په خبره یې باور ونه کړ.

۲۷ مګر کله چې هغوی د حضرت یوسف ټولې خبرې حضرت یعقوب ته بیان کړې او هغه ګاډۍګانې یې چې حضرت یوسف د هغه د راوستلو دپاره
رالېږلې وې ولیدلې، نو د هغوی په پلار حضرت یعقوب کې بېرته ساه راپیدا شوه. ۲۸ حضرت یعقوب وفرمایل: <زه باور لرم چې زما زوی یوسف تر
اوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم او د خپل مرګ څخه مخکې به هغه ووینم.>

حضرت یعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

۴۶ ۱ حضرت یعقوب چې هرڅه درلودل هغه یې واخیستل او بئرشبع ته لاړ او هلته یې د خپل پلار حضرت اسحاق خدای ته قرباني وړاندې کړه.
۲ خدای پاک د حضرت یعقوب سره د شپې په رویا کې خبرې وکړې او ویې فرمایل: <ای یعقوبه، ای یعقوبه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

۳ هغه وفرمایل: <زه خدای یم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تللو څخه مه وېرېږه، ځکه چې هلته به ستا څخه یو لوی قوم جوړ کړم. ۴ زه به ستا
سره مصر ته لاړ شم او په یقین سره به ستا اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوې نو یوسف به دې ښخ کړي.>

۵ نو حضرت یعقوب د بئرشبع څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار حضرت یعقوب، خپل اولادونه او خپلې ښځې واخیستلې او په هغو ګاډیو کې یې
سپرې کړلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېږلې وې. ۶ همدارنګه هغوی خپل حیوانات او شتمني چې په کنعان کې یې ګټلې وو واخیستل او
حضرت یعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. ۷ نو هغه د ځان سره خپل زامن، لمسیان، خپلې لورګانې، لمسیانې او خپله ټوله اولاده مصر ته
بوتلل.

۸ د حضرت یعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته راغلل دا دي: د حضرت یعقوب مشر زوی روبین. ۹ د روبین زامن: حنوک، فلو،
حصرون او کرمي. ۱۰ شمعون او د هغه زامن: یموئیل، یامین، اوحد، یاکین، صوحر او شائول د کنعانی ښځې زوی. ۱۱ لاوي او د هغه زامن: جرشون،
قهات او مراري. ۱۲ یهودا او د هغه زامن: عیر، اونان، شیله، فارص او زارح. (مګر عیر او اونان په کنعان کې مړه شوي وو.) د فارص زامن حصرون او
حامول وو. ۱۳ یساکار او د هغه زامن: تولاع، فوه، یوب او شمرون. ۱۴ زبولون او د هغه زامن: سارد، ایلون او یاحلئیل. ۱۵ دا د لیه زامن وو چې
په بین النهرین کې یې حضرت یعقوب ته وزېږول چې په هغو کې د هغې لور دینه هم شامله وه. د لیه د اولادې ټول شمېر دري دېرش تنه وو.

۱۶ جاد او د هغه زامن: صفیون، حجي، شوني، اصبون، عیري، ارودي او ارئیلي. ۱۷ اشیر او د هغه زامن: یمنه، یشوه، یشوي، بریعه او د هغوی خور
سارح وه. او د بریعه زامن حابر او ملکئیل وو. ۱۸ دغه شپاړس تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د زلفې څخه پیدا شوي وو او زلفه هغه وینځه وه
چې لابان خپلې لور لیه ته ورکړې وه.

۱۹ د حضرت یعقوب د ښځې راحیل زامن: حضرت یوسف او بنیامین. ۲۰ په مصر کې د اون د کاهن لور اسنات حضرت یوسف ته منسي او افرایم
وزېږول. ۲۱ بنیامین او د هغه زامن: بالع، باکر، اشبیل، جیرا، نعمان، ایحي، رش، مفیم، حفیم او آرد. ۲۲ دغه څوارلس تنه د حضرت یعقوب اولاده وه
چې د راحیل څخه پیدا شوي وو.

۲۳ دان او د هغه زوی حوشیم. ۲۴ نفتالي او د هغه زامن: یحصئیل، جوني، یصر او شلیم. ۲۵ دغه اووه تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د بلهې
څخه پیدا شوي وو او بلهه هغه وینځه وه چې لابان خپلې لور راحیل ته ورکړې وه.

۲۶ د هغو نفرو شمېر چې په خپله د حضرت یعقوب د نسل څخه وو او د هغه سره مصر ته تللي وو ټول شپږشپېته تنه وو چې په هغو کې د حضرت
یعقوب د زامنو ښځې شاملې نه وې. ۲۷ د حضرت یوسف زامن چې په مصر کې پیدا شول دوه تنه وو. نو د حضرت یعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته
تللي وو ټول اویا تنه وو.

حضرت یعقوب او د هغه کورنۍ په مصر کې

۲۸ حضرت یعقوب یهودا د ځان څخه مخکې حضرت یوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښایي. کله چې هغوی د جوشن سیمې ته ورسېدل،
۲۹ حضرت یوسف خپله جنګي ګاډۍ تیاره کړه او جوشن ته د خپل پلار د لیدلو دپاره روان شو او څنګه چې یې هغه ولیده په غېږ کې یې ونیوه او ډېر
یې وژړل. ۳۰ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <اوس زه مرګ ته تیار یم، ځکه چې ته مې ولیدلې او پوه شوم چې تر اوسه پورې ژوندی یې.>

۳۱ نو بیا حضرت یوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنۍ ته وفرمایل: <زه ځم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووایم چې زما ورونه او زما د

پلار ټوله کورنۍ چې په کنعان کې اوسېدل ماته راغلي دي. ۳۲ دا خلک شپانه دي او حيوانات ساتي او خپلې رمې، پادې او هرڅه چې يې درلودل له
ځان سره يې راوړي دي. ۳۳ کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، ۳۴ نو تاسو بايد ځواب ورکړئ
چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو نيکونو په شان تر اوسه پورې حيوانات ساتو. نو بيا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سيمه کې واوسېږئ.
حضرت يوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصريان د شپانو څخه کرکه کوي.>

۴۷ ۱ نو حضرت يوسف لاړ او فرعون ته يې وفرمايل: <زما پلار او زما ورونه د خپلو رمو، پادو او خپلو ټولو شيانو سره چې درلودل يې د کنعان
څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سيمه کې دي.> ۲ هغه د خپلو ورونو څخه پنځه تنه انتخاب کړل او فرعون ته يې وروپېژندل. ۳ فرعون د
هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو څه کار کوئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د خپلو نيکونو په شان شپانه يو. ۴ مونږ راغلي يو چې د يو څه مودې دپاره په دې وطن کې واوسېږو، ځکه چې د کنعان
په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او هلته زمونږ د رمو دپاره څړځای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه راکړئ چې د جوشن په سيمه کې واوسېږو.> ۵
فرعون حضرت يوسف ته وويل: <اوس چې ستا پلار او ورونه تاته راغلي دي، ۶ د مصر ځمکه ستا په مخ کې ده. پرېږده چې هغوی د جوشن په
سيمه کې چې د دې هېواد ترټولو ښه ځمکه ده واوسېږي. همدارنګه زه غواړم چې ستاسو ډېر ښه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي.>

۷ بيا حضرت يوسف خپل پلار حضرت يعقوب راوست او فرعون ته يې وروپېژانده. حضرت يعقوب فرعون ته برکت ورکړ. ۸ فرعون د حضرت
يعقوب څخه پوښتنه وکړه: <ستا عمر څومره دی؟>

۹ حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <زما د عمر يوسلو دېرش کاله شوي دي او له يو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او نيکونو هم له
يو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. مګر هغوی اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه ؤ.> ۱۰ حضرت يعقوب يو ځل بيا
فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه لاړ. ۱۱ نو حضرت يوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او ورونو ته په مصر کې ډېر ښه ځای چې
د رعمسيس ښار ته نژدې ؤ ورکړ. ۱۲ حضرت يوسف خپل پلار، خپلو ورونو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواړه
برابرول.

قحطي

۱۳ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سيمه کې ډوډۍ نه وه او د کنعان او مصر خلک د لوږې له لاسه کمزوري شول. ۱۴ د مصر او کنعان د خلکو
سره چې څومره پيسې وې هغه ټولې يې د غلو د اخيستلو په بدل کې حضرت يوسف ته ورکړې او حضرت يوسف هغه پيسې واخيستلې او د فرعون په
خزانه کې يې کېښودلې. ۱۵ کله چې د مصر او د کنعان د خلکو پيسې خلاصې شوې نو ټول مصريان حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: <زمونږ
ټولې پيسې خلاصې شوې، مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته ګورئ او مونږ مړه کېږو.>

۱۶ حضرت يوسف ځواب ورکړ: <که چېرې ستاسو پيسې خلاصې شوې وي نو خپل حيوانات راولئ. زه به ستاسو د حيواناتو په بدل کې په تاسو
باندې غلې دانې خرڅې کړم.> ۱۷ نو هغوی حضرت يوسف ته خپل حيوانات راوستل او حضرت يوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غوايانو او
خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال يې هغوی ته د دوی د ټولو حيواناتو په بدل کې غله ورسوله.

۱۸ کله چې هغه کال تېر شو، د قحطۍ په بل کال هغوی حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: <باداره، ستاسو څخه دا حقيقت نه شو پټولی چې زمونږ
ټولې پيسې خلاصې شوې دي او زمونږ حيوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور څه نه دي پاتې چې تاسو ته يې
درکړو. ۱۹ مونږ دې ته مه پرېږدئ چې مړه شو! مه پرېږدئ چې زمونږ ځمکه شاړه شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کې واخلئ. مونږ به د

فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکې خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چې ژوندي پاتې شو او تخم راکړئ چې خپلې ځمکې وکرو.>

(۲۰) نو حضرت یوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخیستله. مصریانو هر یو خپله ځمکه خرڅه کړه ځکه چې په هغوی باندې سخته قحطي شوه او ځمکه د فرعون شوه. (۲۱) حضرت یوسف د مصر د یو سر څخه تر بل سر پورې خلک غلامان کړل. (۲۲) یوازینی ځمکه چې حضرت یوسف په بیه نه وه اخیستې هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چې کاهنانو ته به د فرعون له خوا یو څه ورکول کېدل چې خپل ژوند ورباندې وکړي. په دې سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. (۲۳) حضرت یوسف خلکو ته وفرمایل: <اوس چې ما ستاسو ځمکې او تاسو د فرعون دپاره اخیستي یئ، دا دی تخم ستاسو دپاره چې په خپلو ځمکو کې یې وکرئ. (۲۴) مګر کله چې د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتې څلور برخې د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنیو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتئ.>

(۲۵) هغوی وویل: <باداره، تاسو زمونږ سره نېکي وکړله او زمونږ ژوند مو وژغوره. نو مونږ به د فرعون غلامان یو.> (۲۶) نو حضرت یوسف د مصر په خاوره کې دا قانون وټاکه چې د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځې پورې په خپل قوت پاتې دی. یوازې د کاهنانو ځمکه د فرعون جایداد نه شو.

د حضرت یعقوب اخرنۍ غوښتنه

(۲۷) نو اسراییلیان په مصر کې د جوشن په سیمه کې اوسېدل. په هغه ځای کې دوی شتمني لاس ته راوړه او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. (۲۸) حضرت یعقوب په مصر کې اوولس کاله ژوند وکړ او په یوسلو اووه څلوېښت کلنۍ کې وفات شو. (۲۹) کله چې د حضرت یعقوب د وفات کېدلو وخت رانژدې شو، هغه خپل زوی حضرت یوسف راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: <که چېرې زه درباندې په رښتیا ګران یم نو خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده او زما سره لوظ وکړه چې ما به په مصر کې نه ښخوې. (۳۰) زه غواړم په هغه ځای کې ښخ کړای شم چې زما نیکونه په کې ښخ دي. ما د مصر څخه یوسه او په کوم ځای کې چې هغوی ښخ شوي دي هلته مې ښخ کړه.>

حضرت یوسف ځواب ورکړ: <څنګه چې ته وایې همداسې به وکړم.>

(۳۱) حضرت یعقوب وفرمایل: <زما سره لوظ وکړه چې ته به دا کار کوې.> حضرت یوسف لوظ وکړ او حضرت یعقوب په خپل کټ باندې سر ټیټ کړ او شکر یې ادا کړ.

حضرت یعقوب افرایم او منسي ته برکت ورکوي

۴۸ (۱) څه موده وروسته حضرت یوسف ته خبر ورسېد چې پلار یې ناروغ دی. نو هغه خپل دواړه زامن منسي او افرایم د ځان سره واخیستل او د خپل پلار لیدلو ته ورغی. (۲) کله چې حضرت یعقوب خبر شو چې د هغه زوی حضرت یوسف د هغه د لیدلو دپاره راغلی دی نو هغه د خپل ټول قوت څخه کار واخیست ترڅو په خپل کټ باندې کښېناست. (۳) حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کې په لوز کې راښکاره شو او برکت یې راته راکړ. (۴) ماته یې وفرمایل: تاته به زیات اولادونه درکړم. ستا د نسل څخه به زیات قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د هغوی د دایمي ملکیت په توګه ورکړم.

(۵) نو اوس ستا دوه زامن چې زما د راتللو څخه مخکې په مصر کې زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرایم او منسي د روبین او شمعون په شان زما زامن دي. (۶) له دوی څخه وروسته چې ستا کوم اولادونه پیدا کېږي هغه به ستا وي او د هغوی میراث به د افرایم او منسي څخه وي. (۷) څه وخت چې زه د بین النهرین څخه راتلم نو په خواشینۍ سره راحیل د کنعان په خاوره کې افراتې ته نژدې په لاره کې مړه شوه. نو هغه مې د افراتې د لارې تر څنګه

ښخه کړه.> (هغه ځای اوس د بیت الحم په نوم یادیږي.)

٨ کله چې حضرت یعقوب د حضرت یوسف زامن ولیدل هغه پوښتنه وکړه: <دا څوک دي؟>

٩ حضرت یوسف خپل پلار ته وفرمایل: <دا زما زامن دي چې خدای پاک ماته دلته په مصر کې راکړي دي.>

بیا حضرت یعقوب وفرمایل: <هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم.> ١٠ د حضرت یعقوب سترګې د زوړوالي له کبله دومره کمزورې شوې وې
چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو حضرت یوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې یې ونیول.
١١ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ما هیڅکله دا امید نه درلود چې ستا مخ به بیا ووینم او اوس خدای پاک زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه
هم ووینم.> ١٢ بیا حضرت یوسف هغوی د خپل پلار د زنګنونو څخه لېرې کړل او د احترام په خاطر یې هغه ته خپل سر ټیټ کړ.

١٣ حضرت یوسف افرایم د حضرت یعقوب چپ لاس ته او منسي یې د هغه ښي لاس ته نژدې راوستل. ١٤ مګر حضرت یعقوب خپل ښي لاس
اوږد کړ او هغه یې د افرایم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس یې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ کېښود. ١٥ بیا هغه
حضرت یوسف ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: <هغه خدای چې زما پلرونو حضرت ابراهیم او حضرت اسحاق یې خدمت کړی دی، هغه دې دغو هلکانو
ته برکت ورکړي! هغه خدای چې تر دې ورځې پورې یې زما لارښوونه کړې، هغوی ته دې برکت ورکړي! ١٦ هغه فرښته دې هغوی ته برکت ورکړي
چې زه یې د ټولو بدو څخه ژغورلی یم! زما او زما د نیکونو حضرت ابراهیم او حضرت اسحاق نومونه دې د دوی په وسیله ژوندي وساتل شي او هغوی
دې ډېره اولاده ولري.>

١٧ کله چې حضرت یوسف ولیدل چې پلار یې خپل ښي لاس د افرایم په سر باندې کېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس یې ونیوه چې د افرایم له
سر څخه یې د منسي سرته راواړوي. ١٨ حضرت یوسف هغه ته وویل: <نه پلاره، دغه مشر هلک دی. خپل ښي لاس دې د هغه په سر باندې کېږده.>

١٩ مګر د هغه پلار انکار وکړ او ویې ویل: <ای زویه، زه پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم یو لوی قوم جوړ شي. مګر د هغه کشر ورور به
د هغه څخه لوی سړی شي ځکه چې د هغه د اولادې څخه به لوی قومونه پیدا شي.>

٢٠ په هغه ورځ حضرت یعقوب هغوی ته برکت ورکړ ویې فرمایل: <د اسراییلو قوم به یو او بل ته ستاسو په نوم برکت غواړي او داسې به وایي چې
خدای پاک دې تا د افرایم او منسي په شان کړي.> په دې ډول حضرت یعقوب افرایم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

٢١ بیا حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ګوره، زه مرګ ته نژدې یم خو خدای پاک به ستاسو سره مل وي او تاسو به بېرته د خپلو نیکونو وطن ته
بوځي. ٢٢ د شکیم هغه حاصلخېزه سیمه چې ما د اموریانو څخه د خپلې تورې او لیندې په زور نیولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکه تاته درکوم.>

د حضرت یعقوب اخرنۍ خبرې

۴۹ ١ حضرت یعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته ویې فرمایل: <راغونډ شئ ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکې کې به په
تاسو باندې پېښ شي.

٢ د یعقوب زامنو سره راټول شئ واورئ

غوږ مو ونیسئ خپل پلار اسراییل ته

٣ ای روبینه! زما مشر زویه

زما قوت یې ته زما د نارینتوب اولنی نښه یې

یې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

٤ یې بې کنتروله د سیلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه یې

په دې خاطر چې زما وینځې سره څملاستلې

او د خپل پلار کټ دې ناپاکه کړ

٥ دي شمعون او لاوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

٦ د دوی په پټو پلانونو کې شریک به نه شم

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې یې خلک ووژل

او په ملنډو یې غوایان ګوډ کړل

٧ لعنت دې وي د دوی په قهر باندې ځکه چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر بې رحمه ؤ

د دوی نسل به په ټولو اسراییلو کې زه خپور کړم

او د خپل قوم په منځ کې به یې تیت کړم

٨ د ستا ستاینه به کوي ستا ورونه ای یهودا

خپل دښمنان به له اورمېږه نیسې

ستا ورونه کاندي به هم تاته سجده

٩ ای یهودا! ته د زمري بچی یې

چې خپل ښکار ووژني راستون شي هغه خپل غار ته

د زمري په شان ټيټيږي او څملي

هيڅوک نه شي کړای جرأت هغه ناارام کړي

۱۰ يهودا سره به وي شاهانه امسا

اولاده به يې همېش کړي حکومت

ټول قومونه به هغه ته راوړي باج

د ده په مخکې ټيټوي به هغوی د اطاعت سرونه

۱۱ د انګور تاک پورې به خپل خر تړي

په ډېر ښه شاخ پورې به کوتی تړي

هغه کالي خپل په شرابو مينځي

هغو شرابو کې چېنه وينځي چې دي د وينو په شان

۱۲ له شرابو څخه سترګې د ده سرې دي

له شيدو څخه دي سپين د ده غاښونه

۱۳ زبولون به د درياب په غاړه اوسي

وي بندر به د کشتيو

تر صيدونه به يې سيمه ورسيږي

۱۴ يساکار دی په مثال د قوي خر

چې پرېوزي دی د دوه خورجينو منځ کې

۱۵ دی چې وګوري چې ځای د اوسېدو يې ښه دی

او هغه خاوره خوشالوونکې ده

دی به بار ته خپله ملا کاندي راټيټه

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

۱۶ دان به کاندي په خپل قوم حکومت

وي به هغوی لکه د نورو قبیلو د اسراییلو په شان

۱۷ دان د سرک د غاړې مار به وي

دی به په لار کې منګرى مار وي

هغه به پوندې د اسونو چیچي

ترڅو سپور نفر یې له شا ولویږي

۱۸ ستا د خلاصون په انتظار

یمه زه ای څښتنه

۱۹ په جاد به وشي یرغل د یرغلګرو له خوا

دی به له شا نه په هغوی باندې یرغل وکړي

۲۰ د اشیر ځمکه به وي ښه حاصلخېزه

ښه خوندور شاهي خواړه به یې تیار کړي له حاصله څخه

۲۱ نفتالي هغه هوسی ده چې وهې ازادې منډې

زېږوي ښکلي بچي

۲۲ دی یوسف یو حاصلخېزه تاک

یوه مېوه داره ونه چې وي چینې په غاړه

چې یې څانګې وي ختلې په دېوال باندې

۲۳ کوي ده باندې سخته حمله خپل دښمنان

د خپلو غشو او لیندو سره په ده پسې شول

۲۴ خو لینده د هغه پاتې شوه ثابته

او د هغه متې قوي شوې

د یعقوب د قوي خدای په قدرت

هغه شپونکي په وسیله

چې ساتندوی د اسراییلو دی

۲۵ دا دی خدای د ستا د پلار چې کړي کومک درسره

مطلق قادر خدای دی چې تاته برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چینو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

۲۶ ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي

خپلو نیکونو څخه

هغه ډېر لوی دي له هغو لوی دي

کوم چې راځي له ابدي غرونو

برکتونه دې دا ټول وي د یوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شهزاده دی

د خپلو ورونو منځ کې

۲۷ بنیامین دی په مثال د داړونکي لېوه

په سهار کې دی خوري ښکار خپل

په ماښام کې هغه وېشي غنیمت خپل>

۲۸ دا ټولې د اسراییلو دولس قبیلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوی پلار دوی ته د برکت ورکولو په وخت کې وویل او هر یو ته یې هغه برکت ورکړ چې ورسره مناسب ؤ.

د حضرت یعقوب وفات کېدل

۲۹ وروسته بیا حضرت یعقوب هغوی ته دغه وصیت وکړ: <زه به ژر مړ شم او د خپلو نیکونو سره به یوځای شم. ما د خپلو نیکونو سره په هغې سمڅې کې ښخ کړئ چې د حیتي عفرون په پټي کې ده. ۳۰ دا هغه سمڅه ده چې د مکفیلې په پټي کې ممرې ته مخامخ د کنعان په خاوره کې پرته ده او حضرت ابراهیم هغه د پټي سره د عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه. ۳۱ دا هغه ځای دی چې حضرت ابراهیم او د هغه ښځه ساره او حضرت اسحاق او د هغه ښځه ربکا په کې ښخ شوي وو او هلته مې لیه هم ښخه کړه. ۳۲ هغه پټی او سمڅه د حیتیانو څخه اخیستل شوي وو.> ۳۳ کله چې حضرت یعقوب خپلو زامنو ته دا وصیت وکړ، هغه بېرته څملاست او وفات شو.

۵۰ ۱ حضرت یوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه باندې یې وژړل او ښکل یې کړ. ۲ بیا حضرت یوسف خپلو خاصو طبیبانو ته چې د هغه خدمت یې کاوه حکم وکړ چې د هغه پلار حضرت یعقوب مومیایي کړي. نو طبیبانو هغه مومیایي کړ. ۳ په دې کار باندې پوره څلوېښت ورځې ولګېدلې او د مصر خلک اویا ورځې په هغه باندې غمجن وو.

۴ کله چې د هغه د غم ورځې تېرې شوې نو حضرت یوسف د فرعون درباریانو ته وفرمایل: <که په ما مهرباني کوئ نو زما په خاطر د فرعون سره خبرې وکړئ او هغه ته ووایئ: ۵ زما پلار ماته قسم راکړی دی او ویې ویل: زه مړ کېږم. ما د کنعان په خاوره کې په هغه قبر کې چې پخوا جوړ شوی ؤ ښخ کړه. اوس ماته اجازه راکړئ چې لاړ شم او پلار مې ښخ کړم. بیا به بېرته راشم.>

۶ فرعون ځواب ورکړ: <لاړ شه او لکه څنګه چې پلار دې درته قسم درکړی دی هغه ښخ کړه.>

۷ نو حضرت یوسف روان شو چې خپل پلار ښخ کړي. د فرعون ټول درباریان، د دربار لوړ رتبه خلک او د مصر ټول مشران د حضرت یوسف سره لاړل. ۸ د دوی سره د حضرت یوسف د کورنۍ ټول غړي، د هغه ورونه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاړل. یوازې د هغوی اولادونه، رمې او پادې په جوشن کې پاتې شول. ۹ جنګي ګاډي‌ګانې او اس سواران هم د هغوی سره لاړل او دا یوه لویه قافله وه.

۱۰ کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی ورسېدل نو ډېر سخت او په لوړ اواز وژړل او حضرت یوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د مړینې مراسم ونیول. ۱۱ کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانیانو دا ولیدل نو هغوی وویل: <مصریان ډېر سخت غم او ژړا کوي.> نو ځکه هغه ځای چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی د آبل مصرایم په نوم یاد کړای شو.

۱۲ نو څنګه چې حضرت یعقوب وصیت کړی ؤ زامنو یې هماغسې وکړل. ۱۳ هغوی هغه د کنعان خاورې ته یووړ او ممرې ته نژدې یې د مکفیله د پټي په سمڅه کې چې حضرت ابراهیم هغه د پټي سره د حیتي عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه ښخ کړ. ۱۴ حضرت یوسف د خپل پلار د ښخولو څخه وروسته د خپلو ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي وو مصر ته راستون شو.

حضرت یوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

۱۵ کله چې د حضرت یوسف ورونو ولیدل چې د هغوی پلار وفات شو نو هغوی وویل: <که چېرې یوسف زمونږ څخه لا تر اوسه هم کرکه کوي او وغواړي چې د ټولو هغو بدو بدله چې مونږ ورسره کړي دي زمونږ څخه واخلي، نو بیا به څه کوو؟> ۱۶ نو هغوی حضرت یوسف ته پیغام ورولېږه او ویې ویل: <زمونږ پلار د خپل مرګ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: ۱۷ یوسف ته به داسې ووایئ چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو ګناهونه او خطاګانې او هغه بده رویه چې ستا سره یې کړې ده وبخښه. اوس زمونږ یعنې د خپل پلار د خدای د غلامانو ګناهونه وبخښه.> کله چې حضرت یوسف د هغوی پیغام ترلاسه کړ نو ویې ژړل.

۱۸ بیا د هغه ورونه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې یې خپل سرونه ټیټ کړل ویې ویل: <مونږ ستا غلامان یو.>

۱۹ مګر حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <مه وېرېږئ. آیا زه خدای یم؟ ۲۰ تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خدای پاک هغه په نېکۍ
باندې بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنګه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. ۲۱ نو بیا مه وېرېږئ. زه به په تاسو او
ستاسو په اولادونو باندې پام کوم.> نو هغوی ته یې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره یې ورسره خبرې وکړې.

د حضرت یوسف وفات کېدل

۲۲ حضرت یوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه یوسلو لس کاله ژوند وکړ. ۲۳ حضرت یوسف د افرایم د اولادونو او
لمسیانو د لیدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنګه هغه تر هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخیر اولادونه یې هم په خپله کورنۍ کې ولیدل. ۲۴
حضرت یوسف خپلو ورونو ته وفرمایل: <زه مرګ ته نژدې شوی یم. خو بې شکه چې خدای پاک به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه
وطن ته بوځي چې د حضرت ابراهیم، حضرت اسحاق او حضرت یعقوب سره یې کلکه وعده کړې ده.> ۲۵ حضرت یوسف د حضرت یعقوب د کورنۍ
خلکو ته قسم ورکړ او ویې فرمایل: <زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای پاک تاسو هغه هېواد ته بیایي، نو زما مړی به له ځان سره وړئ.> ۲۶ نو
حضرت یوسف د یوسلو لس کالو په عمر په مصر کې وفات شو. وروسته له دې چې هغه یې مومیایي کړ، په تابوت کې یې کېښود.

afghanbibles.org © د ختیځ افغانستان ۲۰۲۱